

Margaret Way

Birtokba veszlek

Romana különszám 1996-6 (a)
Eredeti cím: The Carradine Brand 1994
Megjelent: 1996. november 28.

Rachael csalódik, amikor apja farmjuknak csupán a töredékét hagyja rá. Hiszen a családból ő ragaszkodik a legjobban a földhöz, egyedül ő az, aki a szíven viseli Miriwin sorsát! Rachael óriási erőfeszítéssel próbálja megmenteni a családi birtokot. Míg mostohaanyja azon fáradozik, hogy új férjet fogjon magának, öccse pedig a nagyvárosban szórakozik, Rachael emberfeletti munkát végez. Curt, a szomszéd gazdaság tulajdonosa szerető gondoskodással mellé áll. Vagy talán érdeklődése csak a birtoknak szól...?

1. FEJEZET

A nap könyörtelenül sütött. Rachael kénytelen volt kicsit megpihenni. Lába sajgott, inge verejtékes hátára tapadt. Hajnal óta úton voltak. Az Ördög-szakadék melletti cserjésből hajtották ki az emberhez nem szokott marhákat.

Barátságatlan vidék ez. A bennszülöttek, Ausztrália őslakói tartanak az Ördög-szakadéktól, még a környékét is nagy ívben elkerülik. Az állatok azonban nem zavartatják magukat, sőt eszményi környezetet a számukra. A terepet itt kis patakok szelik keresztül, s még a legkegyetlenebb aszály idején is akadnak tócsák, melyek akkor az életet jelenthetik.

A szarvasmarhák évente egyszer nagy csapatokban verődnek össze a szakadék közelében. Ilyenkor ki kell hajtani őket. Régebben helikopterrel próbálkoztak, de kiderült, hogy ez költséges és hatástalan módszer; a marha ugyanis hamar megtanulja, hogy a félelmetes zajjal közeledő, különös madár valójában ártalmatlan jószág.

Rachael ütött-kopott kalapjával jegyezte magát, noha jól tudta, oktanul pazarolja erejét a száraz hőségben. A gumiszalag, amellyel vastag hajfonalát fogta össze, elszakadt, és gyönyörű dús, hullámos haja szabadon omlott szét a vállán.

Ám most sokkal fontosabb dolgokkal kell törődnie, mint a hajviseletével. Feszült figyelemmel hol a hajtást végző emberek, hol az elkalandozó állatok után nézett. Szinte sosem érzett fáradtságot, de most az ereje végén járt.

Az utóbbi időben a szokottnál keményebben dolgozott, és többet követelt önmagától, hogy a fájdalom ne tudjon úrrá lenni rajta. A reggelek voltak a legrosszabbak. Ébredés után újra meg újra szembetalálta magát a valósággal: nincs többé apja. S bár a barátai tanácsára igyekezett minden figyelmét a munkájának szentelni, a felejtéshez ez is kevés volt. Kétségbeesetten vágyódott vissza abba az időbe, amikor még az édesapja élt.

Ekkor - ki tudja, honnan - hirtelen hatalmas szörny tűnt elő, és megtorpant Rachael előtt. A lány szíve egy pillanatra kihagyott az ijedségtől. Aztán a jövevény, porfelhőt hagyva maga után, elcikázott a felperzselt talajon.

A két méter hosszú varánuszgyík látványa magához térítette Rachaelt. Valahányszor felbukkannak előtte ezek az állatok, mindig halálra rémítik! Nem csoda. Egyszer egy jókora példány felmászott egy lovon ülő gazdára. Talán fának vélte a lovast. A szerencsétlen emberhez helikopteren érkezett az orvos. Súlyosan megsérült, ráadásul a sok következtében még szívrohamot is kapott. Szerencséjére felgyógyult, és később már nevetni is tudott az eseten.

Rachael még mindig gyorsabban szedte a levegőt, amikor egy csapat fehér kakadu V alakban elhúzott a legelő felett, majd leszállt a kurrajongfa ágaira. Egy cseppet sem félték az ember közelségétől.

A csodálatos látványtól könnyek szöktek Rachael szemébe. Nagyon szerette a madarakat.

Az ausztrálok ezt a vidéket igen találóan „outback”-nek nevezik, ami isten háta mögötti helyet jelent. Sasok, sólymok, rózsapapagájok, fehér és fekete kakaduk, pintyek és harisok valóságos hadserege, ezernyi hullámos papagáj él itt háborítatlanul.

A tábori üstben felforr a víz, a férfiak teát készítettek. Matt Pritchard, a Miriwin farm munkavezetője, Rachael gyermekkori cimborája kezében két gőzölgő bögrével a lány felé bicegett. Matt hatvanöt éves, nagydarab, erős férfi volt, arcáról sugárzott a jóindulat. Most megviseltnek látszott, de mint mindig, rendületlen nyugalmat árasztott. Láthatóan nehezeére esett a járás - évekkal ezelőtt egy megvadult bika súlyosan megsebesítette.

Rachael elébe ment, és rámosolygott.

- Nagyon fáj?

- Ne törődj vele, kicsikém! - legyintett Matt. - Már megtanultam elviselni. A mai nap talán sok volt neki. Fogd a teádat, mielőtt kilötyintem!

Mind a ketten letelepedtek.

- Ha megittad, Rachael, lovagolj vissza a farmra! Mára éppen eleget dolgoztál.

- Pihentem valamennyit, bírom még.

Matt fölemelte napbarnított kezét.

- Semmi feleselés! A javadat akarom, ezért én szabom meg, mikor elég. Apád halála óta a végletekig hajszolod magad. Megértelek, de már a fiúk is aggódnak érted. Ez így nem mehet tovább.

- Szerinted mit kellene tennem? Bújjak ágyba?

- Bár látnám! - Matt elnevette magát kétértelmű szavain, de a szeme komoly maradt. - Nem szabad magadat gyötöröd. Tudom, mit érzel, hiszen ismerlek. Alig látszotál ki a földből, amikor először megpillantottalak. Éppen a kerítésre kapaszkodtál fel, hogy onnan átmászhas egy ló hátára. Nem próbállak lebeszélni arról, hogy gyászolj. Már csak azért sem, mert apád halála senkit sem rázott meg különösebben.

- Ahogy mondd. Ez kétségbeejtő!

- Én is le vagyok sújtva. - Matt dühösen a fejét csóválta. - Be tudnék olvasni a kedves mostohaanyádnak, csak hát rögtön kirúgna. Ez senkinek sem használna, a legkevésbé neked. Úgy látom, veled fikarcnyit sem törődik. Azt sem veszi észre, hogy már csont és bőr vagy.

- Hogyan? - Rachael kihívóan nézett a férfira.

- Tudod, hogy gondolom! Törekeny, sovány... Nehezen fejezem ki magam, az ördögbe is!

- Szóval lefogytam... - Rachael vállat vont. - De el tudom végezni a munkámat.

Matt saját kinyújtott lábát nézegette.

- Senki nem kételkedik a harci kedvedben. A munkabírásodban sem. De az egészsnek semmi értelme, ha közben tönkreteszed magad. Huszonhárom éves vagy, szép és fiatal. Szükséged lenne egy kis kikapcsolódásra.

- Például vad éjszakai bulikra, fiúkra, ivászatra? - kötekedett Rachael.

- Miért ne? Az ivászatot leszámítva, persze. Itt az ideje, hogy szórakozz is. Látod, az öcséd tudja, hogyan kell élvezni az életet.

- Scotty más nézeteket vall az életről - vetette közbe szárazon Rachael.

- Ebben igazad van. - Matt megvetően csettintett. - Neked kellett volna fiúnak születned. Néha a természet megbolondul, és fordítva teszi a dolgát. Nem szívesen mondom ki, de a mostohaanyád teljesen félrenevelte Scottyt. Elnézte neki még azt is, hogy a temetés után azonnal elutazott.

Rachael jól emlékezett öccse szívtelen viselkedésére, mégis igyekezett megértőnek mutatkozni.

- Matt, szörnyen kimerítő napok voltak azok. Nagy volt a felfordulás is. Szegény fiú egészen megzavarodott.

- Egyszerűen csak itt kellett volna maradnia. Az ember ilyenkor ösztönösen cselekszik.

- Scotty, ebben kicsit hasonlít az anyjára. Igyekszik elkerülni a számára kellemetlen helyzeteket. - Rachael felvonta a vállát. - Emberi dolog.

Matt megadóan bólintott. Üres bögréjét egy lapos köre helyezte.

- Nagy szerencse, hogy beléd ekkora bátorság szorult. Én nem vagyok elfogult, és nem akarom Scottyt túl szigorúan megítélni, de meggyőződésem, itt az ideje, hogy ő is vállaljon egy kis felelősséget, és ne hárítson mindent a nővére.

- Ez igaz - helyeselt Rachael. - Az irodában égető szükség lenne a segítségére.

- Akkor próbáld rávenni! Folyton megbocsátasz neki. Keményebben kell fogni a fiút. Édesapád szeretett téged, de pokolian szigorúan nevelt. Közben Scottyt szabadjára hagyta, mint egy zabolátlan csikót. Apád általában értelmes döntéseket hozott, de ebben nagyot tévedett.

- Imádta Scottyt. Az ő szemében a fia tökéletes volt.

Matt szomorúan ingatta a fejét.

- Édes lányom, te is tudod, hogy az a gyerek nem az effajta életre termett. A mi életünket vagy szereti valaki, vagy gyűlöli. Nincs középút. Apád sok mindennel szembe tudott nézni, de ezt a tényt képtelen volt elfogadni.

- Idővel még megkomolyodhat. Olyan fiatal...

- Te talán sokkal idősebb vagy?! - kiáltotta Matt felháborodva. - Magadra sosem gondolsz. Téged senki sem kényeztetett, mégis tízszer annyit érsz, mint az a léhűtő öcséd!

Rachael odahajolt, és megpuszilta Matt porlepte arcát.

- Nagyon elfogult vagy, de én örülök ennek. Mindig mellettem álltál. Te és Wyn. Ti vagytok az igazi családom! Apu talán nem szeretett annyira, mint Scottyt, de azért engem is kedvelt.

- Persze- vágta rá gyorsan Matt. - Ezt senki sem vonja kétségbe, Rachael.

- Nem ritka dolog, hogy egy apa a fiát jobban szereti a lányánál. Nem véletlen, hogy Scotty öröklí Miriwin nagyobb részét.

- A hatvan százalékát! Rád és a mostohaanyádra csak húsz-húsz százalékot hagyott Alex. Ez nem méltányos! - Matt arcvonásai megkeményedtek.

- Talán nem. De apu mindig azt mondta, hogy én egyszer férjhez megyek, és elköltözöm innen. Nem akarta, hogy Miriwin idegenek kezére jusson. Ez érthető.

- A dolog nem ilyen egyszerű - vágott vissza mogorván Matt. - Scott és az anyja nem kívánják megtartani a birtokot. Tudják, mennyire ragaszkodsz hozzá, mégis el akarják adni.

Rachael kezében reszketni kezdett a bögre.

- Mit beszélsz, Matt? - Elhűlve meredt az örege.

- Ezzel szembe kell nézned, lányom!

- Képtelenség! Scottynak esze ágában sincs ilyesmi! Élvezi, hogy ő Munro fiú, és Miriwin ura. Ez sokat jelent számára.

- Úgy érted, hogy a mostohaanyáddal együtt ő is szereti játszani, az előkelőt...

- Ebből éppen az következik, hogy nem akarja eladni a birtokot! Ha nem is vagyunk olyan gazdagok, mint a Carradine-ok, a Munro nevet mindenki ismeri. Miriwin százhusz éve a család tulajdona. A világnak ezen a részén ez már nagy idő.

Matt előhúzta zsebkendőjét, és kifújta az orrát.

- Neked fontos az örökség, de Scottnak nem. És ott van a mostohaanyád. Biztos vagyok benne, hogy ha kedvező ajánlat érkezik, rá fogja venni Scottyt, adják el a birtokot. Őt mindig is csak a pénz érdekelte. Az a kósza hír járja, hogy Curt Carradine-t érdekelné Miriwin.

Rachael arcából kifutott a vér.

- Hogy mondd?! -

- Jó, jó, ne izgasd fel magad - próbálta nyugtatni a lányt Matt. - Te is tudod, hogy Curt dédapja és nagyapja annak idején szintén szemet vetett a birtokra. A két család között emiatt nagyon elmérgesedett a helyzet. Csak Curt édesapja tudott véget vetni az ellenségeskedésnek. Nagyon rendes embernek tartották, aki nem örökölte apja gátlástalan természetét. Persze, nem volt olyan ragyogó egyéniség, mint Curt, de békét teremtett, és általános tiszteletnek örvendett. Ő sem titkolta, mennyire kívánatos számukra Miriwin,

hiszen határos a Carradine-birtokkal, és a folyó nagyobb része is hozzánk tartozik. Aszály idején nincs ennél nagyobb kincs, Curt bolond lenne, ha nem kapna az alkalmon, márpedig ő aztán nem bolond.

- Szemrebbenés nélkül elűzne minket a földünkről? - fakadt ki Rachael. - Undorító!

- Csacsiságokat beszélsz. Curt nem bűnöző. Becsületes ember, de ha hall valami számára érdekeset, hát odafigyel. Érthető. Volt idő, amikor rajongtál érte.

Rachael hevesen megrázta a fejét.

- Egy buta tizenéves rajongása volt. - Rideg hangon folytatta: - Sonia mindig kacérkodott Curttel. Esetleg felkínál neki néhány részvényt. Így Curt megkapja őt is, Miriwint is.

- Soniát szépnek találhatják azok, akiknek tetszenek a porcelánbabák. - Matt megmozgatta fájós lábát.

- Sajnálom, ha felzaklaltalak, kicsim. Csak azt akartam, hogy te is tudd mindazt, amit én tudok.

- Nekem vajon miért nem volt eddig sejtelmem se erről? Miért nem voltam bizalmatlanabb Curt Carradine-nal?

- Eszedbe ne jusson Curtot hibáztatni! - figyelmeztette Matt. - Életed legnagyobb tévedése lenne.

Apádnak igen jó barátja volt, a bajban is. Mióta apád meghalt, ő mostohaanyád támasza.

- Nekem ez egyáltalán nincs ínyemre. - Rachael szemei szikrát szórtak.

- Miért? - kérdezte csendesen Matt.

A lány elpirult.

- Apura gondolok. Éppen csak eltemették, és az özvegye máris Curt Carradine előtt teszi-veszi magát.

- Rachael egy ágacskával vonalakat húzott a porba. - Borzasztóan hiányzik nekem apa.

- Ez természetes...

- Üres a ház nélküle.

Matt nyers külseje ellenére érzékeny lelkű férfi volt. Kezét a lány vállára tette.

- Apád idő előtt ment el. Micsoda ostoba baleset! Még most sem tudom elhinni!

- Túl hirtelen jött. Reggel még együtt voltunk, és estére már nem élt.

Percekig némán bámulták a kiégett földet. Alex Munro elakadt a traktorával. Éppen egy kiálló facsonkot húzott ki a földből, amikor a traktor megindult, és halálra gázolta.

- Te tudod, Matt, miért nem adom fel a harcot. Meg fogom tartani ezt a földet. Így akarta apám, ezért dolgozott annyit.

Az idős ember felsóhajtott.

- Sajnos, nem mindig az történik, amit mi akarunk... De azért mindent megteszünk, ami tőlünk telik.

Egyébként a legnagyobb gond most a szárazság. Már nem is emlékszem, mikor láttam az utolsó csepp esőt. Nézz csak az égre!

- Sehol egy felhő - mormolta Rachael. - Gondolod, hogy apu valahol ott van fönn?

- Meg vagyok róla győződve - állította Matt határozottan. Feltápáskodott, és élvezettel nyújtózkodott.

- Eredj haza, lányom! Most már elboldogulunk magunk is.

- Igazad van. - Rachael nem vitatkozott tovább. - Mi lenne velem nélküled?

- Ezt mondd csak el a mostohaanyádnak! - Matt vigyorgott. - Ő mindig értésemre adja, hogy a pusztá jelenlétem is sértő a számára.

- Nem hajolsz elég mélyre előtte - húzta el gúnyosan a száját Rachael. Ő is felállt, és leporolta a ruházatát.

- Hát igen, meglehetősen önérzetes vagyok. Csakúgy, mint te...

A folyónál Rachael leszállt lováról. A kanca mohón ivott a sekély vízből. Jobb időkben a folyó környéke maga volt a mennyország. A víz olyan kristálytisztá volt, hogy a mélyben meg lehetett volna számolni a kavicsokat. A csak itt honos borónia súlyos, édes illatot árasztott, és amikor virágba borultak a fák, s a nap aranyárdaként dőfte át a lombok sűrű szövetét, Rachael órákat töltött itt. Nem tudott betelni a látvánnyal.

Most a folyó alig volt több, mint szerény tavacsok sora a mély, homokos mederben, melynek szélén néhány elsárgult fücsomó szégyenkezett.

Még egy kupola formájú domb, és otthon van!

Otthon? Rachael nem akarta átadni magát a rátörő fájdalomnak. Most már tisztán látta, hogy a családot az apja tartotta össze. Hat hónap telt el a baleset óta. Rachael ezalatt rájött, hogy Sonia egy fikarcnyi szeretetet sem érez iránta. Mindig a másik asszony lányát látta benne. Ha régebben össze is kötötte őket

valami, a vékony kötelék apja halálával szétszakadt. Soniának nem volt szüksége rá, hogy Rachael vigasztalja, hogy a lány legyen a támasza.

Egyedül Rachael és Scotty egymás iránti szeretete maradt meg, noha a lány tudta, Miriwin továbbra sem érdekli az öccsét. A fiú számára a birtok csak egy hely, ahol a barátokkal nagyszerűen el lehet tölteni a hétvégeket. Mindig más társasággal érkezik haza. Először az öreg bálteremben táncolnak, azután következik az evés-ivás. Ott az úszómedence, amit az apja csak neki építtetett, és első osztályú lovakon járhatja körül ismerőseivel a birtokot.

Sajnos, ennek területe évről évre zsugorodott, ahogy a család pénzügyi nehézségei sokasodtak, de még mindig elég nagy volt ahhoz, hogy Scotty barátaiban elismerést keltsen.

A domb tetejéről Rachael lenézett Miriwinre. Értelmetlen dolog lenne tagadni, hogy fél. Ha a múltat vissza lehetne hozni...

Miriwinre bárki büszke lenne. Kétemeletes, kézzel faragott kövekből épült ház, tágas teraszokkal. A szép vonalú lépcső, az ajtók és ablakkeretek cédrusból készültek. A birtok Rachael nagyapja idejében lett híres merinói juh- és marhatenyészetéről. A család meggazdagodott a gyapjún, de amikor a gyapjúipar válságba került, lassan leépítették a juhtenyésztést.

Lenyűgöző kilátás nyílt fentről. A lakóházat fák vették körül, a hatalmas kertet folyamatosan öntözték. Az apró vízcseppeken itt is, ott is szivárvány tündökölt. Mennyire szerette Rachael mindezt! Ő olyan volt, mint a régi Munrók - Miriwin jelentette számára az életet.

Mire az istállókhöz ért, halálos kimerültség kerítette hatalmába, és alig várta, hogy kinyújtóztathassa tagjait a meleg vízzel teli fürdőkádban. Kancáját Jacky Eaglehawkra bízta, akinél jobban senki sem értett a lovakhoz, és belépett a házba. Rendszerint a hátsó bejáratot használta, Wyn konyhája felől, most mégis a főbejárat felé vette a lépteit.

A veranda irányából beszélgetés hallatszott. Rachael megtorpant. Az egyik hang nagyon is ismerős volt. Lám, csak emlegetni kellett... A lány kétségbeesett pillantást vetett átizzadt ingére, portól szürke farmernadrágjára. A bal lábszárán a nehezen lovagolható terep emlékeként tekintélyes szakadás éktelenkedett.

Balszerencse, hogy amikor leginkább szüksége lenne egy kis önbizalomra, úgy néz ki, mintha életében nem látott volna fürdőszobát! Azonnal el kell tűnnöm, - gondolta.

De elkésett. Sonia szólt utána lágy, fátyolos hangján.

- Te vagy az, Rachael? - Meg sem várta a választ. - Ne szaladj el. Gyere csak, nézd már, ki van itt!

A lány lehunyta a szemét. Egyetlen látogató hangját nem lehetne összetéveszteni Curt Carradine-ével. Mély hangja volt, egyszerre nyers és gyengéd, behízelgő és öntudatosan parancsoló. Rachael jól tudta, milyen hatással van ez a férfi a nőkre. Soniára is, aki - úgy látszik - már befejezetteknek tekinti a gyászidőt...

A lány lassan vette a lépcsőfokokat, tekintetét komoran függesztette a férfira, aki nyugodtan nézett vissza rá. Amióta él, ismeri John Curtis Carradine-t, de még most is belepirul, ha a közelébe kerül...

Curt úgy emelkedett föl, mint egy herceg. Nem egyszerűen jóképű; szinte szikrázik körülötte a levegő, csupa élet és erő - mindenkit rabul ejt. Egyetlen nő sem tudja rajta első látásra kiismerni magát.

Ma hanyagul öltözött, homokszínű szafariinget, bőrnadrágot és csizmát viselt. Keskeny csípőjén széles öv feszült. Krémszínű kalapját a mellette lévő székre dobta. Kétségkívül nem mindennapi megjelenésű férfi! Még egészen fiatal volt, amikor apja korai halála után a hatalmas birtok minden gondja-baja rászakadt. Nagyszerűen megállta a helyét.

Sonia egy karosszékből ülve legyezte magát. Naptól gondosan óvott tejfehér arca most kipirult. Világoskék szeme ragyogott az izgalomtól. Nagyon csinos és fiatalos volt.

- Vedd le azt a kalapot, kedvesem! - tanácsolta Rachacnek bársonyos hangon. - Rémes, ahogy a tejedbe húzod. Olyan nőietlen.

- Jobb, mint napszúrást kapni. - Rachael kalapjával megcélozta az egyik hintaszék karfáját, aztán Curthöz lépett, és felé nyújtotta a kezét. - Isten hozott. Akárhogy is, örülök, hogy Miriwinen üdvözölhetlek. - Érezte vajon a férfi a szavak élét? Rachael szeme gyanakvóan összeszűkül.

Curt azonban nem sértődött meg, úgy tűnt, szórakoztatja a helyzet.

- Úgy nézel rám, mintha nem látnátok itt szívesen - mondta halkán.

A lány akarata ellenére kicsit megrázta a fejét.

- Dehogy nem. - Milyen különös a szeme, - gondolta. Szinte aranyszínben játszik. Mint az oroszlánnak. Szép, de félelmetes...

- Mit műveltél már megint, hogy ennyire a padlón vagy? - érdeklődött Curt atyáskodó hangon.
- Állok a lábamon, nem?
- Úgy látom, már nem sokáig. Hiszen alig támolyogsz. Ül már le, mielőtt összeroskadnál! - A férfi odahúzott egy széket, és minden teketória nélkül lenyomta rá Rachaelre. A lánynak egész teste sajgott, a lába reszketett. A látogató figyelmét semmi sem kerülte el.
- Kínt volt a szakadéknál, a marhákat terelték össze - magyarázta Sonia Curtnek, és rosszálló pillantást vetett Rachaelre. - Képtelenség féken tartani! Valahányszor megpróbálok lebeszélni az ilyen esztelenségekről, kitör a botrány.
- Mi az, hogy megpróbálsz lebeszélni?! Ugyan mikor? Én már rég odakint járok, amikor te még a puha ágyikóban alszol. - Rachael kihívóan nézett farkasszemet a mostohaanyjával, de az állta a tekintetét.
- Senki sem kényszerített rá, hogy beállj marhahajcsárnak!
- Valamivel csak el kell ütni az időt - vont vállat a lány. - Egyébként bármelyik pillanatban beköszönhet az esős évszak. Akkorra pedig a marhákat össze kell terelni.
- És ma merre jártatok? - szólalt meg Curt.
- Az Ördög-szakadéknál.
A férfi összevonta sötét szemöldökét.
- Az emberpróbáló vidék. Csodálkozom, hogy Matt megengedte, velük tartás.
- A munkámat végzem - vetette oda Rachael barátságtalanul.
- Tudom. De tönkreteszed magad, sőt az életedet is kockáztatod.
- Nem vagyok már gyerek! - A lány érezte, hogy elvörösödik. - Úgy beszélsz velem, mint egy taknyos kölyökkel. Betöltöttem a huszonhármát, ha nem tudnád.
- Köszönöm a felvilágosítást.
- Nagyon önfejű vagy. - Sonia természetesen Curt oldalára állt. - Ha valami bajod esnék, Mattet teszem felelőssé érte. Túl sokat enged meg neked.
- Ha jól tudom, én vagyok a főnök - vágott vissza Rachael. - Egyébként Matt, mint mindig, most is vissza akart küldeni. - Dühös mozdulattal hátravetette a fejét.
- Matt végül használta a helikoptert? - érdeklődött a vendég.
- Az túl drága. Meg a jószág sem tart tőle.
Curt a veranda korlátjára könyökölt.
- A jó pilóta tudja, hogy megfelelő magasságból a csorda szép nyugodtan hagyja magát terelni. - Somához fordult. Ha megengeded, beszéllek Matt fejével. Most egy kiváló pilóta dolgozik nálunk, néhány órára nélkülözni tudnánk.
Az özvegy szeme bepárásodott.
- Milyen jó vagy hozzánk, Curt!
Rachael azonban más véleményen volt.
- Köszönöm, de nem lesz rá szükségünk. Elboldogulunk nélküled is. - Tudta, hogy minél jobban lekötelezik magukat a férfinak, annál súlyosabb következményekkel kell majd számolniuk.
- Szerintem Matt szívesen fogad minden segítséget - jelentette ki Curt határozottan. - Majd megbeszélésem velem.
- Naplemente előtt nem érkezik vissza - vágta rá nem titkolt kárörömmel a lány. - Addigra te már rég otthon leszel.
- Tévedsz - szólalt közbe élesen Sonia. - Meghívtam Curtöt, hogy töltsen itt az éjszakát. Légy szíves, hagyd abba a kötekedést! Curt nagyon sokat segített nekünk ezekben a rettenetes hónapokban.
- Jól van. Akkor nem zavarom a társalgást. - Rachael felpattant, ám hirtelen megszedült. - Megyek haját mosni.
- Vigyázz! - Curt villámgyorsan a lány mellett termett, és átfogta a vállát. - Rosszul érzed magad?
- Dehogy!
- Makacs kis bolond vagy - suttogta a férfi.
- Én egy Munro vagyok Miriwinből. Ezt jól jegyezd meg!

Rachael alig tíz percet töltött a szobájában, amikor felpattant az ajtó. Sonia rontott be, a szeme szikrázott.

- Elképesztően neveletlenül viselkedsz! Valahányszor Curt idelátogat, kitör köztetek a háború.
- Ez azért túlzás.

- Szó sincs róla! Azt hiszed, nem veszi észre, mit tartasz felőle? Még csak nem is leplezed az ellenséges érzéseidet.

- Mit keres itt ilyen gyakran? - A lány egyenesen Sonia szemébe nézett.

Mostohaanyja jeges tekintetet vetett rá.

- Figyelmeztetek, hogy ennek a háznak én vagyok az úrnője!

- Ez az én házam is. Apa ugyanakkora részt hagyott rám, mint rád.

Soniát mintha darázs csípte volna meg.

- Hálátlan kis bestia! Több tiszteletet érdemlek. Én neveltelek föl! Ez a hála?

- Hagyjál, fáradt vagyok. Szeretnék lefürödni - sóhajtotta kimerülten a lány.

- És mi lesz Curttel?

- Nem értelek...

- Érdekelne, hogy valóban kinőttes-e a gyerekkori rajongásodat Curt iránt.

- Efelől biztos lehetsz. Nincs szükségem a figyelmességre, sem a részvételre. Tudom, hogy sokszor siet a segítségünkre, de most már kezdem sejteni, miért.

- Olyan elképzelhetetlen, hogy egy férfi érdeklődjék irántam?

- Tehát erről van szó?

- Harminckilenc éves vagyok. Apád nagyon hiányzik, de ő már nincs közöttünk. Értsd meg, szükségem van arra, hogy férfi legyen mellettem! Újra férjhez akarok menni. Az utóbbi időben Curt és én közelebb kerültünk egymáshoz. Bár mindig is jól kijöttünk.

- Curt tud erről?

- Ilyen ostobának tartasz? - Sonia gúnyosan elhúzta a száját. - Tudom, hogy kell az ilyesmit elrendezni. Amikor húsz évvel ezelőtt apád felkereste a szüleimet, esze ágában sem volt engem feleségül venni. De én akkor is tudtam, mit akarok. Mrs. Munro akartam lenni Miriwinen. Jó felesége voltam apádnak. Fiút szültem neki. Nem az én hibám, hogy a házasságunk nem bizonyult sikeresnek. Apád sokkal idősebb volt nálam.

Rachael fölemelte a kezét.

- Ehhez semmi közöm. Ez kettőtökre tartozott. - Érezte, hogy eljutottak a lényeghez. - Mondott neked valamit Curt arról, hogy szeretné megszerezni Miriwint?

- Mi jut eszedbe! - Sonia meglepve kapta föl a fejét.

- Ezt beszélük.

- A rossz nyelvek! - Az asszony hangjából süttött a megvetés. - Azt hiszed, nem tudom, miket mondogatnak rólam? Soha nem voltam közétek való!

- Légy szíves, válaszolj a kérdéseimre!

Sonia ideges kézmozdulatot tett.

- Curt soha nem beszél a birtokról. Miért jössz ki mindig a sodrodból, ha Miriwinről esik szó? Végére is apád Scottyra hagyta.

- Mert te elhitetted vele, hogy majd felnő a feladathoz!

- Minden anya ezt tette volna - válaszolt gúnyosan az asszony. - Talán azt vártad, hogy téged foglak ajánlhatni? Térj már észhez, Rachael! Nem én szültelek!

- Mondd csak, szerettél te engem valaha... legalább egy kicsit? - kérdezte hirtelen a lány. - Apa halála óta semmiben sem sikerül zöld ágra vergődnünk.

- Te már felnőtt nő vagy. Két nő egy fedél alatt nehezen fér meg egymással. Kedvellek, de a természetünk tűz és víz. Egyikünk sem tehet róla. Így alakult.

- Azt akarod, hogy elmenjek hazulról?

- Magad mondtad, hogy nem írhatom elő neked, mit csinálj. Biztos vagyok benne, hogy a helyzet magától megoldódik. Lehet, hogy régimódi hangzik, de szerintem férjhez kellene menned. Valójában nagyon csinos lány vagy, csak kicsit törődnöd kellene a külsőddel.

- Csípjem ki magam a tehéneknek?! - fortyogott Rachael.

Sonia megjelenése bezzeg mindig kifogástalan, mint ma is! A kék selyemblúz kihangsúlyozza a szemé színét, és a fehér vászonnadrág tökéletesen simul a csípőjére. Fényes szőke haját divatosra vágatta, s ettől még fiatalabbnak látszik. A fél évvel ezelőtti tragédiának nyoma sincs rajta. Nyilvánvaló, hogy Sonia úgy döntött, elég volt a gyászból.

- Curt és én megértjük, ha fáradt vagy, és nem veszel részt a vacsorán.

- Nem maradok a szobámban!

- Akkor vegyél magadra valami tisztességes ruhát. Ne feledd, Curt különleges vendégnek számít nálunk!

Rachael hallgatott.

- Még valamit - fordult vissza Sonia az ajtóból. - Nehogy megpróbálj közénk állni! Sejttem, hogy szívesen megtennéd, ha módod nyílna rá.

A lány akaratlanul elnevette magát.

- Tévedsz! Te azt tervezel és teszel, amit csak akarsz. Kivéve Miriwint. Ez az én otthonom. Itt jöttem a világra, itt is akarok meghalni. Csak egyet kérek tőled: a tudtomon kívül ne tárgyalj róla Curttel!

- Ezt vegyem fenyegetésnek?

- Szó sincs róla. Mindössze arra kérlek, légy tekintettel rám is. Ha rajtam múlik, a Carradine család egy tagja sem szerzi meg a birtokot. Csak a holttestemen keresztül!

2. FEJEZET

Egy órával később Rachael az ágyán fekve mereven bámulta szobája stukkóval díszített mennyezetét. Halkan kopogtak, majd Matt felesége, Wyn dugta be a fejét az ajtón. Wyn igen régóta volt Miriwin házvezetőnője.

- Zavarok, szívecském?

- Dehogy, Wyn, gyere be! - Rachael felült az ágyon. - Azon töröm a fejem, mi folyik itt.

- Akkor már ketten vagyunk. - A rokonszenves, gömbölyded, ősz hajú asszony lezökkeni egy székre. - Csak egy percig maradhatok. Nagy a sürgölődés, mint mindig, ha Mr. Carradine-t látjuk vendégül vacsorára. Limoges-i porcelánnal terítünk. Gondolom, te még nem is láttad azt a készletet. Ezüst gyertyatartókat teszünk az asztalra a faragottak helyett. Micsoda rongyrázás! Úgy látszik, ez a mostohaanyád ízlése. Apád az egyszerűséget kedvelte. De te mit akartál mondani, kislányom?

- Tudnom kell, miért jár ide ilyen gyakran Curt.

- Ha engem kérdezel, azért, mert téged akar szemmel tartani.

- Micsoda? - hökkent meg Rachael. - Biztosan tévedsz.

- Nem hiszem. Curt a születésed óta ismer. Ösztönösen érzi, hogy védelemre szorulsz. Valakinek, vigyáznia kell rád. Az utóbbi időben a mostohaanyád egy cseppet sem törődik veled. Matt szerint egyáltalán nem ügyelsz az egészségedre.

- Szamárság! - Rachael rántott egyet a vállán. - Matt néha tisztára úgy viselkedik, mint egy kotlóstyúk.

- Akárhogy is, aggódik érted. Mindig mi vigyáztunk rád. Úgy szeretünk, akár a saját gyermekünket.

Tudom, hogy apád borzasztóan hiányzik neked, annál is inkább, mert soha nem volt igazán jó a kapcsolat közted és a mostohaanyád között. Most pedig túl sokat követelsz magadtól. Főlösképpen vállalod a veszélyes helyzeteket. A fiúk is nyugtalanok miattad. Úgy érzik, védelemre van szükséged.

- Csak igyekszem elvégezni a feladataimat.

- Tudom, szívem, de pihened is kellene. Mostohaanyád meglátogatta a barátait Sydneyben. Scotty a temetés óta egyszer sem volt itthon. Most rajtad lenne a sor, menj el valahová! Egyébként Mr. Carradine-nak is ez a véleménye.

- Valószínűleg azért, mert az útjában vagyok.

Wyn hátravetette a fejét, és szemét a mennyezetre függesztette.

- Ne higgy az ostoba pletykáknak! Ez az ember tényleg törődik veled.

- Szerintem elfogult vagy, Wyn.

- Nagyszerű férfi!

- Te is bele vagy bolondulva - ugratta Rachael az asszonyt. - Akárcsak a többiek.

- S az miért baj? - Wyn a szekrényhez ment, és a tartalmát nézegette. - Ezt kellene fölvenned. -

Kiemelte a lány legszebb ruháját, és a magasba tartotta.

- Azt hiszed, Curt pazarol rám egyetlen pillantást? - kacagott Rachael.

- Ő is csak férfi, nem? - Wyn széttárta a karját. - Nekem nem hiszed el, hogy szép lány vagy. Pedig épp ezért olyan ingerült a mostohaanyád.

- Ne beszélj ilyeneket! Hogy lennék én szép, amikor egész nap a jószággal robotolok? - Rachael töprengve nézett az idős nőre. - Te nem kedveled Soniát, ugye? És mégis neki dolgozol annyi éve!

- Ez így nem igaz, gyermekem. Én neked, érted dolgoztam. - Wyn hozzálátott, hogy összeszedje a lány mosásra váró ruháit. - Matt és én az első pillanattól fogva el voltunk bűvölve tőled. Olyan édes kislány

voltál, olyan kérőn néztél ránk a hatalmas kék szemekkel, hogy majd a szívünk szakadt meg, amiért anya nélkül maradtál. Ez egy kis hercegnő, mondta Matt. Láttuk, hogy a mostohaanyád szeretetéből egyedül Scottynak jut. Csak miattad maradtunk a birtokon, hogy legyen valaki, aki rád is gondot visel.

- Soha nem felejttem el nektek - mondta csöndesen Rachael. - Ti vagytok az én családom. Tudom, hogy rátok mindig számíthatok.

- Éppen ezért aggódunk most annyira. Curt sem akarja tétlenül nézni, hogy halálra dolgozod magad. Itt az ideje, hogy Miriwin kisasszonyaként elfoglald a téged megillető helyet!

A vacsorát a kivételes alkalmakra fenntartott ünnepi ebédlőben szolgálták fel, amelynek faburkolatát művészi cédrusberakások díszítették. Az asztalnál, amely körül akár két tucat vendég is elfért, hárman ültek. Minden túlméretezettnek hatott, és feleslegesen cicomásnak is.

A falakon értékes tájképek és csendéletek függtek. A kandalló fölött vágató lovakat ábrázoló hatalmas festmény hívta fel magára a figyelmet. Sonia utasítására csak egy csillár égett, az asztal terített részére gyertyák vetettek táncoló fényt. Ezüsttálban lazacszínű rózsák tüze ellensúlyozta a limoges-i porcelán hűvös kék-arany színeit.

A hatás varázslatos, ismerte el Rachael, de a konyha melletti ebédlőben is teríthettek volna, ez kevesebb munkával jár, ami Wynt illeti. A nagy helyiség a kinyitható asztallal és a régi angol székekkel még az ilyen előkelő vendégnek is megfelelt volna.

A sejtelmes, hízelgő megvilágításban Sonia egy nappal sem látszott többnek harmincnál. Divatos selyemruhájának színe megegyezett az asztalt díszítő rózsák szirmainak árnyalatával. Rachael tudta, hogy Sonia eszményi asszony lehetne Curt mellett. Határozott egyéniség, és még szép is. Igaz, néhány évvel idősebb a férfinál, de sugárzó nőiessége elfelejteti a korkülönbséget.

Rachael lehunyta a szemét. Sonia és Curt együtt - nem, ez több, mint amit el tud viselni! Több okból is. Először apja emléke miatt, aztán meg semmiképpen sem akarta, hogy Miriwin a Carradine-ok kezére jusson. Voltak egyéb okok is, de azokra nem mert gondolni.

A vacsora négy fogasból állt. Az előétel könnyű sajt-felfúj volt, majd gombás marhaszeletet szolgáltak fel saját termesztésű, friss zöldséggel. Ezután következett Wyn híres almás rétese és a szederfagyalt, végül a vegyes sajt, hozzá zamatos francia óbor, amit Rachael apja annyira szeretett. Az asztalnál Sonia foglalta el Alex Munro helyét. Most valóban úgy látszott, ő Miriwin úrnője.

Ragyogó mosolyát Curtre villantva kissé gyorsan ürítette ki a poharát. Kétségkívül minden mozdulatával Curtöt akarta elbűvölni. A férfi remekül nézett ki, és szemlátomást fesztelenül érezte magát az asszony társaságában. Finom szabású, fehér, gallér nélküli inget viselt, mely hangsúlyozta sötét haját, napsütötte bőrét. Meg kellene tiltani, hogy egy férfi ennyire vonzó legyen! - gondolta Rachael, Sonia nem is nagyon tudta levenni róla a szemét. Hová lett a gyászoló özvegy finom tartózkodása...?

- Min töprengsz. Rachael? - riasztotta fel Curt a merengéséből.

- Fogadjunk, hogy egy szót sem hallottál a beszélgetésünkből - fűzte hozzá gúnyosan Sonia.

- A régi időkre gondoltam - válaszolta nyugodtan a lány. - Arra, hogy apa milyen keményen dolgozott. Meg hogy mennyire szerette Miriwint. Az élet olyan értelmetlennek tűnik nélküle.

Soniát kellemetlenül érintették Rachael szavai. Mély lélegzetet vett, arcvonásai megkeményedtek.

- Majd megpróbáljuk túltenni magunkat ezen is - mondta végül. - Senki sem jut előbbre, ha olyan dolgokon rágódik, amiken nem lehet változtatni.

- Súlyos megpróbáltatáson mentetek keresztül - szólt közbe csillapítólag Curt. - Rachael, azt gondoltam, jót tenné neked egy kis pihenés. Sürgősen kikapcsolódásra van szükséged. Most éppen üres a tengerparti nyaralónk. Szerződtettem egy házaspárt, ők tartják rendben. Gondoskodnának rólad is. Nem ártana a levegőváltás.

Sonia egy pillanat alatt megenyhült.

- Milyen figyelmes vagy! Nagyon nemes gondolat!

- Mindössze egy akadálya van: nem akarok elutazni - jelentette ki kereken a lány. - Sok a dolgom.

- Valóban? - csattant fel Sonia.

- Magad is észreveheted. Tornyokban áll az elintéznivaló az irodán. De Matt sem tudna most nélkülözni.

- Úgy látszik, elfelejtetted, hogy Scott hamarosan megérkezik - vetette ellen csípősen az asszony.

Rachael csak a fejét rázta.

- Most nem mehetek el.

Az özvegy Curt felé hajolt.

- Magad is láthatod! Hányszor próbáltam rábeszélni Rachaelt, tartson egy kis szünetet, és menjen szabadságra. Hiszen olyan nagy szüksége lenne rá.

- Érdekes, én nem emlékszem, hogy egyszer is szóba hoztál volna ilyesmit - sziszegte dühösen Rachael. A feje fölött akarnak róla dönteni, de nem fog sikerülni nekik! Nincs szüksége pihenésre. Még kevésbé, ha összeszövetkeznek ellene.

Sonia majd átdöfte a tekintetével.

- Ez szemenszedett hazugság! Én többször próbáltalak észhez téríteni, de te olyan csökönyös vagy, mint egy számár. Biztosíthatlak, nagyszerűen megleszünk nélküled is!

- Na, ebből aztán kiderül, hogy fogalmad sincs a gazdaságról - vágott vissza a lány.

Megint Curt lépett közbe.

- Megértelek, Rachael, de talán tudok segíteni. Szerezhetek egy könyvelőt arra az időre, amíg távol vagy. Scott érkezésével pedig egy csomó gond megoldódik. Sonia mesélte, hogy jól tanul, és hamarosan végez a menedzserképző főiskolán.

Jól tanul? Rachael nem hitt a fülének. Ismerte Scottot, és tudta, hogy a fiú fittyet hány a tanulmányaira. A férfi most Soniához fordult.

- Természetesen te is elmehetnél Rachaellel üdülni. Bár most szükségem lenne a segítségedre... Philip unokatestvérem érkezik hozzánk a menyasszonyával, és szeretnék estélyt adni a tiszteletükre. Gondoltam, szívesen részt vennél az előkészületekben.

- Remek! - ragyogott fel Sonia arca. – Nagyon szívesen. Ez igazán nekem való elfoglaltság. - Nyomatékuul jobbát a férfi kezére tette.

Rachael szeretett volna eltűnni az asztal alatt.

Vacsora után a lány segítette Wynnek leszedni az asztalt, majd sétálni ment. Szórakoztassa csak Sonia egyedül a vendégét! Nyilván örül, hogy kettesben maradhatnak. Talán Curt is. Nem csoda, hogy Sonia ennyire szorgalmazza az ő pihenését...

Azért csábító gondolat egy hetet a tenger mellett tölteni. Tudta, hogy bedobták neki a csalétket.

Az egész nap fújó szél lecsendesedett. A bársonyosan sötét éjszakában szikráztak a csillagok. Rachael fölnezzett. A Tejút mint gyémántfolyam szelte át az égboltot. A Dél Keresztje szinte a homokdombok felett függött.

Miután a lány eleget gyönyörködött az éjjeli pompában, visszatért a házba. Megállt a könyvtárszoba ajtajában. Mennyire szerette apja ezt a szobát! Sonia és Curt még mindig beszélgetett. Rachael jó éjszakát kívánt nekik. Sonia úgy rezzent fel, mintha teljesen elfeledkezett volna mostohalánya létezéséről. De Curt, a tökéletes úriember, rögtön talpra ugrott. Kutatóan nézett Rachaelre.

- Gondolom, ma jól fogsz aludni.

Mintha másképp, bensőségebben nézne rám, mint eddig, tépelődött a lány. Végre észreveszi hát, hogy ő már nem csitri, hanem felnőtt nő?

- Jó éjszakát, Rachael! - Sonia ellentmondást nem tűrő hangja most is ugyanúgy szólt, mint annak idején, amikor a gyermek Rachael lefekvés helyett még az apjával akart beszélgetni. Akkoriban a lány engedelmeskedett, de most nem.

- Beszéltél Matt-tel a helikopterről? - érdeklődött Curttól.

- Igen, és hálásan köszönte. Lényegesen megkönnyíti majd a munkáját.

- Nagyon céltudatos vagy, Curt. Nem szívesen keresztezném az utadat, ha valamit el akarsz érn.

- Nem hiszem, hogy sikerrel járnál - vágta rá azonnal a férfi. - Aludj jól!

Rachael éjfél tájban hallotta, amint Sonia és Curt feljön a lépcsőn, aztán a legszebb vendégszobában felgyulladt a lámpa. A fény betöltötte a teraszt, és a csipkefüggönyön át bevilágított Rachael szobájába.

Mielőtt teljesen erőt vesz rajtam a fáradtság, el kell rendeznem a dolgot, határozta el a lány. Kiugrott az ágyból, és magára kapott egy rózsaszínű, hímzett pongyolát, itt az alkalom, most beszélhet Curttal. Ki tudja, mikor lesz rá megint lehetősége?

Halkan kilépetti a teraszra. A kertet zöldesfehér derengésbe vonta a holdfény. A folyó ezüst szalagja élesen rajzolódott ki a birtok határán. Most keskeny medrében csörgedezett, de áradás idején hatalmasra duzzadt, és várárokként ölelte körül Miriwint.

A lány most már egyáltalán nem volt biztos abban, hogy beszélnie kell Curttel. A vendég talán már le is feküdt. Maga elé képzelte... olyan lehet, akár egy megelevenedett görög szobor... Rachael hitetlenkedve rázta meg a fejét, mintha el akarná űzni a látomást. A meztelen férfiakat ábrázoló képek rendszerint hidegen hagyták, de most elöntötte a forróság. Megdöbbsent, mert eddig azt hitte, távol áll tőle az effajta érzéki álmodozás.

Szíve vadul megdöbbsent, mikor hirtelen Curt lépett a teraszra, és a korlátra tette a kezét. Összerezcent, amikor a férfi megszólalt.

- Ha meg kell beszélnünk valamit, itt az alkalom.

Rachael kilépett a világosságra.

- Te azt is hallod, ahogy nő a fű? - kérdezte.

- Szerinted?

- Azt hiszem, igen. Előző életemben biztosan oroszlán voltál, annak van ilyen pompás hallása.

- Nos, be mersz jönni a barlangomba?

- Maradjunk inkább idekint.'

- Ahogy akarod. Nagyszerűen áll neked ez a köntös.

- Scottytól kaptam.

- Jó ízlése van. Ne ülünk le, Rachael?

A lány egy fonott székre huppant. Curt úgy igazította saját ülőhelyét, hogy Rachael szemébe nézhessen.

- Hát akkor, ki vele! Már a vacsoránál tudtam, hogy valamit akarsz tőlem kérdezni.

A lány mély lélegzetet vett.

- Mondd meg nekem, tényleg meg akarod venni Miriwint?

Curt arcvonásai megkeményedtek. Látszott, hogy bosszús.

- Tehát erről van szó?

- Mit vártál? Azt hitted, el akarlak csábítani? - Rachael keserűen nevetett. - Miriwin neked üzleti lehetőség, nekem pedig az életem, az otthonom!

- Édesapád Scottra hagyta.

A fiatal nő úgy érezte, arcul csapták.

- Nem sejtettem, hogy ilyen kegyetlen is tudsz lenni.

- Elég sok mindent nem sejtessz még! - válaszolta Curt indulatosan. - Igen, ha szükséges, tudok kemény is lenni. De soha nem okoznék neked szándékosan fájdalmat. Tudom, nem könnyű szembenézni a valósággal. Akár helyesen cselekedett apád, akár nem, ő Miriwin sorsát Scott kezébe helyezte. Ha akarod, megtámadhatod a végrendeletet.

Rachael kezébe temette az arcát.

- Sonia örökre meggyűlölné. Bár most sem szenvedhet túlságosan. Megfordult a fejében, hogy megtámadom a végrendeletet, de végül úgy döntöttem, elfogadom apám végső akaratát. Mindig kötelességtudó lányam voltam, igaz, sok hasznát nem láttam.

- Tehát megelégszel a húsz százalékkal - szögezte le Curt. - Ez a végleges elhatározásod?

- Szeretném, ha Scotty hazajönné.

- Gondolod, hogy átveszi az örökséget?

- Számítok rá.

- Soha, a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte Miriwin.

- Még nagyon fiatal...

A férfi kételkedve csóválta a fejét.

- Ha valaki kötődik a földhöz, annak ez a vérében van. Scott a könnyű életet kedveli. A marhatenyésztés kemény feladat.

- Ezt megmondtad Soniának is? - kérdezte Rachael élesen.

- Gondolod, hogy hallgat rám?

- Persze. Rád biztosan.

- Ugyan miért?

- Becsül téged - vont vállat a lány. - Tart tőled.

- Sonia bálványozza a fiát, te is tudod. Ha Scottról van szó, vak és süket.

- Te is tapasztaltad? - Rachael nem is akarta leplezni a hangjában rezgő gúnyt.

A férfi rosszkedvűen bólintott.

- Egyszer-kétszer. Viszont tényleg szeretném, ha elutaznál. Kívánatos lenne, ha egy ideig nem látnátok egymást Soniával.

- Hát észrevetted...? - pirult el Rachael.

- Nehéz nem észrevenni. Sőt azt is tudomásul vettem, hogy felnőtél. Már nem vagy kislány, hanem nő, akinek saját véleménye van a dolgokról. Lesz ebből még gond.

- Tehát azt akarod, hogy engedjek?

- Szó sincs róla! Én azt akarom, ami neked jó és kedvező.

- Ha elutazom, ti zavartalanul dönthettek Miriwin jövőjéről!

- Köszönöm, hogy ilyen sokra tartasz. Ezek szerint kételkedsz a becsületességemben?

- Tagadod, hogy érdekel Miriwin?

- A Carradine Pastoral Company vezetése az életemet jelenti. És ez nemcsak azzal jár, hogy megtartom mindazt, amit örököltem, hanem fejleszteni is akarok. Más szóval, terjeszkedni. Valaha Miriwin virágzó marhatenyésztő birtok volt, de apádat érte néhány anyagi természetű csapás, és utána nem mindig hozott helyes döntéseket. Ha Miriwin egyszer eladó lesz, igyekszem majd, hogy megszerezhessem. Ennyit erről. Meg kell értened az álláspontomat. De a birtok adásvételéről eddig nem esett szó. Én pedig nem fogom felvetni a kérdést. Tudom, hogy számodra Miriwin a világon mindennél fontosabb. Ami pedig a Soniával való beszélgetéseinket illeti, azok nem veled kapcsolatosak. Sonia úgy érzi, túl nagy felelősség szakadt rá. Ő nem úgy nevelkedett, mint te, és házassága ideje alatt sem tudott az itteni étellel megbarátkozni. Hiányzik neki az apád, és nem tudja, miként boldoguljon ebben a számára idegen helyzetben.

- Úgy látom, ma este egész jól boldogult - nevetett föl keserűen Rachael.

- Mit akarsz ezzel mondani? Nézz csak rám! - Curt felemelte a lány állát, hogy a szemébe nézhessen.

- Tudod te azt nagyon jól.

A férfi visszahúzta a kezét.

- Rosszul látod a dolgokat. Azt hittem, több józan ész szorult beléd.

- Mi köze ennek a józan észhez? - fakadt ki Rachael indulatosan. - Túl gyakran vagy nálunk. Sonia hív meg ilyenkor?

- Természetesen. Azt gondolod, hívás nélkül idetolakodnék? - kérdezte élesen a férfi.

- Az igazat megvallva, azt hiszem, csak játszol velünk. - A lány felugrott. - Te egyáltalán nem vagy olyan, mint az apád! Inkább a gonosz nagyapádra hasonlítasz. A Carradine-ok mindig az orruknál fogva vezették az embereket. Ti uralkodtok itt. Felépítettetek egy egész birodalmat. Százak táncolnak úgy, ahogy ti fütyültök. Az ördögbe is, hatalmasabb vagy, mint a miniszterelnök, mert a hatalmad a sírig tart! És még valami. Te nem arról vagy híres, hogy bármit is hagynál kicsúszni a markodból. Sonia mindenben a te segítségedre és tanácsaidra hagyatkozik. Mi sem könnyebb, mint néhány kis célzást elejteni.

Curt rideg arc kifejezéssel figyelte Rachaelt.

- Csak azért nem olyan könnyű, mert nem egyeztethető össze az elveimmel, hogy a hátad mögött intézkedjem. Nagyon felválták a nyelved, tudod-e? Méregfogad is van?

- Sajnálom, de ez az egész história túlságosan közelről érint.

- Nincs itt semmilyen „história”, Rachael. Legalábbis amiben nekem részem lenne! Tudom, számodra ezek nehéz idők, és én kész vagyok bizonyos engedményeket tenni, de...

- Csinálj, amit akarsz! Miben tudnálak megakadályozni?

Most már a férfi is felállt a székből. Rachael mozdulatlanul tűrte, hogy Curt a karjánál fogva magához húzza.

- Neked egy férfi ölelésére lenne szükséged! - jegyezte meg a vendég kissé nyersen.

Rachael tizenhat éves volt, amikor ezt a jelenetet először elképzelte. Azóta hányszor színezgette magában a részleteket! Most, hogy a valóságban is átélte, szinte kővé vált a megdöbbenéstől. Forróság futott végig a tagjain, és alig kapott lélegzetet, amint a férfi izmos teste az övéhez simult.

- Curt, kérlek, ne!

Curt továbbra is a karjában tartotta a lányt, de elengedte volna, ha az szabadulni akar tőle. Ám Rachael nem mozdult.

- Mi az, feladod? - kérdezte a férfi kajánul. - Te akárkit meg tudnál őrjíteni! Meglehetősen bonyolult a természeted. Hol elragadó fiatal lány vagy, hol pedig kis méregzsák. Sok férfi akad, aki ezt izgatónak találja.

Ujját a lány álla alá téve, ajkát az ajkára szorította olyan ellenállhatatlanul, oly örjítően, hogy Rachael nem tehetett mást, viszonzta a csókot. Curt kezét a lány hajába mélyesztette, és lassan, vonakodva elszakadt a szájától. Rachael feje a férfi vállára hanyatlott, s ez volt most számára a legtermészetesebb hely a világon. Szinte öntudatlanul simult a férfihoz.

Ekkor a távolból halk nyögéseket hallott. Visszafojtotta a lélegzetét s újból csönd lett.

A következő pillanatban Curt eleresztette. Keze közben súrolta Rachael keblét, amitől a lány úgy érezte, menten összecuklik.

- Nos, akkor ezt lerendeztük - jelentette ki hűvösen a férfi.

- Tessék? - meredt rá Rachael, aki még mindig szaggatottan lélegzett. - Mit rendeztünk le? Azt hiszed, kényed-kedved szerint azt teheted, ami csak az eszedbe jut?

- Ma este valóban az ösztöneimre hallgattam. Mostanáig elfojtottam magamban a vágyat. Úgy véltem, nem lehet az édes kicsi Rachael Munróra „így” gondolni. Te vagy a hibás! Ráébresztettél, hogy már huszonhárom éves vagy.

- Ez is csak a haditerved részét képezi. Ne tarts buta libának, Curt! Scott meg Sonia minden szavadat készpénznek veszik, de velem nem bírsz el egykönnyen.

- Majd meglátjuk - mondta Carradine mézesmázos hangon.

- Valóban megérdemlem, ami történt - sóhajtott fel Rachael.

- Én is így gondolom - bólintott a férfi. - Ha akarsz, elutasíthatnál volna.

- Talán csak kíváncsi voltam.

- Ugyan mire? - Curt szeme haragosan villant. - Nem értem.

- Nyilván te is tudod, mit beszélnek rólad a környéken. Te vagy a legkívánatosabb agglegény közel s távol.

A férfi közönyösen vállat vont.

- És ezért legyen rossz a lelkiismeretem?

- Nem, de ez megmagyarázza, miért vagy ilyen pimasz és rámenős.

Curt aprólékosan szemügyre vette a lányt.

- Nem is tudod, milyen hatalmas erő lakozik benned! A szenvedélyességed az... De nyugodt lehetsz, nem vagyok fiatal lányokra vadászó fenevad. Meg folytonosan eszembe jutnak a régi emlékek, amikor még magasított székben ültél az asztalnál...

- Nekem meg az, hogy milyen büszkén jártatok-keltetek apáddal, hiszen tiétek volt minden, ameddig a szem ellát. Akkoriban ez lenyűgöző volt. Ma már nehezebb elképzeltetni.

- Azt akarsz mondani, hogy minden kezdődik előlről? Az egész háborúskodás a Carradine-ok és a Munrók között?

- Alighanem - bólintott Rachael. - Te erős vagy, és becsvágyó. Hozzáértő kezekben Miriwin megint felvirágozhat. Jelentősebb tőkeinjekcióra lenne szüksége, és tőled megkaphatja. Nem kell erőszakkal elvinned tőlünk a birtokot. Személyes varázsod következtében magától a kezvedbe pottyant, mint egy érett gyümölcs.

- Nahát! - Curt a fény felé fordította a lány arcát, hogy jobban láthassa. - Jó sokat töprenghetnél, míg mindezt kitaláltad!

- Az igazat megvallva, most jutott eszembe az egész.

A férfi megsimogatta Rachael arcát.

- Egyszer már megmondtam, soha nem veszem el tőled az otthonodat. Tudom, mit jelent neked.

A lány elfordította a tekintetét, és a sötét kert felé nézett.

- Azelőtt mindig megbíztam, benned, most nehezemre esik.

- Pihenésre van szükséged. Ezalatt Soniának is lesz ideje lehiggadni, és felmérni a helyzetet.

Rachaelt megint elfutotta a méreg.

- Hát persze! Erről van szó. Ő a fontos! Sonia.

- Ne légy már ilyen gyerek! - emelte föl a hangját Curt. - Tudom, mit csinálok. Mindkettőtök jó barátja vagyok. Egy kicsit el kell menned innen. Nézz rám, Rachael!

- Inkább nem! Tisztábban tudok gondolkodni, ha nem kell a szemedbe néznom.

- Nem szeretek a tarkóddal beszélgetni.

Curt gyengéden maga felé fordította a lányt, és beletúrt dús hajába. Rachael teste azonnal válaszolt. Érezte, hogy szédül, lába elgyengül, elég a vágytól. Amint Curt hozzáér, elveszett. De maradjon ez titok...

- Ígérd meg, hogy azt teszed, amit mondom!

A lány megborzongott. Tudta, hogy nem bír ellentmondani.

- Kössünk egyezséget! - mondta végül halkán. - Elmegyek a nyaralóba, ha azalatt egyszer sem látogatod meg Soniát. Akár hiszed, akár nem, ki fogja bírni nélküled. Áll az alku?

- Igen - bólintott Curt. - De a megállapodás tartósságát pecsételjük meg egy csókkal.

- Szó sem lehet róla!

- Én ragaszkodom hozzá - jött a halálosan komoly válasz.

A csók olyan soká tartott, hogy Rachael úgy érezte, egész teste elolvad.

3. FEJEZET

Rachael a délelőttöt könyveléssel töltötte. Nagyon kellett igyekeznie, hogy figyelmét a számokra tudja összpontosítani, mert időről időre a tegnap este történetek tolakodtak az emlékezetébe.

A számlák aggasztóan felgyülemlettek. Először fontossági sorrendbe rakta őket. Akadt közöttük jó néhány Sonia vásárlásairól. Mostohaanyja dollárezreket szórt ki ruhákra és cipőkre, holott a szekrényei tömve voltak divatosnál divatosabb holmikkal.

Rachael délig a pénzügyekkel foglalkozott, aztán rendet rakott az asztalon, és kiment az irodából, hogy kávé és szendvics után nézzen. Úgy tervezte, hogy a könnyű ebédet követően fellovagol a dombtetőre, ahonnan belátni az Ördögszakadékot. Mindig izgalmas élmény a helikopter bevetését végignézni.

A hallban Soniával találkozott. Az asszony nagyon kedvesen üdvözölte.

- Ó, Rachael! Végre téged is látni itthon! Ideje volt, hogy valaki beszéljen a fejeddel. Sosem tetszett nekem, hogy napokig úton vagy az embereinkkel.

- Ők a barátaim - felelte Rachael. - Sehol nem vagyok nagyobb biztonságban, mint velük.

- Ne haragudj, de én másként látom - nevetett Sonia. - A férfiak mind egyformák. Te nagyon szép lány vagy, bár igaz, ami igaz, nem dobod be a női fortélyokat. Gyere, ebédeljünk együtt! Olyan üres a ház mostanában.

- Én csak egy szendvicset kérek.

- Akkor egyél velem egy szendvicset. Egy jó nagyot! Curtnek igaza van. Egészen vézna lettél az utóbbi időben.

- Vézna? Tényleg ezt mondta?

- Valami ilyesmit.

Együtt mentek az ebédlőbe. Az asztalon már várták őket a hidegtálak - különféle sültekkkel, salátákkal, öntetekkel. Sonia, aki ma tetőtől talpig hófehérbe öltözött, a kertre néző hatalmas ablak mellett foglalt helyet.

- Úgy látszik, mégis lemondtál a helikopteres terelés izgalmas kalandjáról.

Rachael sonkát és salátát vett a tányérjára.

- Nem mondtam le. Kilovagolok és megnézem.

Az özvegy rosszalóan nézett a lányra.

- Azt tanácsolom, maradj itthon. Curt utasítása egyértelmű volt.

- Curt utasítása... Ó, az a zsarnok! Nem fogja nekem előírni, mit lehetek, és mit nem!

- Jaj, ne kezd előlről! Nem is tudom, mire mennénk nélküle.

- Meg kell tanulnunk a saját erőnkől boldogulni.

- Köszönöm a tanácsot, de nem kívánok megszakadni a munkától. Borzasztó kedves volt tőle, hogy felajánlotta a nyaralóját. Remélem, elfogadod.

- Most nem mehetek el. Sok a dolgom.

- Senki sem pótolhatatlan! - csattant föl Sonia. - Apád is azt hitte, hogy megállás nélkül dolgoznia kell. Néha úgy érzem, Miriwinen az élet maga a pokol.

- Az aszály a pokol. - Rachael a mostohaanyja felé nyújtotta a kezét, de az éppen kibámult az ablakon.

- Nem hiszem, hogy sokáig bírom - vallotta be Sonia. - Ez a hőség... Egy csepp eső sem esik... S közben csak nő az adósság.

- Akkor jutott volna eszedbe, amikor kifosztottad a sydneyi butikokat! Ha mindnyájan meghúzzuk a nadrágszíjat, ki tudjuk fizetni az adósságokat. Curt birtokát, a Carrarát is sok veszteség érte.

- A két birtokot nem lehet összehasonlítani - vetette ellen az asszony, eleresztve a füle mellett Rachael csípős megjegyzését. - Miért küszködünk tovább? Milyen nagy változásban reménykedhetünk?

- Minden megváltozik, ha megjön az eső. Az állattenyésztésnek van jövője. Curt is ezen dolgozik, mint a Szarvasmarha-tenyésztők Egyesületének elnöke. Ha mindannyian összetartunk, átvészeldjük a száraz időszakot.

- Édes Istenem, mintha az apádat hallanám! Kezdem már azt hinni, hogy Miriwin a világ közepe. Most, hogy apád sem él, nem bírom sokáig a magányt és a pénzzel való bűvészkedést. Meg azt, hogy az emberek beleütik az orrukat a magánügyeinkbe. Ezek az átkozott adóellenőrök! Ez nem nekem való! Soha nem kellett üzleti ügyekkel foglalkoznom.

- Meg lehet tanulni, Sonia. Nem olyan nagy dolog.

- Hát, ide figyelj! Először is nem érdekel a gazdálkodás. Másodszor pedig én nő vagyok. Nem fogok férfi módjára élni!

- Megértettem a célzást. - Rachael nem mutatta, mennyire megbántódott. - Nekem nem volt választásom. Miért nincs itt Scotty?

- Be kell látnod, neki egyéb kötelezettségei is vannak.

- Na igen... bulik, partik, estélyek.

- Scottnak hasznos kapcsolatokra van szüksége. Ez nagyon fontos az életben. Komolyan azt hiszed, hogy majd itt eltemetkeznek?

- Tudtam, hogy erre megy ki a játék! Scotty a fő örökös. Nem is titkoltad, hogy mindent megteszel ennek érdekében.

- No és? - Sonia vállat vont. - Az ég szerelmére, ne viselkedj úgy, mintha a hús százalék csak alamizna volna! Kellemes életet biztosít számodra. Mindig lesz tető a fejed fölött, és sosem állsz majd egy fitying nélkül. Légy szíves, csengess! Szeretnék egy kávét.

Több mondanivalója Soniának aztán már nem is volt.

Porfelhők emelkedtek a magasba. A csorda feljutott az Ördög-szakadék-ból. Rachael kancáját a domb gerince felé irányította. Innen az egész völgyet látni lehetett. Szinte hihetetlen, hogy az esős évszakban olyan a táj, mintha óriási zöld szőnyeggel borították volna be, amit telis-tele szóttek rózsaszín és kék virágokkal. Most sárgás, aszott fűtenger, csak a folyómeder mellett látszik néhány üdebb zöld folt.

A délibáb itt bolondot űz az emberből. A völgyben, a talaj fölött fényes nyilak táncoltak, mint a bennszülöttek ünnepén. A messziségben magas fák sora rajzolódott ki a ragyogó háttér előtt, de a fák csak lebegtek az ezüstösen reszkető fényben. Messziről néha ide hallatszott a marhabögés. Már egy órája, hogy Rachael megpillantotta az égen a helikoptert közeledni. Ezzel egy időben tűntek föl az első állatok is. Ahogy dobogva közeledtek, a sziklás domboldalról kődarabok váltak le, és a mélybe gurultak. A lány hat-hétszázra becsülte a marhák számát.

Később az állatokat kísérő lovasok alakja is kivehetővé vált. A hajtók egy része harsány kiáltásokkal biztatta a lemaradó négy lábúakat. Bár a nap legmelegebb órája már elmúlt, a gulya lassan mozgott a Totem Creek felé.

Rachael lefelé irányította a lovát. A délibáb csalókan mutatta a távolságot. A csorda sokkal közelebb volt, mint gondolta. A dús legelőről kemény munkával lehet csak kihajtani a marhákat, de most szívesen hagyták hátra a megsárgult bozótot.

Rachael már egyenként is felismerte a lovasokat. A zöldfülű Nat Robert ügetett az élen. Tapasztalatlan fiú, így neki jutott a legkönnyebb feladat, no meg szemmel is tudták tartani, mert néha még a lovat sem ülte meg rendesen. Matt és a többiek felügyelték a gulyát oldalról és hátulról, nehogy valamelyik marha kitörjön.

Rachael észrevette Curtöt. Ragyogó lovas, és senkivel nem lehet összetéveszteni kisportolt alakját, mintaszerű testtartását!

A lány sarkával indulásra biztatta a lovát. A gulya hamarosan megérzi a víz közelségét, és nyugtalankodni kezd. A hajcsárok feladata megtartani a vonulás ritmusát, egészen az ivóhelyig.

Nat műkedvelő módjára hadonászott a csorda előtt. Rachael igazán szívelte a fiút, de tudta, sosem lesz belőle jó cowboy. Néhány héttel ezelőtt, úgy két mérföldnyire a táborhelytől, eltévedt. Ekkor kapta az öreg Paddytól a Rumlis Nat nevet.

Curt észrevette Rachaelt, és üdvözlésre emelte a karját. Miért kérte vajon azt az utolsó, „megpecsétel” csókot? Nem volt elég bonyolult nélkül is az étet?

Nat is felfigyelt a lányra. Hirtelen felállt a nyergében, és fülsiketítő kiáltást hallatott. Az üvöltés úgy visszhangzott a völgyben, mint a dingó vérfagyasztó vonítása. Rachael és a tapasztalt hajcsárok

megdermedtek a rémülettől. Tudták, hogy az állatok a kiáltástól megijednek és futásnak erednek. És valóban, a gulya nekiiramodott. A papagájok hangos rikácsolással röppentek fel a fákról.

Rachael egy másodpercre szinte megbénult, aztán erőteljesen megrántotta a gyeplőt. A megbízható, különben nem túl gyors kanca ijedtében megugrott. A lány hátrapillantott. A megvadult állatok mindenén keresztülgázolva rohantak a víz irányába. A lány tudta, hogy csak egy lehetősége van: a folyó felé kell menekülnie. Szörnyű volt hallani a háta mögött zúduló csorda patáinak dübörgését. Egek, micsoda szerencsétlen alak ez a Nat!

A legelső állatok már eldübörögtek a lány mellett. Rachael a szeme sarkából megpillantotta Mattet. A férfi meglehetősen messze, a jobb oldalon vágatott. A gulyafenyegetően széthúzódott. Rachael szíve a félelemtől a torkában dobogott. Kétségbeesetten nógatta a lovát, de a szegény kanca egyre jobban kifáradt.

Ekkor egy lovas termett mellette. Fél kézzel átölelte Rachael derekát, és rákiáltott:

- Ugorj!

A lány ösztönösen engedelmeskedett. Úgy érezte, úszik a levegőben, aztán már szilárdan ült a nyeregben Curt előtt. Egyenesen a folyó felé vágattak. Nem volt más választásuk, és Rachael tudta, hogy most egyenest a vízbe zuhannak. A távolból lövés hallatszott, és a gulya megtorpant.

Fejjel előre zuhantak a folyóba, de Curt még mindig szorosan tartotta Rachaelt.

Prüszkölve emelkedtek ki a vízből. A partra csődült állatok szünet nélkül körben jártak, és panaszosan bögték. Nat - hogy valamit jóvátegyen, és ne hallja a szidalmakat - a part mentén futott, és megpróbálta befogni Rachael meg Curt lovát, amelyek lefelé úsztak az árral.

- A fenébe! - Curt tehetetlenül káromkodott. Nagyon dühösnek látszott. - Jól vagy, Rachael?

- Még nem tudom. Előbb meg kell találnom a kalapomat. A világ minden kincséért sem mondott volna le kedvenc fejfedőjéről.

- Rachael! - kiáltott utána Curt, de a lány úszni kezdett lefelé. A kalap a víz tetején himbálózott. A karimáján üldögélt valami, ami leginkább egy kövér varangyosbékára hasonlított.

Curt szemvillanás alatt megelőzte Rachaelt. Egy pillantásra sem méltatta a lányt, felemelte a rozoga kalapot, a békát pedig visszadobta a vízbe.

- Tedd fel, ha annyira imárod! - vetette oda, amikor Rachael beérte.

- Ne írd nekem elő, hogy mit tegyek! - vágott vissza a lány. Azzal a csöpögő holmit a fejébe nyomta, és úgy úszott a part felé.

Persze Curt előbb ért a szárazra. Rachael néha elviselhetetlennek érezte, hogy a férfiak testi fölényben vannak a nőkkal szemben.

- Gyere, add a kezed! - Curt lehajolt, és a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül kihúzta őt a vízből. Utána komoran, szinte ellenségesen méregették egymást.

Rachael a testére tapadt vizes inget rángatta, és szidta magát, amiért nem vett föl melltartót. A nedves ruhadarab ugyanis egészen átlátszóvá vált.

- Te is elveszítetted a kalapodat - állapította meg.

- Nekem nem olyan fontos, mint neked. Megmondtam, hogy maradj otthon!

- Ne játszd már folyton a főnököt! - fakadt ki sértődötten Rachael. - Nem én tehetek a történekről.

Úgy látszik, ez az ütődött Nat világbajnok akar lenni ordítózásban.

Curt vonásai nem lágyultak meg.

- A veszedet is okozhatta volna!

- Semmi okod rá, hogy rajtam töltsd ki a mérgeidet. - Rachael kék szeme szikrázott. - És kérlek, Natet is hagyd békén! Biztos vagyok benne, hogy tanult ebből a leckéből. Nem akart rosszat.

- Komoly vigasz lenne, ha a tehének patái alatt végeztet volna.

Rachael csitítóan fölemelte a kezét.

- Ami megtörtént, megtörtént. Felejtjük el!

- Nem! - mondta Curt keményen. - Jobb lóra lenne szükséged. Nem sok hasznát vették a kancának.

- Ez a ló legalább megtudja őrizni a nyugalmát, ellentétben veted. Higgadj le! Történekről már rosszabb dolgok is.

- De komolyabb bajod is eshetett volna! Majd belepusztultam a rémületbe. Fogadjunk, hogy Matt épp most kap szívrohamot.

Rachael egy pillanatra behunyta a szemét.

- Hagyd abba, kérlek! Ne beszéljünk róla többet. Különben is, megmentetted az életemet, de minek? Hogy aztán elkergess a szülőföldemről?

Curtöt előtötte a harag. Szeme elkeskenyedett, szája körül megfeszültek az izmok.

- Ne kezd újra! Most nem vagyok jó hangulatban. Csusromvizesek vagyunk. Inkább lovagoljunk haza.

- Menj csak nyugodtan! Nekem most nincs hozzá kedvem...

Matt szakította félbe a vitát, aki a befogott lovakat kantárszáron vezetve feléjük bicegett.

- Ki kellene dobnom ezt a szerencsétlen agyalágyultat - kiáltotta feléjük - de attól tartok, másutt még nagyobb bajt okozhat. Jól vagy, kicsikém?

- Nincs semmi baj, ne nyugtalankodj! - mosolygott derűsen Rachael.

- Köszönöm, hogy megmentetted a lovakat - biccentett Curt az idős embernek. - Ha egyedül is boldogulsz, én most hazaviszem Rachaelt.

- Vidd csak! Mi összeterejük a jószágot, és megyünk tovább. Köszönöm a segítségedet, Curt!

A forró szél meglibben tette a lány haját.

- Vissza kellene vened a kalapodat - intette Curt. - Napszúrást kaphatsz.

- Mindjárt. Már majdnem megszáradt. - Rachael fél kézzel hátrasimította hullámos fürtjeit.

A síkság hatalmas, kifeszített vászonként terült el előttük. Csak itt-ott magaslott néhány, a legtartósabb szárazságban is virágzó fa. A még mindig ideges kanca időnként felágaskodott. Rachael nyugtatgatta, veregette az állat nyakát, és halkán beszélt hozzá.

- Gondolod, hogy megjön valaha az eső? - kérdezte a lány, és fejébe csapta a kalapját.

- Esnie kell. - Curt arca elkomorult. - Kétségbeejtő a helyzet. Nagypám idejében a bennszülöttek esőhozó dalokat énekeltek. Csodálatosképpen mindig sikerrel. Sokat veszítettünk, amikor a régi kultúra feledésbe merült. Az őslakók évezredek óta élnek Ausztráliában. Mindent tudnak erről a földről és arról, hogyan kell alkalmazkodni a feltételekhez. Emlékszel Kidgeere? Egyike a nagy öregeknek. Ő biztos benne, hogy hamarosan kiadós eső lesz. Amikor megkérdeztem, honnan tudja, azt mondta, a védőszelleme súgta meg neki.

- Ugyan! - legyintett Rachael. - Nem hiszek az ilyesmiben.

- Úgy látszik, jól bírod a hőséget - jegyezte meg Curt kicsivel később, és kutatóan nézte a lányt.

- Sonia viszont gyűlöli. Miként lehet úgy élni, hogy az ember ellenséges viszonyban van a környezetével? Vajon miért ment feleségül az apámhoz?

- Talán jobban megbékélt volna a környezettel is, ha apád elfogadta volna édesanyád halálát, és nem őt gyászolta volna egész életében.

Rachael csodálkozva kapta fel a fejét.

- Honnan tudod? Nekem soha nem beszélt erről.

- De nekem igen. Sonia irántad való érzéseit nyilván ez a tény is befolyásolta.

- Kérlek, mondj erről egy kicsit többet!

- Egyszer karácsony napján nálatok jártam. Beszélgettünk. Apád hirtelen azt mondta, hogy nincs a napnak olyan órája, amikor ne gondolna édesanyádra. Varázslatos asszony volt. Mint a tűzhányóból a láva, úgy törtek elő belőle ezek a szavak. Sok mindent elárultak. Azt hiszem, Sonia nagyon szenvedett. Láttam az arcán, hogy nem volt újdonság számára, amit hallott. Apád könnyekkel a szemében beszélt édesanyádról. Gondold el, sírt!

- Elöttem soha nem mondott ilyet - tűnődött hangosan Rachael. - Legalábbis nem emlékszem rá.

- Persze hogy nem. Hiszen még gyerek voltál, meg sem értetted volna. Apád nem szeretett erről a tragikus korszakról beszélni, főként nem előtted. De soha nem felejtette. Azt hiszem, te nagyon hasonlítasz édesanyádra. Még én is emlékszem hosszú, hullámos hajára, kék szemére. Csak rá kellett nézni, sugárzott róla az okosság, a szellemesség. Mély érzésű, de életvidám asszony volt.

- Ezek alapján apámnak inkább elnézőnek kellett volna lennie velem, de ő mindig szigorúan fogott. Lehet, hogy a szíve mélyén haragudott rám, hogy én élek, míg anyámnak meg kellett halnia...

- Kedveltem apádat, Rachael - mondta Curt -, noha neki is voltak rossz tulajdonságai. Tudom, hogy szeretett téged, ha nem is volt képes kimutatni.

Néhány percig némán lovagoltak egymás mellett, aztán újból Curt szólalt meg:

- A napokban jutott az eszembe, hogy régen a lépcsőfordulóban édesanyád gyönyörű képe függött. Vajon hová lett?

- Fogalmam sincs. Mikor láttad azt a képet?

- Valahányszor látogatóba mentünk hozzátok apámmal. Körülbelül akkor tűnhetett el, amikor édesapád elvette Soniát. Érthető, úgy vélem. De valaki biztosan tudja, mi lett a sorsa. Az ugyanis a tiéd. Már többször meg akartam említeni, de mostanáig nem adódott alkalom.

Rachael hosszasan nézte az ezüstösen táncoló délibábot.

- Talán a nagyszüleim vitték el. Soha nem látogattuk meg őket apuval. Amikor felnöttem, és egyedül mehettem hozzájuk, már késő volt. Nagypámat szélütés érte, és azt mondták, meg sem ismer. De én tudom, hogy megismert. Éreztem, amint kissé megszorította a kezemet. Nagyon kemény csapás lehetett a nagyszüleimnek, hogy először elveszítik egyetlen gyermeküket, aztán még az unokájukat is távol tartják tőlük. Nem szívesen mondom ki, de apu csúnyán viselkedett velük. A nagymamám meghalt, mielőtt valamit is jóvátehettem volna. Borzasztó, amikor ilyen dolgokat tud meg az ember. Én mintaképnek akartam tekinteni az apámat, fel szerettem volna rá nézni.

- És már nem tudsz?

- Úgy érzem, elárult. Sonia bezzeg gyakran elvitte Scottyt a szülővárosába, Sydneybe. Mi lehetett az én nagyszüleim bűne?

Curt komolyan nézett a lányra.

- Az a hír járta, hogy apádat okolják édesanyád haláláért. Apád ragaszkodott hozzá, hogy első gyermeke Miriwin földjén lássa meg a napvilágot. Ha anyád kórházban szül, meg tudták volna menteni. Borzasztó ebbe belegondolni. Anyád halála után apád teljesen visszavonult. Téged dadák gondoztak, míg két év múlva meg nem ismerkedett Soniával. Az emberek nem hittek a szemüknek, amikor menyasszonnyal tért vissza Sydneyből. Sokak szerint Sonia egyáltalán nem volt rá alkalmas, hogy téged neveljen. Aztán néhány hónap múlva már terhes lett Scottyval. Nézd, neki sem volt könnyű...

- Nem. De ő határozta el, hogy Mrs. Munro lesz Miriwinen. Ezt ő maga mesélte.

- Tudja valaki tizenkilenc éves korában, hogy mit kell elhatároznia?

- Te kedveled Soniát, ugye? - szegezte a férfinak nyíltan a kérdést Rachael.

- Nem lennék itt, ha nem így volna.

A lány enyhe gúnyt vélt felfedezni Curt megjegyzésében. Felnézett az égre.

- Jó lenne, ha Scotty hazajönne.

- Megoldana valamit is?

- Legalább beszélhetnénk a gondokról.

- Ez igaz. De addig elmehetnél szabadságra. Átküldenék valakit az irodára.

- Nem, köszönöm. Így is túl sokat tudsz rólunk. - Rachael pár másodpercig hallgatott. - Nagyon szívesen elutaznék, Curt. Még elgondolni is csodálatos ebben a hőségben, hogy belevethetném magam a tenger hullámaiba! De szeretnék itt lenni, amikor Scotty megjön.

- Az még odébb van - felelte szárazon Curt.

- Meg kell gondolnom.

- Rendben. Értesíts a döntésedről!

4. FEJEZET

Curt nyaralója a queenslandi tengerparton épült, Brisbane-től néhány mérföldnyire, egy tengerbe nyúló földnyelv végén. Szélfútta oldalán csak a kék óceán látszott az ablakokból, a másik oldalon kitekintve a parti tájai és egy folyó torkolatát lehetett megcsodálni. A ház belül tágas volt, felesleges fal vagy ajtó nem szűkítette a teret. Minden szobához egy-egy datolyapálmákkal és bambusszal szegélyezett, napsütötte terasz tartozott.

A kertben virágok pompáztak, közülük üdén vált ki a margaréták hófehérje, Leo gondozta a kertet, és felesége, Marie vezette a háztartást. Rachael kívánságait gyorsan és barátságosan teljesítették, anélkül hogy tolakodóak lettek volna. A lány szabadsága minden pillanatát élvezte.

Egyik nap szebb volt, mint a másik. Reggelente Rachael nagyokat úszott a kristálytisza tengerben, délután pedig a rendelkezésére álló autóval felfedezőútra indult. Megismerkedett a szép kis településsel, a mögötte elterülő buja vidékkel és az ültetvényekkel, melyeken citromot, narancsot és más déligyümölcsfajtákat termesztettek.

A hegyi falucskákban kézművesek munkái közül válogathatott. A nemzeti park kilátójáról el lehetett látni egészen az Üvegház- vagy más néven Üveghuta-hegyekig, amelyeket 1770-ben James Cook kapitány keresztelt el így Whitby hutáiról. A trópusi erdő sűrűjéből hegyek sora emelkedett tekintélyes

magasságba. Ezek a szaggatott, sziklás képződmények ősidőkből kapott, furcsa, titokzatos elnevezéseket viseltek.

Rachael a festői környezetben lassan megnyugodott. Esténként tévézett, vagy olvasgatott. Egyszer-kétszer bement a faluba sétálni, de az ilyenkor tolakodó férfiaktól hemzsegett. Ezért, inkább otthon maradt, és élvezte, hogy van ideje olvasni. Végül fáradtan esett az ágyba, és mély, egészséges álomba merült.

Reggel hét körül a hullámok morajlása ébresztette fel. Pompás volt a strandra vezető lépcsőkön leugrálni, átszaladni a hófehér homoksávon, és belevetni magát a hullámokba. Megnőtt az étvágya is, néhány kilót magára szedett.

Az egyik hétvégén Scott felhívta Brisbane-ből, hogy meglátogassa. Rachael nagy örömmel készülődött, ám öccse ismét telefonált, és valamilyen ürüggyel lemondta a találkozást. Nem ez volt az első eset, hogy Scott felültette a nővérét, de Rachael azért szeretettel gondolt a fiúra. Végül abban egyeztek meg, hogy majd a karácsonyt együtt töltik otthon.

A lány szentül megfogadta, hogy itt félreteszi a gondokat. A távolból úgysem tud semmin változtatni. Nem akadályozhatja meg, hogy Curt és Sonia kapcsolata szorosabbra fonódjék. Rachael rossz szemmel nézte a barátságukat, de belátta, nem várhatja el tőlük, hogy az ő kedvéért megtartsák a három lépés távolságot.

A saját életét kell élnie, de hogy milyen is legyen az, arra nem tudta a választ. Minden másképpen lenne, ha az anyja még élne. A lány elhatározta, hogy tovább kutat a Curt által említett festmény után. Sonia tagadta, hogy tudna róla.

A hazautazás előtti nap délelőttjén Rachael a házzal szemközti parton napozott, amikor hirtelen hosszú árnyék vetődött rá, s hófehér jázmin hullott a keblére, bódító illatot árasztva. Gyorsan felült, s maga elé kapta fűrdőruhája felsőrészét.

Curt magasodott föléje, s pontosan úgy mosolygott rá, ahogy a lány álmaiban elképzelte.

- Tehát így telnek a napjaid?

- Curt! Hogy a csudába kerülsz ide? - A lány, balzsamos levegő egyszerre megtelt feszültséggel.

- Ne mondd, hogy nem vártál!

- Hogy vártalak volna? - hökkent meg Rachael. - Azt hittem, a Carrarán dolgozol.

- Tehát mégis gondoltál rám! - Curt leült a lány mellé a homokba.

- Minden este. Úgy illik, hogy imáimba foglaljalak.

- Kedves tőled. Ez több, mint amire számítottam. - A férfi alaposan megnézte magának Rachaelt. - Ez a vakáció kimondottan jól tett neked. Remekül festesz!

- Remek is volt itt minden. Csodálatos. Köszönöm. - A fene egye meg, - tépelődött a lány, miért mindig a legrosszabb pillanatban érkeznek?

- Segíthetek?

- Tudod jól, hogy nem. - Rachaelnek nagy nehezen sikerült a bikini felsőrészét bekapcsolnia, persze a férfi szeme láttára. Zavarban volt, mert testét alig takarta valami.

- Nagyon szép vagy így.

- Izzadtan és peccsenyére sülve?

Curt nevetett, és kényelmesen hátratámaszkodott a homokba.

- Én csak meg akartalak lepni. Úgy látszik, sikerült!

Rachael a hajával babrált, össze akarta fogni a sörényét, de nem boldogult.

- Ideadnád a köpenyemet?

- Mi a csudának? Zavarlak? Hiszen ismersz, amióta az eszedet tudod!

- Az utóbbi időben olyan vagy, mint egy ugrani készülő oroszlán.

- Olyan, aki rád ugrik?

- Tudod jól, hogy tartok tőled.

- Nyugodj meg, Rachael! - mondta Curt kedvesen. - Ígérem, egy ujjal sem nyúlok hozzád.

- Kérem a köpenyemet!

- Egy megrettent nyuszi nem hasznát ilyen határozott hangot - csipkelődött a férfi, de aztán átnyújtotta a ruhadarabot.

- Mi újság otthon?

- Semmi különös. - Curt ismét elnyújtózott a homokban, feje alá téve Rachael kispárnáját. - Még mindig nem esett, de ezt biztosan te is tudod. Csak reménykedünk. Soniának tetszett az estély, amit Philip és Natalie tiszteletére adtam. Mesélte neked?

- Nem beszéltünk telefonon.

- Furcsa páros vagytok... Tényleg.

- Ő akarta így - felelte Rachael kissé sértődötten. - Beszéltem Scottyval, meghívtam a hétvégére, de az utolsó pillanatban lemondta. Ismered. Ha egy érdekesebb helyre hívják, nem tud ellenállni. De legalább karácsonyra hazajön. Tudja, hogy Sonia szeretné már látni.

- Ez igaz!

- Sonia gyakran úgy viselkedik, mintha a fia az ő tulajdona lenne. Scotty meg nem kedveli, ha anyáskodnak felette. Valószínűleg megint hoz magával egy-két cimborát, hogy megfelelő hangulatot teremtsen.

- Ami újabb különmunkát jelent számotokra. - A férfi nyújtózott egyet. - Marie-től hallom, hogy ritkán maradtál ki.

- Pedig errefelé sok a rámenős ifjú. - Rachael kényszeredetten mosolygott.

- Micsoda?!

- Nyugodj meg, nem vágyom regényes kalandokra!

- Akkor ezen változtatni kell. - Curt a kézfejével könnyedén megsimogatta Rachael arcát. - Elköltünk együtt egy romantikus vacsorát.

- Nem vagyok olyan hangulatban, hogy szerelmi leckét vegyek tőled.

- Leckét? Te felülmúlhatatlan vagy, Rachael! Nem szorulsz semmiféle leckére. - A férfi felült. - Hiányoztam neked? - búgta, mélyen a lány szemébe nézve.

- Nem.

Curt, mintegy véletlenül, kezét Rachael csupasz vállára ejtette, majd végigcsúszta a karján.

- Tényleg nem?

- No jó, egy picikét.

- Te reszketsz!

- Ilyen hatással vagy rám.

- Ez fölért egy vallomással!

A lány hirtelen úgy érezte, a világmindenség csak kettejükből áll.

- Mindig is tudtam, hogy döntő szereped lesz az életemben.

- De azt gondolod, hogy csak játszom veled. - Curt gondosan Rachael füle mögé igazgatott egy hajfürtöt.

- A te világodban senki másnak nincs helye, csak neked - sóhajtotta a lány.

- Ezzel elárultad, hogy egyáltalán nem ismeresz! - A váratlan látogató Rachaelhez hajolt, és minden további nélkül szájon csókolta.

A szabad ég alatt, a teraszon ebédeltek. Frissen fogott rákot és salátát ettek, utána hosszú sétára indultak a tengerparton. Curtöt mintha kicserélték volna. Felszabadultan beszélgettek, Rachael meglepve tapasztalta, mennyi mindenről vélekednek hasonlóan. Miriwin neve el sem hangzott, így vitára sem nyílt alkalom.

A lány pár nappal korábban már megcsodálta azt az éttermet, amelyet Curt a „romantikus vacsorához” kiszemelt. A berendezés trópusi hangulatot árasztott. A hajlított bambuszból készült székeken tarka párnák heverték, a gyertyatartóra orchidea füzért fontak. Igazán hangulatos hely szerelmespárok számára...

A személyzet Curtöt ismerősként üdvözölte. Asztaluktól a kertre lehetett látni, benne egy vízililiomokat ringató tavacsára, és alig hátrább a végtelen óceánra.

- Nos, mit választottál? - érdeklődött Curt, miközben tekintetével a lány meztelen karjának és nyakának vonalát követte. Rachael kivágott fehér selyemruhát viselt, amely tökéletesen illett a forró éjszakához, és még jobban kiemelte napbarnított bőrét.

- Az egész étlapot oda és vissza - válaszolta nevetve Rachael.

- Amit csak akarsz.

- A tréfát félretéve, talán elég lesz egy fogás... na jó, legfeljebb kettő.

Osztrigát, tésztában sült langusztát rendeltek kapri boggyós citrommártással és vegyes zöldségköretet. Hozzá zamatos Chardonnay bort választottak.

- Mit gondolsz, beléd fér még valami? - kötekedett Curt, miután a tányérokat leszedték.

- El akarod rontani az alakomat.

- Hát azt nem szeretném, mert nagyon szép a tested. Ha végigmész valahol nincs férfi, akinek ne akadna meg rajtad a szeme.

Rachaelnek arcába szaladt a vér.

- Azt hiszem, te mondtad a múltkor Soniának, hogy túl sovány vagyok.

- Nevetséges. Ez a két hét csodát művelt veled. Mesésen nézel ki!

Rachaelt felkavarták és nyugtalanították ezek az őszintének tűnő szavak.

Előrehajolt, és könnyedén megérintett egy hófehér orchideát. Arca szinte világított a gyertyafényben.

- Csodálatos nap volt. Bár sose érne véget... - Villámcsapásként érte a felismerés, hogy örülten szerelmes Curtbe. Ez már nem a kamaszlány rajongása, hanem komoly, igazi szenvedély, ami talán sosem múlik el.

A programból természetesen nem maradhatott ki a tánc sem. A lassú számoknál Curt erősen magához szorította a lányt. Rachaelben csak lassan tudatosodott saját érzékisége, amit Curt ébresztett föl benne. Minden tagja a vágy tüzétől égett. Talán a bor is hozzájárult, hogy egészen megszabadult a gátlásaitól. Tudta, hogy másnap reggel, mire felébred, mindez a múlté lesz.

Kocsiba ültek, és a part menti útra fordultak. Alig váltottak egy-két szót. Rachael a csillagokban gyönyörködött, s néha lopva Curt határozott, finom metszésű arcéleire pillantott. A férfi egy strand felé vezető elágazásnál lefékezett. Álomszép éjszaka volt. A parton sorakozó nyaralók ablakaiból kiáradó fény itt-ott barátságos, világos foltokat vetett a homokra.

- Hagyd a cipődet a kocsiban! - szólt Curt, mikor kisegítette Rachaelt.

A meghitt sötétben természetesen tűnt, hogy ők ketten összetartoznak. A bokrok között egy éjszakai madár dalolt, s a lányt hirtelen különös érzés fogta el. Mint egy ijedt kisgyerek, futásnak eredt a homokdombokon lefelé. Évek óta ábrándozott egy ilyen éjszakáról, de most, hogy az álom valóra vált, megrémült. Attól félt, nem tud úrrá lenni a vágyain.

- Ne szaladj túl messzire! - kiáltott utána Curt.

A férfi nemsokára utolérte. Megfogta a kezét, és összefűzte ujjait. Olyan nyugtalanítóan mosolyog, - tűnődött Rachael. Vajon ő is régmúlt időkre gondol? A madár még mindig énekelt.

Némán mentek egymás mellett. Rachael érezte, hogy a titokzatos szenvedély egyre inkább a hatalmába keríti. Rejtélyes, szavak nélküli kapcsolat született közöttük.

Együtt vagyunk, kéz a kézben... Ez maga a boldogság...

Curt a karját most a lány karcsú derekára fonta, és azt kérdezte:

- Ugyanaz a Rachael lennél, akinek úgy felvágták a nyelvét? Aki mindig felesel velem?

- Ne rontsd el ezt a szép estét! - kérte a lány. - Még egypár óra, és valószínűleg újrakezdődik a harc.

A férfi szelíden nézett rá.

- Az a baj, hogy ezt én is tudom. - Hirtelen magához húzta Rachaelt. - Valóban harcolni akarsz?

- Talán nincs más választásunk - suttogta a lány szomorúan.

- Talán nincs... De ez a néhány óra a miénk.

És Curt addig csókolta Rachaelt, míg az majdnem elájult; támaszt keresően kapaszkodott a férfiba. Ha ezt az örületet a holdfény okozza, akkor sem akarja, hogy véget érjen. Ennyi idő után Curt észrevette benne a nőt, méghozzá a kívánatos nőt!

Zavartalan repülőút után érkeztek vissza Miriwinre. Matt várta őket a leszállópálya szélén. Fáradtnak és megviseltnek tűnt, de amikor Rachael elindult felé, az idős férfi arca felragyogott.

- Szervusz, öreg barátom! - A lány megcsókolta.

- Istenien nézel ki! - Matt egy lépést hátrált, hogy jobban megnézze Rachaelt. Nagyot csapott a saját combjára. - Egyszerűen óriási! Valahogy a frizurád is jobb. Nagyon hiányoztál! Üdvözöllek, Curt! - A férfiak kezét rázták. - Miriwinen teázol, ugye?

Curt bólintott.

- Remek, hogy hazahoztad a leányzót. - Matt nehézkesen felkapta Rachael két bőröndjét.

- Az ördögbe, úgy szuszogsz, mint egy öreg mozdony! - Curt minden teketória nélkül kivette a másik férfi kezéből a bőröndöket. - Ideje lenne, hogy megmutasd a lábadat egy szakorvosnak!

- Már megtörtént.
- De nem az utóbbi időben. - Rachael hangjából aggodalom érződött. - Tudod, Curt, Matt nem szeret erről beszélni.
- Kislány, azt akarod, hogy levágják a lábamat? - Az idős ember felkapaszkodott a terepjáró kormányára mögé.
- Hát még az is előfordulhat, ha elhanyagolod magad - jelentette ki Curt könnyörtelenül. - Tudd meg, mikor jön az ortopéd orvos a báziskórházba! Én majd odaviszlek repülővel.
Matt sóhajtott.
- Valamit tényleg tenni kellene. Wyn sem hagy békén. Folyton aggodalmaskodik...
- Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni - vágta rá gyorsan Curt -, de azt hiszem, nem halogathatod tovább a dolgot.
Amilyen harciasnak és eltökéltnak mutatkozott Matt Wynnel és Rachaellel szemben, olyan szelíden viselkedett Carrara urával.
- Rendben, még ezen a héten intézkedem - ígérte.
Rachael hálásan pillantott Curtre. Hazáig a szárazság pusztításairól beszélgettek. A lány szívesen meghívta volna Mattet is teára, de tudta, hogy csak zavarba hozná vele. Sonia szigorúan ügyelt a családtagok és az alkalmazottak elkülönítésére, és egyáltalán nem törődött azzal, hogy Rachael kicsi kora óta ragaszkodik Matthez és feleségéhez.
Sonia a verandán fogadta őket. Szőke haja csillogott a ráeső fényben. Az első pillanatban úgy meredt a mostohalányára, mintha nem ismerné meg.
- Mit csináltál magaddal? - kérdezte végül.
A fiatal nő nevetett, és megigazította fürtjeit.
- A hajamra gondolsz? Nos, kapott egy kis formát.
- Látom, új a szerelésed is. - Sonia hitetlenkedve méregette Rachaelt. A lány fehér selyemfölsőt viselt szintén fehér vászonsorttal, karcsú derekára színes öv simul; ez is új szerzemény volt. A sok fehér kihangsúlyozta napbarnított bőrét és hajának vöröses árnyalatát. Rachaelt kicserélték, és nem lehetett Soniától elvárni, hogy ettől el legyen ragadtatva.
- Jól fest, nem? - fordult Curt az asszonyhoz.
- Szédületes! - Sonia kivárta a megfelelő pillanatot. - Bizony sok minden cseréjére szorult már rajta.
Néhány perc múlva, amikor Wyn megjelent egy zsúrkocsival a teraszon, Rachael felugrott, odaszaladt hozzá, és pusztit nyomott az arcára. Ezen mostohaanyja láthatóan bosszankodott.
- Remekül nézel ki, aranyom - suttogta Wyn. - Később majd beszélgetünk.
Curt észrevette Sonia rosszkedvét, és megkérdezte tőle, hogy aludt.
- Nem tudok leszokni az altatóról - vallotta be halkán az asszony - de legalább a napi adagomat egy tablettára csökkentettem.
Csak pár órát töltene nyeregben, az mindjárt segítene rajtad! - gondolta Rachael, ám volt olyan okos, hogy nem szólt semmit.
- Meg kell mondanom, ez a vakáció szemmel láthatóan jót tett neked - állapította meg Sonia Curt távozása után. - Tudtad, hogy meg fog látogatni? - Keményen a lány szemébe nézett.
- Sejtelmem se volt róla. Teljesen váratlanul érkezett.
- És milyen a nyaraló? Biztosan gyönyörű.
- El lennél tőle bűvölve. Egy földnyelv legvégén áll, mintha magára az óceánra épült volna.
- És hogy telt az együtt töltött idő? - kérdezte Sonia mesterkélt könnyedséggel.
Rachael hátratólta a székét.
- Ó, sétáltunk, úsztunk. Aztán Curt elvitt egy étterembe.
- Sokat ittatok?
- Csak nem képezed, hogy addig vedeltem, amíg le nem esem a székről?! Egy-két pohárnál többet sosem iszom.
Sonia szépen manikűrözött körmeiben gyönyörködött.
- Ez a meghívás nagyon kedves volt tőle. Nyilván sajnál. Egyszer azt mondta nekem, hogy belőled hiányzik a szórakozni tudás képessége.
- Ezt nem hiszem! - fortyant föl Rachael. Torkig volt vele, hogy Sonia mindig eltorzítva adja vissza mások szavait.

- Pedig ezt mondta - erősködött a mostohaanyja. - Méghozzá azon a bizonyos estélyen. Egyébként remekül éreztem magam. Natalie elég unalmas, de Philip igen vonzó férfi. Rejtély, hogy mi köti őket össze. Valószínűleg művelt, iskolázott nő ez a Natalie - tette hozzá elgondolkozva. – Ha jól tudom, ügyvéd.

- Akkor biztosan értelmes.

Sonia az utóbbi mondatot már nem is hallotta, mert részletes beszámolóba kezdett az említett hölgy ruházatáról.

- Curt abban az épületszárnyban helyezett el, ahol a szobák falát selyemtapéta borítja - folytatta a locsogást. - Egy tucat rózsaszín rózsát is tettek az asztalra. Curt tudja, hogy ez a kedvenc színem. A társaság együtt reggelizett, aztán Curt körülvitt minket a birtokon. Én ültem mellette a kocsiban. Azt hiszem, nagy hatást tettem az unokatestvéreire.

Rachael nem felelt semmit, csak sóhajtott.

Amikor később a lány belépett a konyhába, Wyn éppen a teáját itta.

- De jó, hogy itthon vagy! - Az asszony nagy lélegzetet vett. - Nem tudok kijönni a mostohaanyáddal. Semmi sem jó neki, amit én csinálok.

Rachael megcsókolta Wyn homlokát.

- Pedig te érsz itt a legtöbbet.

- Mesélj, milyen volt! - unszolta az idős nő. - Curt nyilván nem csak azért repült oda, hogy téged hazahozzon...

Rachael egy széket húzott az asztalhoz, kényelmesen helyet foglalt, és mindenről részletesen beszámolt. Wyn növekvő érdeklődéssel hallgatta.

- Szerintem Sonia azt hiszi, hogy Curt odavan érte. Micsoda butaság! - jelentette ki kertelés nélkül a házvezetőnő. - Nagyon csinos asszony, de mégiscsak majdnem negyvenéves, Curt pedig éppen harminc.

- Harmincegy. Augusztusban volt a születésnapja. Igazi Oroszlán.

- Ha akarod, a tiéd lehet - vélekedett Wyn.

- Drága barátnőm! Én egyszerű lány vagyok. Ő pedig herceg.

- Pedig úgy van, ahogy mondom!

- Én nem hiszem. Már sok asszony meg akarta magának szerezni. De most legalább észrevette, hogy nem vagyok többé gyerek.

- Már kicsi korodban is kedvelt. Kis méregzsáknak nevezett, és korán feltűnt neki, hogy különös érzéked van a lovakhoz. Lehetél vagy tízéves.

- Emlékszem. - Rachael arcán halvány mosoly futott át.

- Csak tartsd szemmel a mostohaanyádat! - intette Wyn. - A hüvös modora csupán álarc. Nagyon szívós, céltudatos hölgy.

Négy nap múlva megérkezett Scott, oldalán Cindy Crawford hasonmásával. Rachael, aki a kifutópálya szélén várta öccsét a terepjáróval, lenyűgözve bámulta, amint Scott és barátnője kiszáll a gépből. Sonia magánkívül lesz, - gondolta rosszat sejtve. Mostohaanyja gyűlöli a váratlan látogatókat. Egy férfi vendéget még úgy-ahogy elvisel, ám egy barátnő érkezése nem kecsegtet semmi jóval.

Scotty széttárt karral sietett testvére felé.

- Tyúha, eszméletlenül jól nézel ki! De örülök, hogy látlak! - Nagy csókot nyomott Rachael arcára.

A különleges divat szerint öltözött Scott elbűvölő fiatalember volt. Nem kifejezetten jóképű, de annyi életöröm áradt belőle, olyan vidám, csupa mozgás fiú volt, hogy mindenkit rabul ejtett.

- Ő Midge Cawley - mutatott Scott a barátnőjére.

Rachael pillanatok alatt megkedvelte Midge-et. Ezek ketten szemmel láthatóan fülig szerelmesek egymásba! - futott át az agyán.

Midge vonzó, magas teremtés volt, elragadóan szép arccal és tökéletes alakkal. A két lány kezét fogott, aztán engedve a kölcsönös rokonszenvnek, megpuszították egymást.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Rachael. Scotty sokat mesélt rólad, de azt nem mondta, hogy ilyen csinos vagy. Egyébként egyáltalán nem hasonlítotok egymásra - fecsegett tovább Midge a terepjáróban. - Te jóságos ég, de csodás itt minden! Úgy tűnik, fél Ausztrália a tiétek!

- Midge még sosem járt ezen a vidéken. - Scott gyengéd pillantást vetett a barátnőjére. - Ha igazi marhatenyészetet akarsz látni, meg kell ismerned a szomszédunkat, Curt Carradine-t. Három államon utazhatsz keresztül, és még mindig az ő birtokán vagy!

- Hihetetlen! Engem különben Michelle-nek hívnak, de senki sem szólít így.

- A Midge jobban illik hozzád - mosolygott Rachael. - Akár fotómodell is lehetnél.

- A nővére már az! - Scott homlokon csókolta szíve választottját.

- Nicole két éve New Yorkban él - magyarázta Midge -, és nagyon gyorsan érvényesült. Gyönyörű lány! Azt akarja, hogy én is tegyek próbát, ha egyszer sikerül elköltöznöm a mamától és a papától. Csak heccből küldtem magamról egy fotósorozatot, és Nickie továbbította. Az ügynöksége már érdeklődött is.

- Nagyon izgalmas lehet. - Rachael álmodozón felsóhajtott. - New Yorkban élni...

Midge arcán látszott, hogy elbizonytalanodott.

- Természetesen nem megyek el, hacsak...

- Hacsak? - kérdezett rá gyorsan Rachael, és észrevette, hogy Scott titokban megszorítja Midge karját. A vendég meglepve nézett szerelmesére.

- Azt akartam mondani, hacsak Scott nem jön velem. Együtt csodás lenne! Hé, mi bajod, Scotty? Ez fáj!

Rachael nem tudta leplezni felindultságát.

- Scott, te New Yorkba akarsz menni?!

Midge ragyogott. Amikor mosolygott, elbűvölő gödröcskék jelentek meg az arcán.

- Ő is küldött magáról fényképeket. Ha látnád, milyen férfias, szexis a fotókon! Nickie szerint óriási lehetőségek előtt áll. Rengeteg pénzt kereshetne. Nickie már az egész világot bejárta. Sőt vett egy...

Rachael nem tudott tovább odafigyelni. A mindenségit! - gondolta. A feje tetejére állt a világ!

- Mi az, meglepődtél? - A látogató zavartan beletúrt dús sörényébe.

- Bevallom, egy kicsit - ismerte be Rachael. - Mindenesetre Isten hozott Miriwinen! Remélem, jól fogod magad érezni.

- Ó, az biztos! - Midge arca azonnal felderült. - Scotty megígérte, hogy megtanít lovagolni.

Úszómedencétek is van, igaz? Óriási lesz! Alig várom, hogy Scotty anyját megismerjem. Remélem, elnyerem a tetszését.

Rachael száján már-már kicsúszott, hogy majd szorít neki. Azzal az ürüggyel, hogy segít kipakolni az autóból, a megérkezés után sikerült néhány szót váltania az öccsével.

- Scotty, anyádnak nehogy megemlítsd New Yorkot! Megöl, mielőtt elindulnál!

A fiatalember szeme szikrázott.

- Ne beszélj így anyámról! Egyébként miért várjátok el tőlem, hogy olyasmivel foglalkozzam, amihez egyáltalán nem fülök a fogam? Tudod, mennyire szeretnék utazni! Csak egy életem van! Miért kell azt úgy töltenem, ahogy anyám akarja?!

- Nem tudnál várni egy-két évet?

- Gyűlölöm, ha meg vagyok kötve! Gyűlölöm, ha mindig elvárnak tőlem valamit. És ha már itt tartunk, gyűlölöm a felelősséget.

- És mi van Midge-dzsel? Meg akarod bántani?

Scott arckifejezése rögtön megenyhült.

- Odavagyok érte.

- Meddig? - tette föl a vakmerő kérdést Rachael.

- Az már nem a te dolgod.

- Valószínűleg nem. - A lány vállat vont. - Azért értesíthetted volna minket, hogy a barátnőd is veled jön.

Sonia ragyogó mosolya az ajkára fagyott, amikor kilépett a verandára. Midge-en látszott, hogy kicsit megszeppent.

- Ó Scotty mamája? - kérdezte halkán. - Hát, egyáltalán nem úgy fest. Fiatal, divatosan öltözik...

- Ó, igen. Sonia mindig elegáns. De ez még nem ok arra, hogy féljél tőle. Gyere, bemutatlak benneteket egymásnak! - nyugtatgatta Rachael a vendéget.

Midge azonban nem mozdult. Elképedve nézett körül.

- Scotty erre nem készített föl. A házra sem! Sejtettem, hogy nagy, de... ez valóságos kastély... a bozót kellős közepén.

- Régebben így építkeztek, Midge - magyarázta Rachael. - Gyere, induljunk!

Sonia megpróbált udvariasan viselkedni Midge-dzsel, ám a fiatalok érezték, hogy forr benne a düh. Scotty végül azzal az ürüggyel, hogy megmutatja Midge-nek a házat, kimenekítette a lányt a kínos helyzetből.

Amikor sietve eltűntek, Sonia intett Rachaelnek, hogy maradjon.

- Mi a fenét keres itt ez a nőszemély? - kérdezte dúlva-fúlva.

- Ó Scotty barátnője.

- Barátnő! - tört ki megvetően Soniából.

- Kérlek, szedd össze magad! Ha utálatos leszel Midge-dzsel, Scott azonnal elutazik. Adj neki egy lehetőséget, és próbálj vele kijönni!

- Szerettem volna, ha Curt és Scotty egy kicsit összeemelegednek. Annyi mindent keltene megbeszélünk. S akkor beállít ezzel a lánnyal! Hogy vitassuk meg a családi dolgainkat egy idegen előtt?

- Scotty szereti.

- Hülyeség! Egész másképp képzelem el azt a nőt, akit majd egyszer feleségül vesz. Legalábbis olyanak, akinek nem marad tátva a szája, ha egy elegáns házba belép.

- Ha ezt Scottynak is előadod, kettesben ünnepelhetjük a karácsonyt.

- Honnan veszed a bátorságot, hogy engem kioktass?! - Sonia hangja keményen csattant, mint az ostor.

- Téged csak az érdekel, mi lesz Miriwinnel. Lehet, hogy Scottynak nincs rá szüksége, és szabadulni akar tőle.

- Talán mégis jól jön neki - vélte Rachael. Miriwin birtokosának lenni rang, az pedig kedvére van Scottnak.

- Ez még nem jelenti azt, hogy feltétlenül itt kell maradnia. Curt ismer néhány ügyes birtokigazgatót.

- Tehát beszéltek erről? - Harag és csalódottság tükröződött Rachael arcán.

- Hát persze, te buta! Miért lepódtél meg? Curt és én... meghitt, jó barátok vagyunk.

- Hát, ha a hátam mögött összejátszik veled, akkor nekem semmi esetre sem a barátom!

- Jaj, hagyd már abba! - fakadt ki Sonia ingerülten. - Sok dolgot kell még tisztázni. És a terveimbe egyáltalán nem illik bele ez a lány.

Midge igénytelen vendégnek bizonyult. Már csak azért is, mert Scotton kívül más nemigen látta napközben. Órákon át távol voltak, és olyan kitűnő hangulatban érkeztek vissza, hogy mindenkit felvidítottak. Soniát kivéve...

Curt mindnyájukat meghívta a hétvégére Carrarára, egy pólómeccsre. Rachael neheztelt a férfira, és elhatározta, hogy otthon marad. Scott és Midge őszintén csalódottnak látszott, Sonia viszont elégedetten vette tudomásul a döntését.

Szombaton reggel az özvegy az előcsarnok nagy tükre előtt forgolódott, és saját magában gyönyörködött. Elégedettnek tűnt.

- Mit fogsz csinálni itthon egyedül? - kérdezte Rachaeltől, miután divatos táskáját a vállára vetette.

- Megírok néhány megrendelést. Alkatrészekre, üzemanyagra és ilyesmikre van szükségünk.

Rachael kivitte őket a leszállópályához. Abban a pillanatban érkeztek, amikor Curt a gépével landolt.

- Reméltem, hogy te is eljössz - mondta a férfi csalódottan a lánynak, miután három utasa már bent ült a repülőben. - Te mindig szeretted a pólót.

Kutató tekintetétől Rachael elpirult.

- A hét minden napján dolgoznom kell.

- Scott nem segít? - vontta össze a szemöldökét Curt.

- Őt teljesen lefoglalja Midge.

- Mártírt csinálsz magadból!

- Nincs szükségem a részvétedre!

- Szó sincs részvétről. Nyilván nem akarod megmondani, mi bánt ennyire...

- Rájöttem, milyen kevéssé ismerlek - tört ki a lányból.

- Ez szomorú. - Curt hangja vészjóslón csengett. - Netán hallottál valami ostobaságot?

Rachael arca izzott,

- Sonia és te arról beszéltek, hogy Miriwinnek birtokigazgatóra lenne szüksége.

- Valóban? - Curt hidegen nézett a lányra. - Tudod, szerintem egyszer már el kellene döntened, hogy bízol-e bennem, vagy sem!

- Tehát nem beszélgettetek róla?
- Sonia nemrég valóban említett ilyesmit, de ennek semmi jelentősége nincs. Mondta, hogy ez is egy a figyelembe vehető lehetőségek közül. Megkérdezte az ügyről a véleményemet. Ez egyáltalán nem jelenti Miriwin áruba bocsátását. És ha adhatok egy jó tanácsot, Rachael, ne sértegezz szünet nélkül!

5. FEJEZET

Hétfő reggel, amikor Rachael kiment a terepre, a férfiak már javában dolgoztak. Azonnal észrevette, hogy Matt sápadt és meggyötört. Valószínűleg fájdalmai vannak... Karon fogta és félrevonta az öreget.

- Matt, pihened kell. Ragaszkodom hozzá!
- Én is olyan vagyok, angyalom, mint te. Nem tudom, mikor kell abbahagyni.
- Ezért döntöttem úgy, hogy ma én leszek a főnök. Paddy! - intette oda a lány a legjobb munkást. - Vedd át az irányítást Matt-től.
- Igenis, Miss Rachael.
- Hol az öcséd? - morgott az idős ember.
- Már reggel hétkor elindultak Midge-dzsel. Azt hiszem, a barlangrajzokat nézik meg.
Matt a fejét csóválta.
- Eszébe sem jut, hogy dolgoznia kellene.
- Most ne Scottyval foglalkozzunk! Az ortopéd orvos a jövő héten mindennap a báziskórházban tartózkodik. Curt felajánlotta, hogy odarepül veled. Ha nem akarsz menni, Wyn meg én megkötözünk és feladunk, mint egy csomagot.

Matt szórakozottan vakargatta a szemöldökét.
- Tudod-e, hogy ez a vég kezdetét is jelentheti, aranyom?
- Ugyan, ne mondj ilyeneket! - csattant fel bosszúsán Rachael. - Az orvos dolga megállapítani, mi bajod, és megtalálni rá a gyógyírt. Ugye nem kell mondanom, hogy Miriwin az otthonod, és az is marad, amíg élsz?
- Bár tőled függne! - sóhajtott gyászosan Matt. - Erről még beszélünk. Érzem, hogy Scott nem marad itt. És Midge! Nem akar majd velünk élni, ez nem az ő világa. Minden porcikájában városi lány. Csak szórakozni szeret.

Rachael ezzel nem tudott vitába szállni.

Késő délután mindenki visszafojtott lélegzettel figyelte az eget, mert hatalmas viharfelhők gyülekeztek. De eső nem hullott. Másnap reggel hallották, hogy a partvidéken a Léna nevű trópusi ciklon tombolt. Délutánra a várva várt felhőszakadás elérte Cape Yorkot és Gulf megyét.

Miriwinen és a környékén mindenki megbolondult. A farmokon és az isten háta mögötti településeken az emberek térdre hullva fohászkodtak a Mindenhatóhoz, hogy ha már egyszer megadta, ne vegye vissza az áldást. Az őslakók, akik a mennydörgést a Nagy Szellem hangjának tartották, felhagytak esőhívogató szertartásaikkal, és a felhők alakjából meg vonulási irányából vontak le fontos megállapításokat. Jacky Eaglehawk arról számolt be, hogy a folyót szokatlan madarak lepték el. Ők a Nagy Szellem előhírnökei.

Pár nap óta az északabbra fekvő területekre özönvízszerű eső zúdult. A Carradine-birtok túlsó határa mentén száguldó folyók több millió köbméter vizet szállítottak a messzi déli vidékek kiszáradt folyórendszerébe. A farmerek ujjongtak a boldogságtól. Curt folyamatosan látta el délnyugati szomszédait az esővel kapcsolatos hírekkel, amelyek mind az élet megújulásáról szóltak.

Ha ez a csoda tovább tart, a Georgina, a Diamantina és a Cooper folyórendszere ismét megtelik vízzel. A kiszáradt területek megint beltengerré válnak, mint az aszály előtti időkben, és az élet újjászületik. A sivatagot csodálatos élőlények népesítik be. A vörös homoktengert a vadvirágok milliói lepik el a látóhatárig. Aki egyszer is látta a sivatag virágzását, soha nem felejtí.

Miriwin és Carrara területére egyetlen csepp sem esett. Ott még mindig vártak, reménykedtek és imádkoztak. A hét közepén Curt is megjelent, meglehetősen ingerült hangulatban.

Rachael mindig sebezhetőnek érezte magát Curt jelenlétében, különösen a nyaralóbeli találkozásuk óta. Amikor látta, hogy a férfi Soniával beszélget a verandán, úgy érezte, belepusztul. Sonia felnevetett, halvány bőre kipirult. Rachael hűvös tárgyilagossággal állapította meg, hogy a szerelem megszépíti a nőket.

Midge és Scott éppen a hagyományos délutáni tea idején érkezett vissza. Sonia már az ezüst teáskészlettel megterített asztalnál várta őket. Midge Sonia jelenlétében rendszerint hallgatott, de most Curt is ott volt, és a lányt mintha kicserélték volna. Hosszú szempilláit jelentősegteljesen rezegtette, percenként fakadt gyöngyöző kacagásra, hogy arcán megjelenjenek a gödröcskék. Az özvegy hűvös rosszallással szemlélte a jelenetet. Ebből a játszából kihagyták, és a máskor őt zavart tisztelettel övező Midge most meg egy futó pillantásra sem méltatta.

Amikor a tea után Curt köszönetet mondott Soniának a kellemes délutánért, Rachael egyenesen hozzá fordult.

- Elkísérelnél Matthez? Otthon fekszik.
- Hogyhogy? - vágott közbe Sonia élesen.
- Minél előbb el kell vinni a kórházba.
- Szegény ördög! - jegyezte meg Scott részvétellel. - Mindig a lábával nyüglődött... Ha nincs kifogásotok ellene, Midge meg én egy órácskára kilovagolunk. Naplemente idején az ég egyszerűen csodálatos!

Rachael és Curt hallgatagon vágott át a kerten. Matt házikójának piros cserepes teteje már messziről kikandikált a lombok közül. A levelek susogtak a hőségben, és a legcsekélyebb fuvallat virágsziromesőt szórt a földre.

- Nagyon csendes vagy - szólalt meg Curt.
- Attól félek, megint valami rosszat mondok.
- Na igen, különleges tehetséged van ahhoz, hogy az ember fájó pontjára tapints.
- Sajnálom, amit a minap mondtam. Megbántottalak, ugye? - torpant meg Rachael.
- Bizony, hölgyem.
- Adj egy lehetőséget, jóváteszem!
- Rendben van. De ez az utolsó! - villant meg a férfi szeme.
A lány megkönnyebbülten lélegzett fel, és Curtre mosolygott.
- Tudom, - Hirtelenében kellemes bizsergést érzett.
- Téged csak a mosolyoddal együtt képzelhet maga elé az ember. Ez a legszebb mosoly, amit életemben láttam!

- Miért csak most mondod, Curt?
- Ismered a szólást, nem szabad ajtóstól rontani a házba!
- És most már szabad?

Curt ujját gyengéden a lány orra hegyére tette.
- Ki emlékeztetett nemrég arra, hogy ő már huszonhárom éves?
- Te csak nyolc évvel vagy nálam idősebb...

A férfi mosolyogva legyintett egyet, majd megfogta és szorosan tartotta Rachael kezét.

- Matt tudja, hogy jövök?
- Nem, de te rávehetnéd, hogy ne legyen olyan konok. Van még valami, amit tudnod kell: Scott és Midge New Yorkba készül. Modellként akarnak szerencsét próbálni.

- Micsoda?! - A férfi úgy megszorította Rachael ujjait, hogy a lány felszisszent. - Hogy az ördögbe jutott ilyesmi az eszükbe?

- Sonia még nem is sejt - magyarázta Rachael, mialatt kezét kiszabadította Curt vasmarkából. - Képzelheted, milyen hatással lesz rá, ha meghallja! Midge nővére sikeres manöken az Államokban. Ezek ketten kiküldték a fotóikat, és kiderült, hogy érdeklődnek irántuk.

- Te jószágos ég! - fohászkodott Curt. - Mit vétett az emberiség, hogy rászabadítottad a Munrókat?!
- Engem hagyj ki ebből! - tiltakozott Rachael.
- Tehát Scott férfi modell akar lenni?
- Ugyan, az egészset heccből csinálja!
- Szerinted ez becsületes dolog, araikor Miriwin ilyen súlyos helyzetben van? Édesapád megfordulna a sírjában.

- Matt és én megbirkózunk a nehézségekkel.
- Megbeszélünk a könyvelővel egy időpontot - indítványozta Curt. - Te is tudod, hogy a helyzet nem olyan rózsás, mint ahogy Sonia és Scott gondolja. Te halálra gürcölöd magad. Matt is. Paddy derék, jó munkás, de nem elég értelmes. Ki akad még?

- Senki, igazad van. Most boldog vagy?
- Egyáltalán nem vagyok boldog - felelte Curt komolyan. - Túlságosan szeretem ezt a földet, nem örülnék neki, ha Miriwin a szemem láttára menne tönkre. Talán mégis jobb lenne eladni, Rachael!
- Soha! - szólt fejét hátravetve a lány.
- És mi van, ha nem tudjátok megtartani? A bankok kifacsarnak titeket, akár a citromot. Most még kimászhattok a bajból, ha Scott is keményen nekilát a munkának. Hiszen át kell végre vennie az örökségét. És még így is tőkére lenne szükségetek, meg egy szakavatott intézőre Matt helyébe, mert az ő számára könnyebb elfoglaltságot kell találni. Ezt a kimerítő munkát nem végezheti sokáig. És ami még fontosabb, te sem!

Rachael nem válaszolt. Mit mondhatott volna?

Matt olyan kitüntetésnek érezte Curt látogatását, hogy naptól cserzett arca belepirult.

- Gyertek csak, kerüljétek beljebb! - tessékelte őket. - Már azon tűnődöm, meddig bírom a fekvést. Édes kis Rachaelem, készíts nekünk egy teát! - mosolygott a lányra.

Rachael kiment a barátságos, ragyogóan tiszta konyhába, de ott megállt, szégyentelenül az ajtóra szorította a fülét, és hallgatózott.

A két férfi a késlekedő esőről cserélt véleményt, arról, milyen hatással lesz a vidékre, ha végre elered, aztán a marhahús árának emelkedését tárgyalták meg, míg végre Curt Matt lábára terelte a szót.

A lány izgalomban a szájára szorította a kezét. Ismerte jól az emberét. Most kezdődik a tiltakozás és a magyarázkodás; milyen jót tett a lábának a pihenés, másra már nincs is szüksége, és így tovább. De nem ez történt. Matt nyugodtan végighallgatta Curtöt, aki közölte vele, hogy két nap múlva Wynnel együtt a báziskórházba viszi őt.

- Rendben - bólogatott megadóan az öreg. - Különben a kedves feleségem rám hozza a poklot. Nem beszélve erről a kék szemű lánykáról a konyhában. - Rachael ekkor lépett be a szobába. - Tudod, mit művel, ha valamit a fejébe vesz?

- Nekem már akkor is inamba száll a bátorságom, ha felszegi az állát. De most jót akar neked, Matt.

- Akár a gyermekünk lehetne - mondta büszkén és meghatva az idős férfi. - Én a kertben vigyáztam rá, Wyn pedig a házon belül.

- Akkor akadt dolgotok bőven - kötekedett Rachael.

Félóra múlva elbúcsúztak, s Matt integetve nézett utánuk az ajtóból.

- Nagy vitára készültem - vallotta be Curt elégedetten mosolyogva - de mindenre kapható volt, amit javasoltam.

A lány bólintott.

- Igen, azt hiszem, döntő pillanathoz érkeztünk, és ő is tisztában van ezzel. Köszönöm a segítségedet!

Amikor visszaértek a házba, kiderült, hogy nem ússzák meg a közös vacsorát. Sonia mostanában ragaszkodott ahhoz, hogy az ünnepi ebédlőben terítsenek. Scott azonban, mint a legtöbb férfi, nem volt elragadtatva a gyertyafényes vacsoráktól. Felkapcsolta a villanyt, s ezzel menten felbosszantotta az anyját.

- Anya, én szeretem látni, mi van a tányéromban!

- Miért, a gyertyánál nem látod?

- Az csak pislákol. Különben is, ha engem kérdezel, ez a helyiség sokkal hatásosabb, ha csillár ontja a fényt. Megyek, átöltözöm, Curt is mindjárt itt lesz.

Rachael némán hallgatta a szóváltást, majd felszaladt az emeletre, hogy Midge-dzsel beszéljen. Kopogott, s a vendég rögtön kinyitotta az ajtót. Nagyszerűen állt neki a vállpánt nélküli, szorosan a testéhez simuló piros selyemruha.

- Húha! - tört ki Rachaelből az elismerés. - Hol tettél szert erre a pompás darabra?

- Menő, mi? - Midge feszesre húzta derekán az övet. - Nickie küldte New Yorkból. Nézd csak meg a címkéjét... Donna Karan!

- Szegény Scotty! Figyeld, mit szól majd, ha meglát. Egyszerűen le lesz taglózva.

- Helyes! - jelentette ki Midge nyomatékkal. - Mintha egy kicsit tétovázna New Yorkkal kapcsolatban.

Míg Midge a tükör előtt forgott jobbra-balra, Rachael leült egy székre.

- Nézd, rá itt szükség van. Ez okoz neki gondot. Scotty megörökölte Miriwint, és ez felelősséggel jár. Nem beszélt neked erről?

- De igen. - A lány cinkosan mosolygott, - Épp ezért nem kell azt az örökséget most rögtön átvenni. Csak szabad egy kicsit szórakozni előbb? Végül is nem akarunk életünk végéig New Yorkban maradni.

- És mi van akkor, ha befutsz mint modell? Akár a nővéred.

- Arra nincs esélyem - magyarázta Midge. - Bár elhoztam volna a fotóit! Én legfeljebb egy új arc lehetek. Ő gyönyörű, különleges, olyan, amilyen én sohasem leszek. Nem is vagyok annyira becsvágyó. Meg enni is szeretek. Nem akarunk New Yorkban maradni, inkább egy hosszú szabadságra mennénk. Scotty tulajdonképpen nincs oda érte, hogy ruhákat mutasson be, vagy pózokba vágja magát. Ehhez ő túl férfias. De azt mondta, belemenne, csak hogy együtt lehessünk...

- És most mást mond? - Rachael visszafojtotta a lélegzetét.

Midge megvonta a vállát.

- Nem akar neked csalódást okozni. Közölte, hogy te már épp eleget dolgoztál.

- Ezt jólesik hallani. - Rachael töprengett egy ideig, aztán megkérdezte: - Tudnál itt élni, Midge?

A lány elkomolyodott.

- Nagyon tetszik ez a ház. Csodálatos! Ezek a tágas szobák, a kert, a virágok! Én egy ócska viskóban nőttem fel, aminek a faláról pergett a vakolat. És amikor először találkoztam Scottyval, azt gondoltam, ilyenek a hercegek... Magas, jóvágású és érzéki a hangja... Egek, Curtöt akár egész nap hallgatnám! Csak megszólal, és az ember elájul. Nem csoda, hogy szegény Soniának reszket a keze, ha ránéz. Az ördögbe, sosem tudom tartani a számat! - Midge feldúltan látszott.

- És mit szólsz az életmódunkhoz? - Rachael kitartóan továbbfaggatózott. - Az elszigeteltséghez?

- Az bizony rémes! - Midge az ujja köré csavargatta hosszú haját. - Én nagyvárosi lány vagyok, de talán meg tudnék változni... Hagyjuk ma este ezt az egészet! Annyira izgulok... Egy ilyen teremben vacsorázni! Úgy érzem magam, mintha egy filmben szerepelnék. - Megfogta Rachael kezét, és az ajtó felé húzta.

Lent a szalonban Sonia Curttel beszélgetett. Mindketten felpillantottak, mikor a két lány belépett, Curt elragadtatott arckifejezéssel ugrott talpra.

- Egyik szebb, mint a másik! - lelkendezett őszinte csodálattal.

Midge egy kicsit elpirult, Rachael biccentett.

- Köszönjük, Curt. Eltökélt szándékunk, hogy ma elkápráztassunk.

- A tervetek sikerült. Elbűvölőek vagytok. - A férfi Soniára tekintett, jelezve, hogy a bók neki is szól.

Az asszony kihúzta magát.

- Rachael, honnan van ez a ruha? - kérdezte mogorván.

A lány lenézett barackszínű öltözékére.

- A szabadságom idején vettem. Nem márkás szalonból való, mint Midge ruhája, a pénztárcám azonban így is üresen maradt.

- De megérte! - erősködött Curt.

- Bámulatos. - Sonia lassan ejtette ki a szót. - Azelőtt nem érdekelt téged az öltözködés.

- Mert eddig nem volt rá időm. Mostantól kezdve, ha tehetem, mindig veszek magamnak egy-két csinos darabot.

- Fantasztikusan nézel ki! - sietett Rachael segítségére Midge. - Akár fotómodell is lehetnél!

- Az meglehetősen léha foglalkozás - jelentette ki Sonia a maga ellentmondást nem tűró módján.

- Én ezt nem mondanám - vágott vissza harciasan Midge.

- Mit parancsolnak a hölgyek? - szólt gyorsan közbe Curt. - Sonia előkészítette a Martinit.

- Én ásványvizet kérek - vágta rá Rachael, és titokban megszorította Midge karját. - Nekem egy Martini is elég, hogy összevissza kezdjek beszélni.

- Én szívesen innék egy pohár fehérbort - jelezte Midge, majd körülnézett a tágas helyiségben. - Csodás! Maga rendezte be, Sonia?

Az asszony örökkévalóságnak tűnő, hosszú csend után válaszolt. Mosolya csak árnyalatnyira sikerült.

- Rachael édesanyjának a műve. Bár egy-két darab nem illik a többi stílusához, a férjem nem akart változtatni a berendezésen.

- Én tökéletesnek találom az összhangot - felelte Midge csöppnyi kajánsággal.

Az újabb hallgatás már kezdett kényelmetlenné válni, amikor Scott érkezett sebbel-lobbal.

- Bocsánat a késésért!

- Semmi baj, drágám - nézett szeretettel a fiára Sonia. - Engem már az is boldogsággal tölt el, ha te itthon vagy.

Hamarosan helyet foglaltak az étkezőben a káprázatosan terített asztal körül. Rachaelnek az a különös érzése támadt, hogy a falon függő olajfestményekről az ősök lesik minden mozdulatukat.

- Nagyon előkelő így étkezni - jegyezte meg Midge. - Otthon a konyhában szoktunk vacsorázni. A papám és a mamám dolgozik, ezért gyakran házon kívül kapunk be valamit.

- És mivel foglalkozik az édesapja? - érdeklődött Sonia, hangjában jó adag leereszkedő fölényvel.

Rachael összeszorította a fogát. Magán érezte Curt tekintetét, de nem pillantott a férfira. Vajon Sonia felfuvalkodottságát is vonzónak találja?

- Az ingatlanszakmában dolgozik - sietett Midge segítségére Scott - A mamájának pedig saját fodrászszalonja van.

- Nagyon érdekes - közölte Sonia unottan.

- A mama megőrülne, ha a hajadat látná, Rachael - mondta Midge, ügyet sem vetve a ház úrnőjére. - Neked van a legszebb hajad, amit életemben láttam. És a színe! Az a vöröses csillogás...

Sonia gyorsan másra terelte a szót, és a vacsora közben már kellemesebb dolgokról folyt a beszélgetés. Elsőnek bazsalikomos paradicsomlevest tálaltak, majd borsos marhaszeletet, zöldbabot fűszeres vajban, mustáros sült burgonyát finomra vágott sárgarépával. Éppen a tésztában sült citrom- és narancsszeleteknél tartottak, amikor Rachael az ablak felé fordulva feszülten hallgatózni kezdett.

- Mi ez? - kiáltott fel.

Sonia egy történetet mesélt, és bosszankodva szólt rá.

- Talán nézd meg! Én nem hallottam semmit.

- Hallgasd csak! - A lány felemelte a kezét.

Most már Curt is izgatottan fülelt.

- Valamit nem vettem észre? - kérdezte az özvegy zavarodottan.

- Mindegy. Együnk tovább! - vélte Scott. - Remélem, lesz még sajt és talán friss füge is.

Rachael felugrott, kék szeme csillogott, arca kipirult.

- Esik az eső!

- Valóban - bólintott Curt nyugodtan, noha testtartása elárulta izgatottságát.

- Esik! Érzitek az illatát? - Rachael minden további nélkül kirohant a verandára. Curt követte.

- No jó - jelentette ki Sonia kényszeredett hangon. - Erre vártunk mindnyájan, ugye? - Bosszantotta, hogy félbeszakadt a vacsora.

- Nahát, mama, téged aztán valóban nem nagyon érdekel a gazdaság! - jegyezte meg Scott, és felállt. - Remélem, Rachaelnek igaza van. Én nem hallok semmit.

A sötétben Curt csatlakozott a lányhoz, aki a kovácsoltvas korlátra könyökölt. Egyikük sem szólt, de az öröm és az izgalom okozta feszültség szinte szikrázott közöttük. Vége a hosszú-hosszú várakozásnak! A távoli mormogás, amelyet a természetismerő Rachael először inkább csak érzett, mint hallott, tompa zúgássá változott, majd addig erősödött, míg a levegő és a föld is reszketni kezdett. A hőmérséklet hirtelen nagyot zuhant.

Senki sem mozdult. Csak Scott nyúlt hátra, hogy a kerti világítást bekapcsolja.

És akkor egyszerre meglátták. Északkelet felől, mint egy hadsereg előőrse, ezüst cseppekből álló, sűrű függöny közeledett feléjük.

Midge reszketve támaszkodott Scott vállához.

- Hihetetlen! - suttopta többször is.

A korlát felől Rachael ujjongása hallatszott.

- Esik! - Curt felé fordult, aki mindnyájuk szeme láttára belemarkolt a lány hajába, és szájon csókolta.

Sonia szívét jeges fuvallat járta át. Észrevétlenül visszahúzódott az ebédlőbe.

A hajcsárok szállásán valaki dobolni kezdett a tompa mennydörgés ütemére, Rachael elragadtatásában kiszakította magát Curt öleléséből, és kirohant az ömlő záporba. Ugrált és táncolt, akár egy bennszülött, aki az esőisten kegyeit keresi.

- Jöjj, Namarrkon! Jöjj, Jambuwal, te mennydörgő! Jöjj, Boogoodoo és Gandah, te esőmadár! Adj folyóinknak és patakjainknak vízárdatot!

Midge hangosan felnevetett, de közel állt a síráshoz. Csodálatos színjáték volt. Rachael lubickolt, tündökölt az esőcseppek fényében, karját az ég felé emelte, hogy rögtön utána az ázott földig hajoljon, felmarkolja a vizet, és az arcán csurgassa végig. Közönségéről tudomást sem véve, minden gátlást hátrahagyva mozgott, mint egy ősi szertartás papnöje. Nedves hajzuhataga külön táncot járt, teste pedig a szív ritmusára hajlott ide-oda.

- Gyere vissza, te pogány ósaszony! - kiáltotta Scott. Nem bírta visszafojtani a nevetését. - Mondd csak, hová lett a mama? - fordult Midge-hez, aki még mindig megbabonázva bámulta Rachaelt.

- Azt hiszem, visszament a házba.

A marhahajcsárok szállása felől most már fülsiketítő zaj hallatszott. A dobok pufogásába serpenyők csörömpölése vegyült. A zöldfülű Nat trombitán fújt diadalmas indulót. Valaki mennydörgő hangon belefogott az ausztrál himnuszba, amihez hamarosan a többiek is csatlakoztak. Olyan szépen énekeltek, mint egy összetanult férfikórus. A megrázó, felkavaró élménytől Rachael szeméből ömlött a könny, és összekeveredett az esőcseppekkel.

Miriwin minden lakója magánkívül volt. Először az eső a kiszáradt talajon pattogott. Később a vihar félelmetessé fokozódott. Midge annyira reszketett, hogy Scott visszavitte a házba. Várták, hogy Curt és Rachael majd követi őket. Curt azonban lefutott a veranda lépcsőin, magához rántotta Rachaelt, és behúzza egy kint hagyott napernyő alá.

- Sosem fogom elfelejteni! - kiáltotta lelkesen. - Ha lehunyom a szemem, csak téged látlak majd, ahogy táncolsz!

Mind a ketten csuromvizesek voltak, a lány mégis érezte, hogy Curt testének melege körülveszi. Örülten kívánta őt. Hátravetette a fejét, mint aki várja, hogy megcsókolják. Curt nem is habozott, s végül Rachael úgy elgyengült az izgalomtól, hogy bele kellett kapaszkodnia társába. Érezte, amint Curt kemény izmai megfeszülnek. A ruha a testére tapadt, és amikor a férfi könnyedén megsimogatta a mellét, elfúlva felkiáltott. Szinte esztét vesztette Curt érintésének varázserejétől.

A férfi alig hallhatóan fölnevetett.

- Olyan vagy, mint a vadmacska. Az is szereti a veszélyt!

Hogy kedvelné a veszélyt? Igen, keresi, kergeti... Rachael felnézett, válaszolni akart, ám Curt ismét lecsapott az ajkára, és csókolta, csókolta.

A lányt elfogó elemi vágyban már nem volt se gyengédség, se kímélet, csak vad erő.

Ki tudja, meddig ölelték volna egymást, ha idővel észre nem veszik, hol is vannak tulajdonképpen. Curt elszántan eltolta magától Rachaelt. A lány átfogta kedvese nyakát, de a férfi kiszabadította magát.

- Egyszer majd minden vágyadat teljesítem, de most várnak ránk odabent!

- Te ilyen egyszerűen ki tudod kapcsolni az érzéseidet?

A házból kiáradó erős fény aranyos csillogást kölcsönzött Curt hajának.

- Nem, de úriemberként kell viselkednem.

- Azt hittem, az úriembert már legyőztük!

Ekkor Curt, mint egy gyereket, a karjába kapta Rachaelt, és futva szedte a bejárathoz vezető lépcsőfokokat. A lány nevetve kapaszkodott a nyakába.

- Remélem, senki sem lát minket!

- Kire gondolsz? - kérdezte csendes gúnnyal Curt. - Úgy viselkedsz, mintha valami titkolnivalónk lenne.

- Némelyek biztosan úgy gondolják...

- Szabad emberek vagyunk, Rachael! Most viszont le a vizes göncökkel! Csúnyán megfázhatsz, ha tovább hűl az idő.

- Én ugyan nem! - A lány felmosolygott Curtre, melegen, boldogan. - Képzeld el, mire reggel felébredünk, minden kis erecske, minden patak, folyómeder megtelik. Ki tudna egy ilyen este pihenni?

- Rendben van. Ez lesz a mentséged, ha mégis lett volna közönségünk - mondta mosolyogva a férfi.

Mint később kiderült, bizony volt. Amikor Rachael egy forró fürdő után a szobájába ment, mostohaanyja már várta. Csábító, csipkés, kék selyempongyolája nem illett betegesen sápadt arcához.

Rachael megtorpant.

- Sonia! Megijesztettél! Mi történt?

- Szerinted vajon mi? - kérdezte csípősen az asszony, és végigmérte Rachaelt. Tekintetében düh és elismerés keveredett. A lányon nem volt semmi, csak a teste köré tekert fürdőlepedő. Bőre kipirult, haja hullámos fürtökben terült szét a vállán. Az özvegy ökölbe szorította a kezét. - Mi a fenét forralsz?

- Ezt meg hogy érted? - Rachael az öltözőasztalhoz fordult. Zavarta, hogy nincs felöltözve.

- Nagyon hálás lennék, ha nem velem üznéd a kiseded játékaidat! - fakadt ki Sonia indulatosan. - Nem vagyok hajlandó tétlenül végignézni, mint varrod magad Curt Carradine nyakába!

A lány hátralépett, mintha pofon csapták volna. Csak úgy forrt benne a düh.

- Ezt te mondod nekem? Pontosan te mesterkedtél ilyesmiben.

- Kikérem magamnak! - kiáltotta Sonia. - Senki nem állíthatja rólam, hogy nem tudok viselkedni. Soha életemben nem borultam még egy férfi nyakába sem, a szó igazi értelmében. És nem is ölelgettem órák hosszat!

- Tehát leskelődtél - szögezte le nyugodtan Rachael. - Beteges hajlamra vall.

Az asszony mérgesen húzta szorosabbra a pongyolája övét.

- Hogy vagy képes ekkora bolondot csinálni magadból? És hogy merészelsz így viselkedni ebben a házban?

- Nos, ha tényleg érdekel, nem esett nehezemre.

- Nem tűröm ezt azt undorító viselkedést! Valósággal rosszul vagyok tőle.

- Azt látom. Csak éppen nem értem. Nincs jogod így beszélni velem. Egész gyerekkoromban azt hallottam: ezt nem tűröm, azt nem tűröm. Ha rólam volt szó, könnyen eljárt a kezéd. De már nem parancsolhatsz nekem.

- Valóban? - Sonia széles kézmozdulatokkal kísérte szavait. - Elfelejtetted, hogy én vagyok Scott anyja? Ő az én befolyásom alatt áll. Nagyon sok borsot törhetek az orrod alá, Rachael!

- Most el akarod játszani a gonosz mostohát?

- Csúfolódj csak egész nyugodtan! Megszoktam az éles nyelvedet.

- Kár, hogy már a humorérzékedet is elvesztetted. - Rachael hátat fordított, magára terítette zöld köpenyét, és a földre ejtette a törülközőt.

- Csak azt ne hidd, hogy elfelejtettem a kamaszkori rajongásodat Curt iránt. Figyelmeztetlek, hogy ő csak kihasznál. Az egész környék rajtad fog szórakozni!

- Úgy érted, hogy beállok azoknak a sorába, akik már eddig is nevetség tárgyává tették magukat? - Rachael sokatmondó pillantást vetett hívatlan látogatójára, aztán felsóhajtott. - Nincs okod aggodalomra - mondta halkabban. - Nem tettem semmi olyat, amiért szégyenkezni kellene.

Az asszony olyan vadul nevetett fel, hogy Rachael meghökkent.

- Teljesen össze voltatok fonódva. Megfogta a melledet. Még mit csinált veled?

- Orvoshoz kellene menned - tanácsolta Rachael. - Semmi közöd hozzá, mi történt. De ha olyan emésztő kíváncsiság gyötör, miért nem kérdezed meg Curtöt? A válasza, gondolom, csattanós lenne. Könnyebb berontani hozzám, és rajtam kitombolni magad. Tudod, mit? Te egyszerűen féltékeny vagy!

- Én féltékeny? - sikoltotta Sonia szinte hisztérikusan.

- Pontosan. - A lányt hirtelen részvét fogta el. - Sajnálom, tényleg. Próbállak megérteni.

- Te akarsz engem megérteni?! - Az özvegy szeme hitetlenkedve összeszűkülte. - Mit tudsz te rólam egyáltalán?

- Hagyjuk ezt abba! Holnap már bánni fogjuk.

De Sonia rá sem hederített.

- Amióta megjöttél Curt nyaralójából, mintha kicseréltek volna. Lefeküdtél vele?

- Hát persze. - Rachael felkapott egy hajkefét, és a tükör felé fordult.

Mostohaanyja erőtlenül lerogyott egy székre.

- Ez igaz? - suttogta kétségbeesetten. Már nem is érzett felháborodást.

- Nem, nem igaz. - A lánynak se kedve, se bátorsága nem volt ahhoz, hogy Soniának hazudják. - Többek között azért nem, mert ő fel sem vetette. Ismered, igazi úriember.

- Hát ma este nem látszott annak! - Az asszony csökönyösen mondta a magáét. - Szerettelek volna széttépni! - sziszegte. Majd nyugodtabban folytatta: - Természetesen tisztában vagyok veled, mit lát benned. Fiatal arc. Fiatal test. Ezekkel én nem tudom felvenni a versenyt. Már nem. Tíz évvel ezelőtt másképp alakultak volna a dolgok. Most... ez maga a pokol. Te is rájössz majd, milyen az, amikor az ember tudja, látja, hogy percről percre öregszik. A bőre petyhüdt lesz, és ráncos. Egy negyvenéves asszonyban már senki nem látja meg a nőt. Olyan, mintha egy lépcső tetején állnál. Lenézel, de nem látod a végét, mert a sötétségbe vezet.

- De Sonia, te csodásan nézel ki! - próbálta vigasztalni Rachael.

- Úgy érted, hogy a koromhoz képest.

- Akár tetszik, akár nem, mindenki megöregszik. Nagyon szigorú vagy magadhoz.

Az asszony vállat vont. Kötözködő kedve nyilvánvalóan ismét feléledt.

- Így felugrani az asztaltól! Táncolni az esőben! Hát persze hogy ez izgatón hatott rá.

Rachael szárazon felnevetett.

- Tudd meg, nagyon fáztam, mégis jólesett. Nem veszed észre, hogy a farmon mindenki szinte megőrül az örömtől? Sosem fogtad fel, mit jelent nekünk az eső. Mi ettől, ebből élünk. Az eső adja a jólétet Miriwinnek. Táplálékot az állatoknak, mert nélküle elpusztulnának. Neked föl sem tűnik, mennyire szenvednek az éhségtől és a szomjúságtól. Téged hat lóval sem lehetne elhúzni a ház közeléből.

- Ne prédikálj már! - Sonia arca eltorzult. - A marha egy fikarcnyit sem érdekel, és sosem csináltam ebből titkot.

- Ezt ne nekem bizonygasd, hanem Curtnek. Ha el akarod bűvölni, mondd csak meg neki, hogy füttyölsz az egész állatállományra. Nagy hatással lesz rá. Képtelen vagyok felfogni, mit akarhat Curttól valaki, aki úgy gondolkodik, mint te.

- Akkor talán megmagyarázom. Felizgat. Amikor meglátom, szívdobogást kapok. Érzem, hogy velem nem lenne olyan unalmas az életem, mint amilyen apáddal volt.

- Lehet, de sikeres sem lenne - vágott közbe Rachael. - Apának te nem biztosítottál se békés, se nyugodt hétköznapokat.

- Tévedsz, Rachael. - Anyád állt közénk, miatta nem volt olyan az életünk mint amilyennek én azt elképzeltem. Sok minden van, drágám, amiről fogalmad sincs! Amikor annyi idős voltam, mint most te, azt hittem, jogom van a boldogsághoz. Sejtelmem sem volt Alex kétségbeesett szerelméről, amit egy halott asszony iránt érzett. Anyád az esküvőjük után kicserélte a ház bútorait. Apád nem hagyta, hogy egy széket is arrébb tegyek. Sok mindenben érvényesíteni tudtam az akaratomat, de ebben apád egy fikarcnyit sem engedett. Aztán, ahogy serdülni kezdted, anyád élő képmásává változtál, csak a szemed volt az apáé. Szép vagy a magad módján. Láttam, hogy bámulnak utánad a férfiak, még akkor is, ha a hajadat csak egy befőttesgumival fogod össze. Nagyon különös élmény együtt élni az elődünk hasonmásával...

A szobában szinte tapintani lehetett a feszült csendet.

- Sajnálom, Sonia. Én minderről nem tudtam...

- Csodálod, hogy új életet szeretnék kezdeni? Nem akarom emlegetni többet a múltat, csak a jelen érdekel. És a jövő. Igaz, Curt nem szerelmes belém, de még megszerethet. Tapasztalt asszony vagyok, jól ismerem magam, tudom, mit várhatok. Ezért nem tűröm el, hogy kereszteld a terveimet, és bevedd ellenem a fiatalságodat, némi érzékiséggel fűszerezve. Te pusztán időtöltést jelenthetsz Curtnek, semmi többet. Ami pedig ezt a lányt, Midge-et illeti, megtalálom a módját, hogy megszabaduljak tőle! Nem fér a fejembe, hogy eshetett bele Scotty. Nem való a társadalmi rangjához.

Az utolsó szavakat állva mondta, és egy pillanattal később már ott sem volt.

Rachael alig pár percig tépelődhetett magában, mert Scott dugta be fejét az ajtón.

- Történt valami? Anya úgy süvített végig a folyosón, mint egy trópusi, forgószerű.

- Talán túl sok sértődöttség és harag halmozódott fel benne.

- Te is elég feldúltnak nézel ki. - Scott kutató pillantást vetett féltestvéreire. - Tudtam, hogy botrány készül. Hát soha nem lesz nyugalom ebben a házban? Nem csoda, hogy nincs kedvem hazajönni!

- Mi ketten mindig jól kijöttünk egymással. - Rachael elgondolkozva ült le az ágya szélére. - Sonia szereti megkeverni a dolgokat.

- Mintha nem tudnám! - A fiatalember egy székre vetette magát. - Anya nagyon harapós tud lenni, ha az események nem az ő kedve szerint alakulnak. Megfordult a fejemben, kibírom-e itt karácsonyig.

- Scotty, itt kell maradnod!

- Amikor anya így bánik Midge-dzsel? Pedig az a lány csupa szív, ha nem is mutatja ki, amit érez.

Micsoda becsmérő hangszíjjal kérdezte anya: „És mivel foglalkozik az édesapja?” Mert ő olyan előkelő! Midge apjának tisztességes foglalkozása van, és a szülei nagyon jó házasságban élnek.

- Talán beszélned kellene erről anyáddal - tanácsolta Rachael. - Tudja csak meg, hogy neked rosszul esik, ahogy Midge-dzsel bánik.

- Veled is épp elég utálatos. Talán Curt miatt?

- Igen...

- Gondolom azért, mert Curt megcsókolt.

A lány bólintott.

- Soniának terveik vannak Carrara urával.

- Kész agyém! - csattant fel Scott. - Anya egy kicsit kibillent az egyensúlyából, de majd észhez tér. Én elfogadom, ha újból férjhez megy. De nem ám Curthoz! Ábrándokba ringatja magát. Elegem van az egészből! Ekkora ház, és senki sem teheti azt, amit igazán szeretne!

- Scotty, itt az ideje, hogy bizonyos kérdésekben elhatározásra juss! Még mindig New Yorkba akarsz menni?

Rachael öccse összekulcsolta kezét a tarkóján, és tekintetét a mennyezetre emelte.

- Nem tudom. Mielőtt hazajöttem, jó ötletnek tűnt, de most folyton apa rosszálló tekintetét érzem magamon.

- Rád hagyta Miriwint. Ez felelősséggel jár.

Scott elhúzta a száját.

- Neked kellett volna fiúnak születned. Te ragaszkodsz Miriwinhez foggal-körömmel. Belőlem hiányzik ez a ragaszkodás. Te igazi Munro vagy. Én inkább anyára ütöttem.

- Akkor vened kellett volna a bátorságot, hogy ezt apának is megmondd.

- Hogy anya teljesen kiboruljon? Az öregről nem is beszélve... Ha már bátorságról van szó, azt is te örökölted. Őszintén szólva, én mindig nagyon félttem apától. Sokszor a szó szoros értelmében azon kellett igyekeznem, hogy ne reszkessek előtte. Ha hívott, mindig úgy éreztem magam, mintha a bíróság elé idéznének. Jó, mi? - Scotty rövid szünetet tartott, és maga elé meredt. - Azt hiszem, nem vagyok alkalmas a gazdaság vezetésére. De ha annyira akarod, megpróbálhatom.

- New York előtt, vagy utána?

- Egy darabig még elvagytok nélkülem, nem?

- Ha a könyvelő elkészíti a mérleget, furcsa meglepetésben lehet részünk.

- Honnan veszed?

- Curt tett ilyen célzásokat. Apánk a bizalmába avatta.

- A pokolba! - Scott előrehajolt, és komoran bámult a nővére. - Tudtam, hogy apa titkol valamit, de arra nem gondoltam, hogy a gazdaság pénzügyei ne lennének rendben.

- Talán nem végzetes a helyzet, de Miriwinnek tőkére és kemény, áldozatos munkára van szüksége.

Matt távolléte alatt pedig egy jó munkafelügyelőre. Új célokat kell kitűznünk magunk elé.

- És ezt tőlem várod? Nézd, nincs kifogásom azellen, hogy Miriwin ura legyek. Talán tetszik is az ötlet. De nem vagyok hajlandó halálra gürcölni magam. Nem is lennék rá képes.

- Esetleg rájössz, hogy itt is lehet sikerélményt szerezni.

- Kétlem. Szerintem apánk nagy hibát követett el velem kapcsolatban.

- Úgy határozott, hogy rád bízta Miriwint, a Munrók ősi fészket. Meg kell védeni a Carradine-októl.

- Azt hittem, szerelmes vagy Curtbe.

- Nem tudnék beleszeretni senkibe, aki Miriwinre feni a fogát!

6. FEJEZET

Az első vizsgálatok eredménye nem volt túl biztató Matt számára. Átirányították egy brisbane-i szakorvoshoz. Rachael kibérelt egy kis gépet, hogy Matt és Wyn elutazhassanak a szövetségi állam fővárosába.

A maga módján Sonia sem örült a fejleményeknek.

- Hogyan jövünk így egyenesbe? És mibe kerül ez a gép? Azt hiszed, csak úgy zsebből ki lehet fizetni? Most már egészen egyedül óhajtod meghozni a döntéseket? Engem meg sem kérdezel?!

- A műtétet sürgősen el kell végezni - magyarázta türelmesen Rachael. - Nincs idő kivárni, míg fölférnek egy menetrend szerinti járatra. Több együttérzés szorulhatott volna beléd. Matt és Wyn majd húsz éve dolgozik hűségesen nálunk.

- Jó fizetést kapnak, úgy tudom. Ezenkívül akkora felhajtást csinálsz az ügyből, hogy az én együttérzésem merőben felesleges. A gépet csak fizesd ki te! Az nem mehet Miriwin számlájára.

- De bizony! Scotty beleegyezett. Amíg távol lesznek, én veszem át Wyn munkáját. Legalábbis amennyit tudok. Hiszen csak négyen vagyunk. Felváltva főzhetnénk.

Sonia felcsattant.

- Már megbocsáss, de nem óhajtok a konyhában robotolni! Talán fordulj a kedves Midge-hez. Remekül fog festeni kötényben. De nemcsak főzni kell, hanem sütni is. És mosni, vasalni. A konyhakertet gondozni. Ki fogja elvégezni mindezt?

- Elismerem, hogy nem könnyű a helyzet. Látom, egészen kiborultál. Nem zavar egy cseppet sem, hogy ilyen... tehetetlen vagy?

Az asszony mézédeseen mosolygott.

- Egyáltalán nem. Én olyasmit tudok, amit te soha nem leszel képes megtanulni.
  - Rendben van, Sonia. Többé nem teszek neked szemrehányást. Jó mulatás!!
- Rachael átvágott az előcsarnokon, lefutott a bejárati lépcsőn, és már el is tűnt.

Az esőzés tartósan bizonyult, és Rachael hosszú órákat töltött lóháton. A síkságon, melyen nemrég csak megsárgult bozótot zörgetett a szél, most buja zöld növények nyújtózkodtak a vízcseppek alatt. Rachael kancája csodálatos, fűszeres illatot árasztó vadvirágok között ügetett. Amerre mentek, törpepapagájok raja kísérte őket; úgy cikáztak a gyöngyszürke égen, mint arany-zöld színű villámok.

Az esőzés korántsem volt már olyan heves, mint néhány nappal azelőtt, s a ló könnyedén lépdelt. A kis patakok, erecskék színültig teltek örvénylő, bugyborékoló vízzel.

Rachael a lovára bízta magát. A sorsán töprengett. Úgy érezte, élete fordulóponthoz érkezett. Úgy járta be szeretett Miriwinje minden egyes szegletét, mintha búcsúzkodna. Hiszen el is veszítheti! Ezzel szembe kell néznie. Apja nemcsak őt, hanem az örökséget is tönkretette. Talán jobb lett volna, ha végrendelkezés helyett eladja a birtokot.

A lány a családi temetőhöz ért. A három kisebb sír felett fehér márványangyal őrködött. Édesanyját másutt temették el, mert nagyszülei engesztelhetetlenül gyűlölték a férfit, aki szerintük lányuk halálát okozta. Rachael letérdelt apja sírja mellé, és a köre szórt egy köteg vadvirágot. Arcán könnyek peregtek végig. Hogyan is tudná elhagyni Miriwint?

Újra nyeregbe szállt. Viharkabát volt rajta, mégis fázott. Egy pillantást vetett az órájára. Ideje hazatérni. Vajon mit talál majd föl vacsorára Scott és Midge? Egy biztos, főzés közben jól mulathatnak.

A gondolat halvány mosolyt csalt az ajkára, aztán elkomorodott, Scott még mindig nem vallotta meg anyjának a terveit. Öccse utálta és kerülte az összetűzéseket, ezért halogatta a beszélgetést, lehetőleg addig a pillanatig, amikor már az ajtóban állva búcsúzik. Rachael tudta, hogy a fiú nem marad velük. Scotty mindig is másfajta életre vágyott...

A lány még egy ideig a Marbuck patak mentén lovagolt. Egyszer csak a magas fűben megpillantott egy tehenet a borjával. Feléjük tartott, a különben félős állatok azonban nem mozdultak. Rachael lecsúszott a nyeregből, és döbbenet láta, hogy a tehén már nem él. A kisborjú szomorú szemével követte a lány mozdulatait, de nem ugrott meg. Mintha éppen őt várta volna.

- Jól van, kicsim, semmi baj! Majd én segítek.

Rachael lassan közeledett a bocihoz, s közben megnyugtató szavakat mormolt. Az állat hangosan felbőgött. Feltápáskodott reszkető lábaira, de az átázott talajon a víz felé kezdett csúszni. Végül Rachael legnagyobb rémületére egyenesen belezuhant a hömpölygő áradatba.

- A mindenségít! - A lány már dobálta is le magáról a kabátját, kalapját. A nedves csizmával alig bírta. Közben átfutott az agyán, hogy a víz itt rengeteg hordalékot sodor magával, majd a megduzzadt patakba vetette magát.

Erős csapásokkal tartott a kisborjú felé; a rémülettől néma állat gyengén kapálózott.

- Tarts ki, jövök!

Hirtelen felbukkant előtte egy villás faág. A víz nagy erővel csapta Rachaelt és a kis állatot az útjába álló akadályhoz. A lány ütést érzett a fején, majd minden elsötétült előtte.

Amikor Curt a szerelővel együtt megérkezett Miriwinre, arról értesült, hogy Sonián kitört a migrén, és egy elsötétített szobában pihen, Rachael pedig elment, hogy megnézze az állatokat. Scott és Midge a konyhában serénykedett.

- Raviolit csinálunk vacsorára. Legalábbis megpróbáljuk - nevetett Midge. - Egyszer Rachaelnek is lehet egy szabad délutánja. Mostanáig ő főzött, még hozzá pazarul.

- Utánamegyek. Egyre jobban esik. Nem mondta, merre lesz?

- Nem - tárta szét a karját Scott. - Ne aggódj miatta! Ismeri a birtokot.

- Megengeded, hogy elvigyem a terepjárót? - vágott közbe türelmetlenül Curt.

- Hát persze. De ne idegeskedj, Rachael Miriwin minden négyzetméterét fejből le tudná rajzolni!

- Nagyon megnyugtató, amíg nincs áradás... - komorult el Curt arca.

Később nem tudta volna megindokolni, miért hajtott Marbuck Creek felé, holott Rachael lovagolhatott volna akár az ellenkező irányba is. A hegygerincről távcsövével végigpásztázta a síkságot, de nyomát sem látta a lánynak.

Az égi áldás újból rázendített, és a vízfolyások hatalmasra duzzadva hömpölyögtek medreikben. Jeges szél rázta a faágakat. Curt a terepjáró mellett állt vízhatlan köpenyében, hajadonfőtt. A felhőszakadás miatt a távcső használhatatlanná vált. Bár születése óta ismerte és kedvelte Scottot, Curt most haragudott rá. A fiú nemtörődöm módon viselkedik, ha a nővéréről van szó!

Curt Carradine sosem esett pánikba, most mégis nyugtalanság fogta el. Valami ismeretlen erő Marbuck Creek irányába hajtotta. A terepjáró a völgy felé bukdácsolt. Amikor a megáradt patakot elérte, a férfi kiugrott az ülésről, és kezéből tölcserűt csinálva kiáltozni kezdett.

Semmi válasz. Hol lehet Rachael? Teljes bizonyossággal érezte, hogy nincs messze.

Először a kimúlt tehenet pillantotta meg, aztán a patak mentén haladva hirtelen meglátta Rachaelt is, ahogy keresztben egy vastag faágon hevert, teste félig vízben. Szeme csukva volt, fejéből vér szivárgott.

Curt óvatosan haladt előre. Az áradat mindenféle hordalékot sodort magával, s a férfinak nagyon kellett vigyáznia, nehogy ő is megsérüljön. Szél és eső korbácsolta az arcát, de elérte a lányt. Kiszabadította az ágak közül, és a karjába vette. A meredek partot veszedelmesen alámosta a víz. Curt kiválasztott egy olyan helyet, ahonnan talán fel tud kapaszkodni.

Úgy látszott, Rachael eszméletlen, és nyilván le is hűlt. Csak a jó ég tudja, mennyi vizet nyelhetett. Curt lihegve ért fel a lejtős part tetejére. A terepjáróhoz cipelte Rachaelt, és a kocsit ülésére fektette. A lány arca vízszínű volt, haja csapzottan terült szét a vállán. A halántékán és az arcán lévő sebekből még mindig folyt a vér.

Minden másodperc számít! Curt gyorsan hátrahajtotta a lány fejét, és befogta az orrát. Vett egy mély lélegzetet, és a száját a lányéra szorította.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire Rachael ismét szabályosan kezdett lélegezni. Akkor Curt az oldalára fordította.

- Ne hagyd el magad! - parancsolta halkán. - Tedd meg, értem!

Amikor Rachael felnyitotta a szemét, az inkább lila volt, mint kék. Hangja rekedten tört elő a torkából.

- A kisborjú? - Kábult volt, de öntudatát visszanyerte.

- Most ne a borjúval törődj? - morogta Curt. - Hiszen majdnem megfulladtál! - Gondosan a lány köré csavarta az esőkabátját. - Csak azt nem értem, hogyan tudtalak ilyen hamar megtalálni. Kész, rejtély!

Arra gondolt, hogy Rachaelnek nem sok ideje maradt. A faág előbb-utóbb engedett volna a súlynak, és a lányt elragadja az ár. Sok különös dolog van égen és földön.

Scott száraz ruhát hozott Curtnek, Midge pedig forró fürdőt készített Rachael számára. Curt a karjában vitte a fürdőszobába a lányt.

Rachael felnézett a férfi komor, elszánt arcába.

- Le akarsz vetkőztetni? - Tréfának szánta, de Curt nem volt vicces kedvében.

- Majd Midge segít neked. A sebedet később ellátom. Össze kell varrni. Szerencse, hogy a mélyebb seb a fejbőrödön van és nem az arcodon, különben hozzá sem mernék nyúlni. - Azzal a férfi megfordult, és a szomszédos hálószoba felé vette lépteit. Az ajtóban egy pillanatra megtorpant. - Itt leszek a közelben, Midge, ha segítségre van szüksége!

- Nem fogok elájulni - tiltakozott Rachael.

Midge figyelmesen szemügyre vette.

- Hát, ebben nem vagyok olyan biztos. De remélem, elboldogulunk.

Ekkor a küszöbön Sonia jelent meg kék-rózsaszín mintás köpenyében. Az arcán nyomot hagyott a gyötrő fejfájás. Sápadt volt, szeme alatt mély karikák sötétlettek.

- Mi a csoda folyik itt? - kérdezte ingerülten.

Curt gyorsan válaszolt.

- Rachael baleset érte. Ki akart menteni egy borjút a patakából. Nagyon lehűlt, és valószínűleg agyrázkódást is kapott. Szüksége van egy forró fürdőre.

- Baleset? - kiáltott fel Sonia. - Miért kell neki mindig a veszélyt keresnie? Kit érdekel egy borjú? Ez a lány teljesen eszement módon viselkedik! A szeszélyei csak megnehezítik az életünket!

Curt az asszony vállára tette a kezét.

- Menj vissza a szobádba, Sonia! Itt nem tudsz segíteni. Bevetted a gyógyszeredet?

- Csak hatna már! - Az asszony Curthöz támaszkodott. Észre sem vette, hogy a férfi ruhájából csavarni lehetne a vizet. - Te vagy az én vigaszom!

Midge gyorsan becsukta a fürdőszobaajtót.

- Nahát, tudod! - csóválta hitetlenkedve a fejét. - Sonia furcsa teremtés. Fütyül rá, hogy mi történt veled.

- Mondj valami újat...

- Annál inkább odavan érted Curt! - csettintett elismerően Midge.

- Úgy látszik, nem vetted észre, hogyan bájolgott Soinával. - Rachael megpróbálta lehúzni magáról az ingét, de nem bírt vele. Túlságosan kimerült és összetört volt.

- Csak le akarta csillapítani. Irántad egész másként érez. Magánkívül volt az aggodalomtól, mikor a keresésére indult. Gyere - folytatta halkabban Midge -, hadd segítsek, rendben? Majd később folytatjuk a beszélgetést.

Rachael hajnalban felriadt. Rosszul érezte magát, és először nem is tudta, hol van. Sajgó nyakát tapogatva felült az ágyban. Még most sem fogta fel egészen, hogy ott a vízben két lépésnyire volt tőle a halál. Emlékezett a tajtékozó habokra és a bömbölő szélre, a tehetetlenség szörnyű érzésére, mikor a szeme előtt elhomályosult minden. És később Curtre.

A férfi megmentette az életét. Valahogy elértek hozzá néma kiáltásai. Különös módon, természetfeletti biztonsággal érezte, hogy jönni fog. Sőt... mintha most is a közelében lenne. Pedig milyen barátságtalanul kívánt neki jó éjszakát a férfi! Arcán nyoma sem volt semmiféle érzelmenek.

Rachael tudta, hogy Curt szenved. Egészen megrendült attól, hogy ilyen állapotban találtra.

A lány egyedül volta szobában, de észrevette, hogy valaki ott virraszthatott az ágya melletti széken, mert egy gyapjútakaró hevert rajta, és a kisasztalon is égett a lámpa. A szoba ajtaját csak behajtották. Nyilván valaki vigyázta az álmát. Rachael érezte, hogy reszket, noha tűzforró volt az arca. Nehezen lélegzett. Úgy látszik, hogy ez a szeszély - ahogy Sonia nevezte - következményekkel jár. A legenyhébb esetben egy alapos megfázással.

Hol lehet a fájdalomcsillapító? Este még az asztalkán látta. De ott nincs más, csak egy kancsó víz meg egy pohár. Visszahajtotta a takarót, és kikászálódott az ágyból. A lába reszketett, a feje örületesen fájt.

Még azt is fárasztónak találta, hogy felvegye a pongyoláját. Az ajtónyíláshoz botorkált, és kidugta a fejét. A folyosón az összes lámpa égett.

Le kell mennie a konyhába. Wyn ott tartja a gyógyszeres dobozt. Éppen óvatosan be akarta húzni maga mögött az ajtót, amikor észrevette, hogy valaki kilép a Curt számára fenntartott vendégszobából.

Egy pillanatig úgy érezte, most biztosan elájul. Nagyon fázott, homlokán mégis veríték gyöngyözött. Kiállani akart, tiltakozni, de csak halk nyögésre telt az erejéből. Soniát látta végigsuhanni a folyosón; szinte menekült, nem nézett se jobbra, se balra. Könnyű anyagból készült hálóinge mögötte úszott a levegőben, mint egy menyasszonyi fátyol. Egy másodperc alatt már el is tűnt a szobája irányában.

Rachael szinte vakon botorkált vissza a hálószobába. Egyik kezét hevesen verő szívére szorítva a fiókos szekrénynek támaszkodott.

Curt és Sonia? Undor és szorongás fogta el, Curt ma éjjel engedett először Sonia csábításának, vagy korábban is találkoztak titokban? Bármennyire fáj, legalább tudja, hogy állnak a dolgok...

Valósággal belezuhant az ágyba, és nyugtalan, zavaros álomba merült.

A délelőtt folyamán Rachael állapota annyira rosszabbodott, hogy Curt eldöntötte, elrepül vele a kipurai báziskórházba.

- Inkább a kórház, mint egy tüdőgyulladás! - mondta Midge gondterhelten.

- Tényleg nem akarod, hogy veled menjünk? - kérdezte Scott a nővérét.

- Nem, köszönöm. Tudtommal egy csomó megbeszélhivalód van az édesanyáddal.

Rachael négy napig volt kórházban. Az első negyvennyolc órában nemigen hatottak rá a lázcsillapító tabletták, s akkor más orvossággal próbálkoztak. Az új szerekkkel végre a szervezete is hajlandó volt együttműködni. Fejsérülése nem volt súlyos, és az orvos megdicsérte Curtöt, amiért ilyen szépen, tisztán ellátta a sebet.

Matt mütétje a Rachael hazatérése előtti napra esett. Másnap Curt hírül hozta, hogy a sebész elégedetten beszélt az operáció eredményéről. Szerinte Matt lába tökéletesen rendbe fog jönni. Persze, az idős férfinak még egyéb gyógykezeléseken is át kell esnie. Az orvos ellenezte, hogy Matt folytassa eddigi kemény munkáját, ami egész napos lovaglással jár. Ezt a megterhelést nem bírná a lába.

- Majd találunk neki megfelelő munkát - mondta Rachael, mialatt a holmiját egy táskába gyömöszölte.

- Hazarepülhettem volna bérelt géppel is, Curt. Nem volt szükség rá, hogy értem gyere.

- Nem vagy túl barátságos.
- Kínos ennyi szívességet elfogadni tőled.
- Miért haragszol rám?
- Nem haragszom - felelte Rachael hűvösen. - Köszönöm, hogy meghoztad a jó híreket Mattról. Mihelyt lehet, beszélek vele. Remélem, nem szóltál se neki, se Wynnek a rosszul sikerült kalandomról.
- Elég bajuk van anélkül is. Majd te eldöntöd, hogy mennyit mesélsz el az ügyről.
- Csak lennék már otthon! Olyan hihetetlen, hogy ez mind velem történt meg.
- Szerencséd, hogy életben maradtál - szólt közönyös hangon Curt, és kivette a lány kezéből a táskát.
- Köszönöm, hogy eljátszottad a hős megmentőt! Mondd, egyáltalán van valami, amit te nem csinálsz tökéletesen?
- Nem vagyok ügyes jó. Sohasem tudhatom, éppen milyen hangulatban talállak - jegyezte meg a férfi. Elhatározta, hogy nem vesz tudomást Rachael harapós kedvéről. - Mihelyst megnyugodtál, indulhatunk. Ma délután fontos vendégeim érkeznek Japánból.

Midge rengeteget fáradozott, hogy igazi díszvacsorát hozzon össze, de Curt, alighogy megérkeztek, már el is köszönt. Sonia távollétével tüntetett, így nem is üdvözölhette a férfit. Rachael ennek titkon örült. Nem bírta volna elviselni a látványt, ahogy Sonia Curt jelenlétében kivirágzik, cseveg, és mintegy véletlenül folytonosan megérinti. Éppen elég nehéz feladat lesz a mostohaanyjával elfogulatlanul viselkednie. Nem tudta megemészteni a Sonia és Curt kapcsolatában beállt változást. Árulásnak érezte.

- Valami nem stimmel köztetek Curttel? - kérdezte csodálkozva Scott, miután a férfi távozott.
- Túl sokszor vesszük igénybe a segítségét.
- Lehet, hogy így van, de az ördögbe is, megmentette az életedet!
- Már megköszöntem neki.
Midge igyekezett másra terelni a beszélgetést. Nyugtalanul fürkészte Rachael arcvonásait.
- Sápadt vagy. Nagyon megijesztettél mindannyiunkat... No, ülünk már neki a vacsorának!
- Nagyon csábítóan fest, és pompás az illata. - Rachael őszintén gondolta a dicséretet. - Még kiderül a végén, hogy tehetséges szakács vagy.

Midge elpirult, és Scott pusztit nyomott az arcára.
- De jó, hogy újra itthon üdvözölhetünk, nővérkém! Curt igazat mondott, nem vagy olyan szívós, mint ahogy hittük. Nagy butaság volt egy borjú miatt belerohanni az áradó patakba.

Rachael a térdére terítette a szalvétát.
- Nem tudtam volna végignézni, ahogy a szegény kis állat megfullad. Curt elmondta, hogy az egyik emberük később kihalásztá. Minden jó, ha jó a vége. Sonia nem vacsorázik velünk?

Scott közönyösen megvonta a vállát.
- Reméljük, igen. Azt hittem, lejön Curtöt üdvözölni. Talán arra készült, hogy a barátunk itt marad vacsorára. Megpróbáltam megköszönni Curtnek a sok segítséget, de meg sem hallgatott. Azt hiszem, veled van valami baja.

- Tévedsz.
- Na jó. - A fiatalember türelmesen mosolygott. - Neked sincs valami rózsás kedved. De ki venné ezt tőled rossz néven? Nekem is nyomasztó álmaim voltak. Curt nagyon haragudott rám, és ezt nem is leplezte. Valakinek melletted kellett virrasztani, de közülünk senkiben sem bízott. Az éjszaka legnagyobb részében ő volt az ágyadnál.

- És amikor én virrasztottam? - méltatlankodott Midge.
- Nagyon odaadóan csináltad. - Scotty megveregette a lány kezét. - A legmeglepőbb az volt, hogy anyám milyen villámgyorsan kigyógyult a migrénjéből. Hosszan ecsetelte Curtnek, hogy te mennyire könnyelmű és felelőtlen nőszemély vagy.

- Curt abban a szobában aludt, amelyikben szokott? - Rachael gondosan ügyelt rá, hogy a kérdés ártatlannak, semmitmondónak tűnjék.
- Igen. - Scott villájára szúrt egy szelet sonkát. - El kell ismernem, hogy a család igazi barátjának bizonyult. A papa nagyon sokra tartotta. Abban reménykedett, hogy ti ketten egyszer összeemelegedtek.
- Micsoda képtelen ötlet! - Rachael hangja ridegen és keményen csattant.
- Tévedsz, hidd el! - rázta a fejét sugárzó mosollyal az öccse. - A papa meg volt győződve arról, hogy Curt lesz az „igazi” számodra.
- Apánk olykor tévedett.

- Nos, az egyik tévedését máris kijavíthatjuk - szólt elkomolyodva Scott. - Mihelyt alkalmam nyílik rá, lemondok Miriwin tíz százalékáról a javadra.

Féltestvére némán, mereven bámulta a tányérját.

- Megérdemled, Rachael - mondta Midge bátorítón. - Nagy igazságtalanság, hogy te kevesebbet kapsz, mint Scotty. Én is mondtam neki. Hiszen nincs is kedve az állattenyésztéshez.

- Ezt apa nem láthatta előre. Scotty, beszéltél erről Soniával?

- Miről? - szólalt meg az ajtóban az özvegy. - Isten hozott itthon, Rachael! Eléggé beteges a színed. A szemed pedig karikás.

- És mégis nagyon csinos! - bökte ki Midge harciasan. Arca kipirult.

- Milyen gyermekes maga, Midge - mosolygott Sonia csúfondárosan. - Ugyebár nem adja fel a diétáját?

- Ahogy maga sem! - vágott vissza a lány, mindnyájuk meglepetésére.

- Akkor ez túl sok ennivaló négyünk számára - jelentette ki Sonia. - Maradt egyáltalán valami Wyn zöldségeskertjében? Egyébként miről beszéltetek, amikor bejöttem? - érdeklődött.

- Azt akarom, hogy Rachaelnek nagyobb rész jusson Miriwinből - közölte Scott kereken.

Az asszony arcvonásai megdermedtek.

- Hogy mit akarsz?!

- Tíz százalékkal meg kívánja toldani a részemet - válaszolt öccse helyett Rachael.

- Ezt nem teheted! Te megőrültél, Scotty! Biztosan lyukat beszélt a hasadba.

- Az elmúlt négy napot a kórházban töltötte - válaszolta rekedten a fiú.

- Akkor előzőleg. Csak arra várt, hogy hazagyere. Nagyon jó ötlet volt idejében felvetni, hogy meg lehet támadni a végrendeletet. Curt persze figyelmeztetett erre.

Rachael elfordult, de Scott egyenesen anyja szemébe nézett.

- Rachael csak azt akarta tudni, hogy mi lesz Miriwin sorsa. Joga volt megkérdezni.

- És szabadna tudnom, mik a terveid? - Sonia hangja, ha lehet, még egy fokkal élesebbé vált. - A gazdaság túl nagy ahhoz, hogy elbíráj vele. De nem is akarsz. Sosem akartál.

- Ezt miért nem mondtad meg apának?!

- Köszönöm a megjegyzést, drága kisfiam! Én mindig a te érdekedet tartottam szem előtt, és íme, ez a hála! A leghatározottabban ellenzem, hogy Rachael többet kapjon.

- Ebben a kérdésben én döntök - Először fordult elő, hogy Scott szembeszállt az anyjával. -

Tulajdonképpen Rachael az elsősülött.

- Ez aztán indok! - kiáltotta Sonia megvetően. - Egy kicsit ömlengett neked, és tessék, itt az eredmény! Ha Rachael többet kap, ragaszkodom hozzá, hogy én is kapjak.

Scotty csodálkozó szemmel meredt rá.

- Mondd, te tényleg úgy találod, hogy nem kaptál eleget? Az összes ékszer, a festmények, minden a tiéd! Apának nagyon magas biztosítása volt. Az is neked jutott.

Az asszony elvörösödött.

- Nem felejtetted el, hogy én apád özvegye vagyok?

- Azt hiszem, hogy inkább te felejtetted el - szólt közbe Rachael.

- Hogy merészelsz...! - Sonia méltatlankodva húzta ki magát. Lassan, jéghideg tekintettel fordult a lány felé. - Természetesen tudom, miért történik mindez. Belebetegedtél a féltékenységbe.

- A legkevésbé sem! - Rachaelnek sikerült tökéletes közönnyel vállat vonni. - Ha valami van közted és Curt között, az a ti dolgotok.

- Jaj, ne bolondozz, nővérkém! - ráncolta a homlokát Scott, - Anya nem úgy gondolta.

- Szóval nem úgy gondoltam? - Sonia furcsán mosolygott.

Ez már sok volt Midge-nek. Felállt.

- Inkább elmegyek. Ezek családi ügyek.

- Üljj csak vissza! - nyomta vissza székére a lányt Scott. - Te fontos vagy nekem. Minden szavamat hallhatod.

- Egy fenét! - Sonia odaperdült a fia elé. - A család belső dolgai nem tartoznak rá!

- Nem akartál valami fontosat bejelenteni, Scotty? - dűnnyögte Rachael.

- Van egy dolog, anya, amit még nem említettem. Midge és én újév után New Yorkba utazunk.

Midge arcán látszott, hogy bosszankodik.

- Így kellett ezt megmondani? És éppen most?

- Szerinted mikor lett volna megfelelő az időpont? - kérdezte Rachael. - Soniának erről tudnia kell. El kellene végre döntenem, mi lesz Miriwin sorsa.

Az özvegy türelmetlen mozdulatot tett.

- Témánál vagyunk! Rachaelnek semmi más nem fontos, csak Miriwin, Miriwin! Én viszont akkor lennék boldog, ha megszabadulhatnék tőle.

- Ami engem illet, én elrepülök New Yorkba - közölte Scott.

- Miért éppen oda? - Sonia kétségbeesetten nézett a fiára. - Ott állandó életveszélyben leszel.

- Ugyan, anya! Midge nővére is életben van. Ő ott csúcsmodell. Kiküldtük a fotóinkat, és szerinte az ügynökségek kapva kapnának rajtunk.

Sonia arcán egyszerre tükröződött sértődöttség és megrendülés.

- Megörültél, fiam? Modell? Fotók? Miféle élet az?!

- A modellek vagyonokat keresnek.

- Maga, Michelle, csak akkor beszéljen, ha kérdezik! - vetette oda az asszony Midge-nek. - Ez a fiamra és rám tartozik. Nem akarom, hogy tönkregye az életét.

- Én mindössze egy kis örömet akarok az élettől - sóhajtott Scott. - Világot akarok látni. Egész életemben mindig előírtatok nekem, mit csináljak, és mit ne. Hogy mi legyen belőlem. Senki nem kérdezte, hogy én mit szeretnék. Még Rachael is azt gondolja, hogy Miriwinen kellene maradnom, csak azért, mert ő annyira szereti. Egyebet sem tettem idáig, mint megpróbáltam mindenkinek a kedvében járni.

- De mindig megtaláltad a számításodat - csóválta a fejét Rachael. - Most viszont el akarsz adni Miriwint. Bökd ki nyíltan!

A két testvér farkasszemet nézett egymással.

- Istenem, Rachael! Annyira szerettem volna azt csinálni, ami neked is jó. A te kedvedért egyes-egyedül! De nem megy!

- Tehát búcsúzzunk el mindattól, amiért a Munrók éltek és meghaltak?

Sonia az ég felé emelte a szemét.

- Rachael, fogadd el, amin nem tudsz változtatni! Te sem vitathatod, hogy a döntő szó Scottyé.

- A döntő szó az apámé volt - szögezte le a lány. - Valóban átfutott a fejemen, hogy megtámadom a végrendeletet, de nem hiszem, hogy sikerrel járnék. Te és Scotty mindig fölényben lennétek.

- Micsoda sületlenségek! - vágott vissza gorombán Sonia. - Legalább tíz éve foglalkoztat a birtok eladásának gondolata. Sok pénzt kaptunk volna érte, és most minden kényelmünk meglehetne.

Midge hosszú szempillája szaporán verdesett.

- Miért, most nincs meg?

Senki sem válaszolt. Sonia aggódva leste fia arcát.

- Akkor hagysz itt, amikor a legnagyobb szükségem lenne rád?

- Anya, én a magam életét akarom élni!

- És ehhez el kell menned a világ másik végére?!

- Nem akarunk örökre ott maradni - vetette közbe Midge. - Visszajövünk.

- Nem magával beszélek, Michelle! - fakadt ki az asszony, majd összeszorította a száját.

- Na, ebből elég! - ugrott talpra Scotty. - Nem tűröm, hogy így beszélj a barátnőmmel. Reméltem, hogy legalább egy kicsit megváltoztál, anya, de te egy jottányit sem engedsz a saját önző elképzeléseidből.

Lehet, hogy összeházasodunk Midge-dzel. A mi házasságunk jó lesz. Nem úgy, mint a tied apával.

- No persze! - legyintett Sonia megvetően. - Egy évet sem adok nektek.

A fiatalember a fejét csóválta.

- Itt senki nem lehet okos, csak te. Mindig a tiéd az utolsó szó. Rendben van. Ha Curt szeretné Miriwint, hát az övé lesz. Legyen vége a kötélhúzásnak. A Carradine-ok előbb-utóbb úgyis megszerzik, amit akarnak.

- Én keményen dolgoztam azért, hogy ez az alku létrejöhessen. - Sonia úgy nézett körül, mint aki tapsra vár. Most először vallotta be a szándékát.

Rachael arcán undor tükröződött.

- Szóval egész idő alatt becsaptál minket? Az én rovásomra szövögetted a rosszindulatú terveidet... Egyáltalán, kiejtettél valaha is a szádon egy őszinte szót?

- Meglehetősen gyakran. - Sonia lassan, nyomatékkal beszélt, mialatt a fülbevalóját igazgatta. - Próbálj egy kicsit gondolkodni, édesem! Te mindig olyan betegesen ragaszkodtál Miriwinhez, hogy megígértem

Curtnek, nem fogom világgá kürtölni a mi... megállapodásunkat. Ne hidd, hogy büntudatom lenne! Egy cseppet sem. Én a valóságban élek, Rachael. Hozzám képest te nagyon gyermeteg, hiszékeny teremtés vagy.

- Ebben teljesen igazad van! - A lány felugrott, majd kirohant a szobából.
Küszöbön a karácsony. Hát így fognak ünnepelni?

7. FEJEZET

Rachael még este felhívta Wynt. Az asszony elmondta, hogy Matt rosszul viseli a kórházi tartózkodást. Elbocsátása után járó betegként kap majd fizioterápiás kezelést. Szerencsére ki tudtak venni egy szobát a kórház közelében.

Scott csendben várakozott, amíg Rachael telefonált.

- Hogy vannak? - kérdezte, miután a lány letette a kagylót.

- Jól - vágta rá Rachael. - Neked meg mi bajod? Látom, hogy valami megfeküdte a gyomrod.

- Nem bírom itt már sokáig - morogta Scott.

- Meg akarsz lépni?

A fiatalember elpirult.

- Ne vedd a szívedre! Anyám most nagyon harapós kedvében van. Az lenne a legjobb, ha minél gyorsabban eltűnnénk innen.

- Igen, elég komisz a helyzet - ismerte el Rachael. - Midge-et nem kedveli.

- Mondjál egyetlen embert, akit kedvel, a kerge barátait és Curtöt leszámítva!

- Olykor még ők sem felelnek meg neki.

A lány lezártnak tekintette a beszélgetést, és átment a szomszédos nappaliba. Scott utánasiétt.

- Figyelj csak! Midge és én karácsonyra visszarepülünk Brisbane-be. Gyere velünk! Kitűnően éreznék magunkat.

- Egyedül hagyni Soniát? Ez rossz ötlet, felejtsd el!

- Csak nem hiszed, hogy éppen rád van szüksége?

- Igaz, már szinte semmi sem köt össze bennünket, mégsem tudom magára hagyni. Te csinálj, amit akarsz!

Soniának különös tehetsége volt arra, hogy a legrosszabb pillanatban bukkanjon fel.

- Tehát megint elrohansz, Scotty?

- A te hibád, anya. Annyira goromba vagy Midge-dzsel.

- Goromba? - Az asszony felháborodást színlelt. - Talán porcelánból van, hogy olyan kényes?

- Úgy mész neki, mint egy tank. Nem érdemi meg. Az ő anyja borzasztó kedves volt velem.

Sonia mosolygott.

- Gondolom, örült, mikor megtudta, hogy a lányának egy milliomossal van viszonya.

Scott arca eltorzult a haragtól.

- Midge-et egyáltalán nem érdekli, hogy miénk-e Miriwin, vagy sem!

- Akkor miért lófrál a ház körül kocsányon lógó szemmel? Egyszer az életben hallgass a józan eszedre! Fogadok, hogy alig tudott magához térni, mikor meghallotta, mennyit ér Miriwin.

A fiúnak arcába szökött a vér.

- Ez teljesen érthető.

- Nagy hiba volt megmondani neki. Most majd nem bírod levakarni magadról.

- Nem Midge miatt aggódom, hanem miattad - sóhajtott fel Scott. - Én már jó ideje tudom, hogy örültség volt hazajönnöm.

Sonia őszintén megrendültnak látszott.

- Amikor ekkora szeretettel és gondoskodással veszünk körül?!

- Lehet, mégis rosszul érzem magam.

- Istenem, Scotty, milyen kegyetlen vagy! - Az asszony lerogyott egy karosszékbe. - Ül le, kérlek!

Beszélnünk kell egymással.

A fiatalember habozott, de Rachael intett neki, hogy jobban teszi, ha engedelmeskedik az anyjának. Sonia hálásan mosolygott a lányra.

- Köszönöm...

- A karácsony Scotty nélkül nem karácsony. Bár rémes, ahogy Midge-dzsel viselkedsz - közölte Rachael.

- Akkor bocsánatot kérek - mondta Sonia dacosan, akár egy gyerek.
Scott szigorú arccal nézett az anyjára.

- Aztán újra kezdted.

- Ne haragudj, drágaságom, bocsáss meg! Néha magam sem tudom, mit beszélek. - Az asszony előrehajolt. Milyen kecses jelenség, - állapította meg magában Rachael. - De te semmiféle engedményre nem vagy hajlandó a kedvemért, igaz? - szegezte egyenesen Scottnak a kérdést. - Egyikőtök sem. Nem tudjátok, mit kell szenvednem! Mindig az özvegyek a vesztesek.

- Te aztán nem! - morogta bosszúsan Scott.

- Úgy vettem észre, még mindig sikereid vannak a férfiaknál - tette hozzá csípősen a nővére.

- Gyerekek, én ugyan közel vagyok a negyvenhez, de még élek... Ami Midge-et illeti, kezdjünk tiszta lappal. Karácsonyra pedig Curt szeretne meghívni minket.

- De nélkülem! - csattant föl Rachael.

- Rendben, ha ez téged boldoggá tesz.

- Ha Rachael nem jön, akkor mi sem megyünk - jelentette ki Scott.

- Ne beszélj úgy, mintha szívességet tennétek, fiam!

- Meg kell adni, Curt remek partikat szokott rendezni. És a vendégek sem akárik! Egy meghívás tőle valóságos kitüntetés - tűnődött fennhangon a fiú.

- Akkor csak menjetek! - tanácsolta Rachael.

- Te azért még gondolkozol rajta, ugye?
A lány sötéten, konokul nézett szembe az öccsével.

- Nem!

- Akkor az egészségből nem lesz semmi. Nem hagyhatunk magadra!

- Miért nem? - vetette közbe Sonia. Rachaelnek itt nincs mitől félnie. De ide is hívhatunk valakit.

- Én nagyon jól megvagyok egyedül.
Sonia kétségbeesve nyújtotta kezét a fia fele.

- Kérlek, maradj itt az ünnepekre! Megígérem, hogy fegyelmezem magam.
Így is történt. Egy darabig...

A Pingarra Camps mentén húzódó kerítés már csak három szál drótból állt. Az állatok ahelyett, hogy megtorpantak volna előtte, egyszerűen letaposták. Rachael Jimbót Charlie-t bízta meg, hogy egy-egy szakaszon bontsák le a maradékot, és készítsenek új, erős dróthálót.

Dél előtt kilovagolt, hogy megtekinti, hogy állnak a munkával, és amit látott, az megelégedésére szolgált. Dél tájban, mikor épp egy árnyékos helyet keresett magának, ahol a szendvicsét elfogyaszthatja, egy lovas tűnt föl. Paddyt várták, aki Mattet helyettesíti, ám Curt érkezett.

Jimbo köszönésre emelte a karját.

- Tiszteletem, Mr. Carradine!

- Jó napot, Jimbo! - válaszolta Curt, és leugrott a nyeregből. Lovát Rachael kancája melle kötötte egy fához. A két munkás barátságosan vigyorgott, de Rachael mereven nézett a férfitra.

- Hogyan találtál rám? - kérdezte fájdalmas tekintettel.

- Netán szándékosan rejtőzködsz? - Curt hangja veszedelmesen közönyös volt.

A lány a két munkásra pillantott, akik érdeklődéssel figyelték kettejük beszélgetését.

- Jimbó, te úgyis szívesen játszod a főnököt, vedd át a parancsnokságot! Félóra múlva ebédszünet. A délután folyamán még egyszer errefelé kerülök.

- Rendben, Rachael, nyugodt lehetsz - biztosította a férfi. - Rajta tartom a szemem Charlie-n.

- Ó, igazán? - Charlie-ra nem tettek igazán mély hatást Jimbo szavai.

Curt és Rachael arrébb ballagott. A lány gondosan újrakötötte a nyakába vetett kendőt.

- Találkád van Miriwinen, Curt?

- Inkább látogatásnak nevezném.

- Ugyan már! - A fiatal nő haragos tekintettel fordult felé.

- Rachael - mondta Curt nyugodtan - te igazán kemény próbára teszed a türelmemet. Fogalmam sincs, mire akarsz kilyukadni. Azért jöttem, hogy mindannyiótokat meghívjalak, töltsétek nálam a szentestét. Gondoltam, így vidámabb lenne az első karácsony apád nélkül.

- Milyen kedves tőled! - vetette oda harapósan Rachael. Villámgyorsan elfordult, és felpattant a lovára. Curt megragadta a kötőféket.

- Legalább a jó modorról ne feledkezz meg!

- Az csak fölösleges teher! - A lány megrántotta a gyeplőt, és egy keskeny ösvény felé irányította a kancát.

- Tehát így állunk! - kiáltott utána Curt. Néhány pillanat múlva beérte a lovával. - Scott már említette, hogy nem akarsz eljönni. Szabadna tudnom, miért?

- Nagyon megszerettem a magányt.

- Ebben nem kételkedem. - A férfi hangja most már ellenségesnek tűnt. - Talán meggondolod magad, ha megemlítem, hogy más vendégek is lesznek. A nővéreim jönnek el a családjukkal. Régebben jóban voltál velük.

- Családi összejövetel?

- Mint mindig.

- Én kedvelem a testvéreidet, de hidd el, nagyon jól megleszek otthon egyedül!

- Szóval boldog vagy? - kérdezte nyersen a férfi. - Akkor mitől olyan karikás a szemed?

- Az utóbbi időben rosszul alszom.

- Csak nem szenvedsz?

Rachael kurtán bólintott.

- Ne törődj vele, Curt! Túl fogom élni.

- Pontosan mit akarsz túlélni?

A lány arca megvonaglott.

- Sajnálom, hogy egyáltalán mondtam valamit. Becsületes leszek veled, és őszinte. Scott mostani látogatása sajnos nem bizonyult sikeresnek. Vissza akart menni Brisbane-be, de elhalasztotta az útját, amikor Sonia említési tett a karácsonyi meghívásodról. Nyilván ti már megbeszéltétek...

- Szó sincs róla! Sonia, úgy látszik, megsejtette, hogy meg akarlak hívni benneteket.

- Miért ne beszélhettetek volna ilyesmiről? Nagyon közeli barátja vagy Soniának.

- Ez igaz. Ahogy mindnyájatoknak.

- Nekem ugyan nem! - tiltakozott Rachael. - Ha elfogadnám is a meghívásodat, azt csak Scott kedvéért tenném, mert ő nélkülem nem akar elmenni.

- Köszönöm, hogy ezt ilyen kíméletesen hoztad a tudomásomra - jegyezte meg Curt.

- Sajnálom. - Rachael már reszketett a vágytól, hogy eltűnhessen a férfi közeléből.

- Mi van veled? Azt hiszed, bármit is megoldasz, azzal, ha elnyargalsz?

- Fáradt vagyok, és éhes.

- Akkor menjünk együtt haza!

- Semmiképpen! - ellenkezett dühösen a lány. - Itt maradok. Itt jól érzem magam.

- Van mit enned?

- Hoztam pár szendvicset. És innivalót is.

- Remélem, elég lesz kettőnknek. - Curt mereven nézett maga elé. - Megvan még az a kis patak odalent? Ott letelepedhetnénk. Békés, csendes hely.

Nem volt kiút. Curtöt egyszerűen nem lehetett lerázni.

Lovaikat illatos citromfák árnyékában kötötték ki, és letelepedtek a patakparti dús fűbe. Rachael úgy érezte, a kettejük közötti különös, meghitt léghő a múlté. Curt Carradine elérhetlenné vált. Vagy talán mindig is az volt... Rájött, hogy már nem is akarja Curtöt. Egy másik férfit akar. Olyat, akiben megbízhat.

Curt kirámolta Rachael nyeregtáskájának a tartalmát; egy kis vászonabroszt, a szendvicses csomagot, egy termosz kávé, almát és mandarint. Nem éppen gazdag ebéd, de be kellett érniük ennyivel.

Kávé töltött a bögrébe.

- Tessék, igyál!

- Idd csak meg! - Rachael megvonta a vállát, aztán hozzátette: - Van elég.

- Megvárom, amíg befejezed az ebédedet. - Curt most egy szendvicset nyújtott a lány felé. - Megint lefogytál, ugye?

- Lehet. Nem főzök olyan jól, mint Wyn. Vegyél szendvicset te is! Én úgysem ettem volna meg mindet.

- Talán majd később kedvet kapsz rá. - Carradine levette a kalapját, aztán kinyújtózva felkönyökölt, hogy lássa Rachaelt.

Van még valaki a földön, aki ilyen lenyűgözően férfias? - gondolta elbűvölve a lány.

- Nagyon nehezedre esnék, Curt, ha nem bámulnál így rám? - tudakolta. Minden igyekezete ellenére fájdalmas vágy töltötte el.

- Csak rád kell néznem, és tudom, mire gondolsz.

- Nem tetszene neked, amire épp most gondolok!

- Meglehet... - Curt a hátára dőlt, letépett egy fűszálat, és rágcsálni kezdte. Rachael minden idegszálával érzekelte a közelségét. Egyszerre érzett vágyat és utálatot.

Egy szendvicset magába erőltetett, és kiitta a kávéját. Képtelen volt elengedni magát. Végül letette a bögrét, és karját védekezően maga köré fonta.

- Zavartnak látszol, Rachael.

- Semmi bajom nem lenne, ha békén hagynál. - Reszkető kézzel töltött a termoszból. - Tessék, itt a kávé!

- Miért vagy ilyen ideges?

- Mindent elkövetsz, hogy kihozz a sodromból.

Curt elvette a bögrét, és ajkát pontosan arra a helyre illesztette, ahonnan a lány ivott. Könnyű szellő lengedezett a ligetben. A madarak csicseregtek - valóságos kis kórus az édeni hangokból. Rachael ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy elmeneküljön erről a meghitt helyről. Csak így maradhat továbbra is hűvös és józan.

Curt váratlan mozdulattal kioldotta a sárga szalagot, amely a lány hajfonatát összetartotta. Tekintetétől Rachael szinte kövé dermedt. Így érezheti magát a kis nyuszi, amikor a kígyó szemébe néz. Curt a legvonzóbb, legvarázslatosabb férfi a világon! Nincs nő, aki ne érezne leküzdhetetlen sóvárgást iránta.

Vajon ez történt Sonitval is? Rachael nem tudta elfogadni mostohaanyja árulását. És Curt sem. Amikor már-már hinni kezdte, hogy jelent valamit a férfi számára, kiderült, hogy óriásit tévedett. Curt csupán a testét kívánja. Ő viszont ennél sokkal többre vágyik! El kellene tűnnie innen...

- Gyanítom, hogy nem akarsz beavatni kínzó gondolataidba.

Rachael a fejét rázta.

- Egyáltalán nem. Egyébként megetted az egy szem almát.

- Fenemód ízlett. Meghámozom neked a mandarint.

- Majd én! - A lány kétségbeesetten igyekezett könnyednek, elfogulatlanak mutatkozni. - Csak a példádat követem. Szeretsz mindent megtartani magadnak.

A férfi hangja fenyegetően csengett.

- Néha szeretnék, megrázni, úgy feldühítesz! Hogy van bátorságod rólam ilyesmit állítani? Mitől hiszed ekkora bizonyossággal, hogy neked van igazad? Folyton belegázolsz az érzéseimbe.

Rachael legyintett.

- Te meg az érzések?

- Hogy mondtad? - Curt hirtelen lehúzta a lányt maga mellé, és föléje hajolt. A szeme hidegen megvillant.

- Ne merj hozzám nyúlni! - sziszegte Rachael. - Meg tudom védeni magam!

- Sosem azt mondom, amit gondolsz.

A lány elkeseredett dühvel vágta oda:

- Igenis becstelen vagy! Csaló!

- Ez nevetséges állítás. Inkább önkínzó vagyok, amiért még egyáltalán szóba állok veled.

Rachael látta, hogy a férfi most valóban haragszik. Curt egy lendülettel lábra állította őt, és ellökte magától.

A lány megtántorodott, az oldalára esett, és könyökét egy sziklának ütötte. A seb vérzett, s bár Rachael nem érzett fájdalmat, könnyekben tört ki. Egész testét rázta a zokogás. Szégyellte magát. Be kellett vallania önmagának, hogy eszeveszett féltékenység marcangolja. A lába mintha ólomból lett volna; nem tudott felállni. Csak feküdt, és nyelte a könnyeit.

Curt gyorsan felemelte, és kutatóan fürkészte sápadt, könnyektől maszatos arcát. Aztán megvizsgálta a lány vérző könyökét.

- Mi történt velünk, Rachael? - suttogta. - Az ég szerelmére, hát mi folyik itt? Én ugyanaz az ember vagyok, aki voltam. Álmomban sem akartam fájdalmat okozni neked!

A lány hallgatott, míg Curt egy tiszta zsebkendővel bekötötte a karját.

- Sajnálom. - Lehajtotta a fejét. - Egyszerűen nem tudom, mit kellene tennem ebben a helyzetben.

- Elmondanád, milyen helyzetben vagy? És miért sírsz?

Rachael keze fejével az arcát törülgette.

- Nem tudom. Sejtlemem sincs... Női dolog. Menj el, ha nem tudod elviselni! - Mélyet lélegzett, és sírós hangon folytatta: - Nehéz év volt.

- Gondolod, hogy nem tudom? De betelt a pohár! Teljesen tönkreteszed magad. Nem beszélve arról, amit velem művelsz.

A lány az ajkába harapott.

- Nem akartalak kellemetlen helyzetbe hozni. Tudom, hogy a férfiak utálják a nők könnyeit.

- Csak ha azok nem valódi könnyek. - Curt elkeseredett sóhajjal ölelte át Rachaelt. - Megijesztesz.

- Megijed tőlem a nagy Curt Carradine?

- Hagyd el a „nagy”-ot. Becsületes vagyok, és az is akarok maradni.

A lány megdermedt, és haragosan, kihívóan nézett fel rá.

- Akkor miért foglalkozol velem? Nem tűröm el. Most már nem...

- Úgy? - Curt nem bírta tovább visszafogni magát. Száját a lány ajkára szorította, mintha meg akarná büntetni. Csókjában nyoma sem volt gyöngédségnek. Egyszerűen elvette, amit megkívánt.

A lány bő pamutinget viselt, amely szinte hívogatta Curt kutató kezét. Rachael majd elpusztult a vágtyól. Curt érintésére úgy rándult össze, mintha áramütés érte volna.

Aztán a férfi ajkába vette a mellbimbóját. Rachael felnyögött. Testét a felkorbácsolt izgalom hullámai járták át. Kedvese ajka lassú vándorútra indult a testén. A lány megvonaglott. Tagjai mintha elolvadtak volna, minden ellenállása megszűnt.

Körmét be levájta Curt izmos vállába. A ruha csak zavarta, feszes, sima bőrt akart érinteni! A vad csókok, a követelőző becézések már nem elégtették ki.

- Kívánlak! - suttogta Curt. - Annyira, hogy majd megőrülök!

Őszinteségéhez nem fért kétség. Rachael két kezébe vette a férfi arcát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

- Hogy akarhatsz tőlem bármit, amikor Sonia után futsz

- Micsoda? - Curt értetlenül bámult rá.

- A tapasztalt nők az eseteid, ugye? Ők már megtanulták a leckét.

A férfi Rachaelre meredt, és gúnyosan elhúzta a száját.

- Nem gondolod, hogy mindennek van határa? - A szeme villámokat szórt. - Egy kicsit barátságos vagyok Soniával, és te mindjárt őrjögysz a féltékenységtől! Ez elképesztő.

- Tarthatnál már egyszer alapos önvizsgálatot.

Curt válasz nélkül elfordult, mint akinek elege van az egészből.

Otthon kényszeredett béke honolt. Sonia feladta Midge-dzsel szembeni ellenséges magatartását, sőt igyekezett a lányt mindenbe belevonni. Midge ettől még kényelmetlenebbül érezte magát. Rachael, hogy elszórakoztassa, azt indítványozta, hogy díszítsék fel együtt a karácsonyfát. A díszek között volt néhány igen értékes darab is, és Sonia mindig akkor dugta be a fejét az ajtón, amikor Midge valamelyiket a kezébe vette.

- Miért csinálja ezt? - fakadt ki Midge. - Annyira idegesít.

Éppen azért, - gondolta Rachael.

Végül elkészültek, és Scott felmászott a létrára, hogy a fehér-karácsonyi angyalt elhelyezze a fa csúcsán.

- Búbajos, búbajos! - tapsolt Sonia őszinte elragadtatással. - De jó. hogy újra itthon vagy, Scotty! - Aztán mosolyogva a mostohalányára nézett. - Ha velem jössz, mutatok neked valamit!

Rachael némán követte az asszonyt a padlásra. Sonia becsukta maguk mögött az ajtót. A lány mindig úgy vélte, hogy a padláson kísértetek járnak. Gyerekkorukban az volt a bátorság próbája, hogy ki merészkedik fel ide.

Letakart bútordarabok sorakoztak egymás mellett. Tükrök, régi ruhaneművel teli fiókos szekrények, csecsebecsék, apró tárgyak garmadája, amelyek már kimentek a divatból, vagy nem kellettek senkinek.

- Esküszöm, hogy itt kísértetek járnak! - szólt Rachael megborzongva.

- Bevallom, én is félek idefönt. Nézd, ezt akartam neked megmutatni!

- Mi az? - kérdezte a lány kicsit viszolyogva.

- Nem találsz ki? Nyúlj csak ide! Én nem akarom magam bepiszkolni.

Rachael benyúlt egy szűk nyíláson, s keze egy vászon tekercsbe ütközött. Mielőtt kihúzta volna, már tudta, mi az.

- No, csavard ki, nézd csak meg! - unszolta Sonia. - Ez a karácsonyi ajándékom.

- Az édesanyám képe? - Rachael le nem vette szemét az asszonyról. - Letagadtad, hogy tudsz róla.

Sonia az ajkába harapott.

- Bocsáss meg, drágám! Megvolt rá az okom. Az apád... rég volt, elmúlt. Nem várom el, hogy megérts. Csak azt remélem, hogy most örömet okozok.

- Leviszem magammal - válaszolt rekedten Rachael.

- Nézd csak meg most! Terítsd ki erre az asztalra.

A lány lassan, óvatosan kezdte kicsavarni a vásznat. Egy bájos nő arcát pillantotta meg, aki kék estélyi ruhában ült azon székek egyikén, melyek még ma is ott állnak a nappaliban. A sárga selyemkárpit mellett nagyszerűen érvényesült a ruha erőteljes kékje. Az előkelő hölgy ujján pompás zafírral és briliánssal díszített gyűrű csillogott. A nő fiatal volt, szépsége teljében. Haja hosszú és hullámos, szeme pedig éppen olyan kék, mint a zafír a gyűrűn. Bárki Rachael ikertestvérének tarthatta volna, ha arckifejezése nem oly hihetetlenül szelíd és békés.

- Nagyon szép! - sóhajtotta elfúlva a lány, és érezte, hogy reszket. - Miért nincs keretben?

- Attól tartok, ez az én bűnöm - ismerte be Sonia minden további magyarázat nélkül. - Ne törődj vele!

Majd bekereteztetem. Bizonyos dolgokra, amiket a múltban elkövettem, nem vagyok különösebben büszke, de most karácsonykor meg akartalak örvendeztetni.

- Sikerült. Nekem ez olyan sokat, jelent. Nagyon kevés emlékem maradt anyámtól.

- Csak egyetlen szívességet kérek tőled! Szentestére ne gyere velünk át Carrarára.

Rachaelnek esze ágában sem volt elmenni, mégis megkérdezte:

- De miért?

Sonia kényszeredetten mosolygott, mély lélegzetet veti, és kibökte:

- Bármilyen furcsának tűnik, de vetélytársak vagyunk, ha Curtról van szó.

- És miből gondolod, hogy meg tudod őt szerezni? - A lány arrébb tolta a vásznat, és a mostohaanyjára meredt.

- Drágám, én megelőztelek... bizonyos tekintetben.

- Mert bementél a hálószobájába?

Sonia bocsánatkérően szegezte Rachaelre a tekintetét.

- A háborúban és a szerelemben minden eszköz megengedett. Gondoltam, hogy leskelődni fogsz.

- Eszembe sem jutott leskelődni! - jelentette ki a lány. - Le akartam menni, hogy bevegyek egy tablettát. Szörnyen fáj a fejem.

- Ne vágj ilyen gondterhelt arcot! - fuvolázta nyájasan Sonia. - Sajnálom, hogy pont nekem kellett szétrombolnom az álmaidat. Tudom, milyen érzés, hidd el! Mindig mondtam neked, hogy Curt vonzódik hozzám. Te bennem csak a mostohát látod, apád özvegyét. Curt számára viszont kívánatos nő vagyok. Talán még nincs szó szerelemről, de egyelőre ennyivel is beérem. Számomra ez már biztonságot jelent. Számára viszont Miriwint. Ha akarsz, nevezd érdekházasságnak!

Huszonnegyedik reggelén Rachael kijelentette, hogy nem megy át Carrara-ra. Rosszullétre hivatkozott.

Scotty csalódottan látszott.

- Nem szokott veled ilyesmi előfordulni. Annyira örültem, hogy lesz egy igazán jó napunk!

- Lesz is - biztosította a lány. - Nekem viszont fáj a fejem, és a gyomrom is rendetlenkedik.

Sonia lépdelt lefelé a lépcsőn. Rózsaszín szatén ruháját Rachael még sosem látta.

- Itthon kellemesebb lesz neked, drágám - mondta jóságosan -, hidd el!

- Biztos, hogy jól megleszel egyedül? - kérdezte újra Scott a verandán.

- Ha rosszabbul érezném magam, fölhívom a repülőgépes orvosi szolgálatot - tréfált Rachael. - No meg nem akarok jelen lenni, amikor te meg Sonia kiárusítjátok az örökségünket!

A fiú elvörösödött.

- Ezt az ügyet anya vette a kezébe.

- És te ráhagyod? - Rachael hangján érezni lehetett, hogy már mindenbe beletörődött.

Scott meglepve nézett rá.

- Megbízhatasz benne. Nagyon tehetségesen vezeti az üzleti tárgyalásokat. Keményebb tud lenni, mint te még én együttvéve. De most már mennem kell! Anya türelmetlen.

A szobájában Rachael édesanyja képre nézett, amely már a falon függött. Mihelyt vége az ünnepeknek, elviszi Brisbane-be bekereteztetni! Akkor Mattet és Wynt is meglátogatja. Nagyon hiányoztak neki, védtelennek érezte magát kettejük ragaszkodása és pártfogása nélkül.

Amerre ment a szobában, a kék szempár mosolyogva, szeretetteljesen követte tekintetével. A bájos arc varázserőt sugárzott, Rachael most értette meg, hogy ezt a nőt nem lehetett könnyen elfelejteni. Ezért kellett Soniának oly sokat szenvednie...

Össze kell szednem magam, - határozta el. Felvette az estélyi ruhát, amelyet az üdülése alatt vásárolt. Haját lazán összefogta a tarkóján, és még az arcát is kikészítette. Azért sem fogok ezen a napon besavanyodni! - gondolta.

Tudta, hogy már régóta csak magára számíthat. De nem is olyan rossz egyedül lenni. Bizonyos értelemben mindig magányos volt. Senkinek nem lenne szabad anya nélkül kezdeni az életét!

Megterített, és éppen a földíszített fát csodálta, amikor szörnyű zajjal egy helikopter jelent meg a ház fölött. Gyorsan kisietett a verandára. Élénksárga helikopter landolt a ház melletti pázsitos területen. Rachael megdöbbsent. Eddig senki sem próbált a ház mellett leszállni. Tétován visszahúzódott, nem tudta, mit tegyen.

Amikor a rotor leállt, újból kilépett a verandára. A pilóta épp akkor ugrott ki a fülkéből.

Curt. Ki más lehetne? Mindig kézben akarja tartani a dolgok irányítását. Rachael érezte, mint gyorsul fel a lélegzete az izgalomtól.

A férfi felszaladt a lépcsőn, aztán tetőtől talpig végigmérte a lányt.

- Ezt nevezem gyors felépülésnek! - mondta gúnyosan. - Midge rá akart beszélni, hogy hívjak orvost, de én jobban ismerlek!

- Nem hiszem.

- És milyen csinosan megterítettél! - vette szemügyre odabent az asztalt.

- Ne haragudj, hogy nem mentettem ki magam személyesen, de nem akartam az általános jókedvet elrontani. Ha már itt vagy, megkínálhatlak egy sherry-vel? Vagy inkább egy szelet gyümölcsstortához lenne kedved?

- Az egészség előre eltervezted, ugye? - kérdezte Curt.

- Miről beszélsz? - A lánynak minden erejét össze kellett szednie, hogy sírva ne fakadjon.

- A fejfájást. A gyomorpanaszokat. Nincs neked semmi bajod!

- Meglepő módon rögtön jobban lettem, amint a többiek elmentek.

- Meg akarsz sérteni?

Rachael állta a férfi tekintetét.

- Ide hallgass, Curt! Volt idő, amikor nagy megtiszteltetés lett volna számomra, ha egy napot nálad tölthetek. De sok minden megváltozott...

- Mi az a sok minden?

- Nem akarok erről beszélni...

- Valami, ami Soniával kapcsolatos?

- Talált, süllyedt - gúnyolódott Rachael.

- Hozzám akar fordulni Miriwin eladása ügyében.

- Igazán?

- Rachael... - kezdte Curt rekedten. - Százszor beszéltünk erről. A könnyökömön jön ki. De most már azt is kétségbe vonom, hogy képes vagy tisztán, értelmesen gondolkodni.

- Mert te képes vagy, igaz? Elérted, hogy Sonia beléd szeressen, bár ő távolról sem olyan vonzó, mint Miriwin. Tudom...

Curt hirtelen megragadta a lány vállát, és megrázta.

- Nem vagy észnél!

- Én magam láttam, amikor kijött a szobából!

- Most már félre is beszélsz!

- Persze. És ahhoz mit szólsz, hogy...

- Kérlek, hagyd abba! - A férfi váratlanul elengedte Rachaelt, aki hátratántorodott. - A leghalványabb sejtelmem sincs arról, mi az ördögről fecsegsz.

- Ettől esem igazán kétségbe! - kiáltotta Rachael. - Te hazudsz és hazudsz, Curt Carradine! Ki hitte volna rólad?

A férfi sarkon fordult.

- Elmegyek, jó mulatást a bolondokházában! Oda való vagy!

A lány utánament a lépcsőn.

- A legborzasztóbb az, hogy még mindig kellek neked.

- Ez nyilván megbocsáthatatlan!

- Nincs benned egy csepp szégyenérzet sem?

Curt vállat vont.

- Nincs. De úgy érzem, lassan én is kezdem elveszteni a józan eszemet. Talán ragályos. Valóban, most már félttem az egész családot.

- Akkor tartsd magad távol tőlünk! - A lány elszántan emelte föl az állát. - De elsősorban tőlem!

- Helyes, Gondom lesz rá! - Curt a helikopter felé tartott. Rachael most már futott a férfi után.

- Az is lehet, hogy miattad örültem meg! Nem tudlak megérteni...

Curt olyan hirtelen perdült sarkon, hogy a lány majdnem beleütközött. Megfogta Rachael könyökét.

- Ki vele! Itt az utolsó alkalom!

- Eltöröd a karomat!

- Bocsánat... - A férfi lazított a szorításon, de nem engedte el Rachaelt. - Hallgatlak!

- Emlékszel arra az éjszakára, amikor olyan rosszul voltam? Miután kimentettél a megáradt patakból. Hajnalban örületes fejfájásra ébredtem. Nem találtam fájdalomcsillapítót, ezért a konyhába indultam. S akkor Soniát láttam kilépni a szobából. Végigszaladt a folyosón, a saját szobája felé. Hálóing volt rajta.

- Nagyon érdekes - jegyezte meg Curt gúnyosan. - És rajtam mi volt? Vagy engem nem is láttál?

Rachael a fejét rázta.

- Nem, téged nem láttalak.

- De természetesen ott voltam, ugye?

- Hajnali fél öt volt.

- És benned föl sem merült, hogy én le sem feküdtem egész éjszaka? - A férfi szeme szikrákat szórt. - Sonia azért jött, hogy meglátogasson.

- Nem hiszem, hogy csak egy kis csevegésre lett volna kedve!

Curt ellökte magától Rachaelt.

- Ez volt az utolsó csepp a pohárban! - A helikopterhez szaladt.

- Mi másra gondolhattam volna? - A lány szánalmasan álldogált a pázsit szélén.

- Arra, hogy soha nem tudnák átverni! - ordította Curt. - Hogy nem azért futkározom annyit hozzátok, hogy ágyba csaljam a barátom özvegyét. Ráadásul a saját házukban!

A lány tett néhány tétova lépést a gyepen.

- Azt akarod mondani, hogy nem is voltál ott?

Curt megvetően nézett rá.

- Én semmit nem mondok. - Azzal beszállt a pilótafülkébe.

- Kétségbeestem, teljesen elvesztettem a fejem attól, amit láttam. Nem tudod megérteni? - Rachael hangja síróssá vált.

A férfi egy pillanatra odafordult hozzá, arcáról lerítt a sértett büszkeség.

- Te megőrültél! És még képmutató is vagy. Ha tényleg ezt hitted, meg kellett volna vetned. Te meg mit csináltál? Viszonoztad a csókjaimat. Nem is egyszer.

- Azt hiszed, nem volt miatta lelki-furdalásom? Valaha tiszteltelek, Curt.

- Nincs szükségem tiszteletre! - válaszolta keményen a férfi. - Nekem elég, ha megbíznak bennem.

Rachael könnyes arccal visszarahant a házba. Később elfogyasztotta magányos karácsonyi vacsoráját, anélkül hogy az ízét érezte volna.

8. FEJEZET

A család éjfél körül ért haza.

- Irtó klassz volt! - áradozott Midge Rachaelnek. - Csak te hiányoztál. Carrara egyszerűen mesés. Egy ekkora palota ilyen isten háta mögötti vidéken! És Curt a herceg. - Levetette magát egy székre, és boldogan csacsogott tovább.

Sonia viszont nagyon csendesen és sápadtan érkezett, s azonnal a szobájába vonult. Alig telt el néhány perc, amikor váratlanul berontott a szalonba.

- Voltál a szobámban, Rachael? - A hangja elárulta, hogy valami nyugtalanító dolog történhetett.

- Oda én be sem teszem a lábam, hacsak meg nem kérsz rá.

Az asszony néhány másodpercig a gondolataiba mélyedt.

- Azért kérdem, mert hiányzik valami az öltözőasztalomról.

- Micsoda, anya? - érdeklődött Scott.

Sonia zavart, tanácstalan arccal lépett közelebb.

- Az opállal és gyémánttal díszített gyűrűm.

- Valahová letehetted - nyugtatta Rachael. - Ha akarsz, segítek megkeresni. Sokszor ott van az ember orra előtt, mégsem veszi észre.

- Ehhez a gyűrűhöz különösen ragaszkodom! - siránkozott Sonia.

Az özvegy szobájában minden bútoron ragyogott az aranyozás. A mennyezetes ágyról elefántcsontszínű selyemtakaró omlott alá: Még a fésülködő-asztal szoknyája is ugyanabból a selyemből készült. A gyűrű például e redők közé is becsúszhatott; ezért Rachael ott kezdte, a kutatást.

- Azt már megnéztem - vetette oda türelmetlenül Sonia.

- Nem lehet az ékszeres ládikádban?

- Nézd meg, ha akarsz! Ott van az ágyon. A gyűrűt szerintem ellopták.

- Az lehetetlen. Nem volt itt senki.

- Midge-en kívül.

- Őt hagyd ki a játékból! - szólt Rachael igen határozottan, mialatt végigböngészte a különböző gyöngyörök, fülbevalók, gyűrűk és melltűk sokaságát. - Egek, mennyi ékszered van! Tedd őket vissza a szélbe. Rajtad kívül senki sem ismeri a számkombinációt.

- Nem szívesen mondom ezt, de Midge-ről lerí, mennyire meg tud kívánni valamit, igazán kínos volt, ahogy Carrarán mindenre tátott szájjal bámult. Mit képzelt ez a lány? Hogy mi szalmafüdeles vályogkunyhókban lakunk?

- Midge nem lehetett, Sonia - makacskodott Rachael.

- Láthatta a szobában. Talán nem is akart ellopni semmit, de bejött, megpillantotta a gyűrűt, és...

- Ezt felejtse el! Midge tökéletesen megbízható.

- Mitől ez a szilárd meggyőződés? Javasolom, nézzünk körül a szobájában!

- Ne, Sonia! Nem lehet!

- Inkább menjek le, és vonjam kérdőre? Nem. Tudom, mit kell tennem.

Az asszony végigviharzott a folyosón. Rachael kellestlenül követte.

Sonia gyorsan átkutatta Midge öltözőasztalát.

- Itt nincs - ismerte be csalódottan.

- Megmondtam előre. Menjünk innen! Ez olyan megalázó és sértő...

- Butaság! Itt kell lennie. Kutasd át a fürdőszobát! Nem akarok semmit ráfogni Midge-re, bár nem túlságosan szívelem. Mégsem szeretnék Scottnak fájdalmat okozni. Minél gyorsabban végzünk, annál hamarabb mentesül a barátnője a gyanú alól.

Hihető volt, amit az asszony mondott. Rachael benyitott a fürdőszobába. Nem tudta rászánni magát, hogy bármit is megérintsen. Midge szépítőszerei szerteszét hevertek. Már éppen kifelé indult volna, amikor tekintete megakadt egy vattacsomókat tartalmazó üveggömbön. Valami megcsillant benne.

Sonia bedugta a fejét.

- Mi a csudát nézel annyira?

- Kifogyott a szappan. Be kell készíteni...

- Valószínűleg azt is ellopta. Micsoda rendetlenség! Remélem, nem nyúltál semmihez. Nehogy észrevegye, hogy itt jártunk! - Hirtelen az üveggömbre mutatott. - Hála az égnek! Élesebb szemem van, mint neked. Ha nem csalódom... - Levette a gömb tetejét, és belenyúlt. - Mit mondtam?! Nem ismered az embereket, Rachael! - Ujjára húzta a gyémántokkal kirakott opálgyűrűt.

- Istenem! - jajdult fel a lány. - Nem hiszek a szememnek!

- Te nagyon jószágos vagy. Én viszont tapasztaltam már egyet s mást az életben. Nem szabad szegény sorsú fiatalokat kísértésbe hozni. Az én hibám is.

- Vagy talán a te műved? Egyszer azt mondtad, megtalálod a módját, hogy Midge-től megszabadulj!

- Úgy gondolod, képes lennék ilyesmire? - Sonia tompán felnevetett. - Menjünk le! A vendégünk talán tud magyarázattal szolgálni.

Rachael vonakodva követte mostohaanyját. Amikor Sonia felmutatta a gyűrűt és megkérdezte Midge-et, mit szól a történetekhez, a lány szinte kővé dermedt. Sápadtan, némán meredt Soniára.

- Mi a fenére akarsz kilyukadni, anya? - fakadt ki Scott.

- Édesem, hidd el, nekem fáj a legjobban! A nővéred találta meg a gyűrűt, ilyesmi előfordul. Sok fiatal nő szenved kleptomániában.

Scott kedveséhez lépett, a tekintetét kereste.

- Ugye nem te vetted el a gyűrűt?

- A gyomrom - motyogta a lány. - Émelygek...

- Ne a szőnyegre! - kiáltotta Sonia.

Rachael átfogta Midge vállát, és a fürdőszobába kísérte. Aztán a lány a hideg víz alá tartotta az arcát, mintha az egész szörnyűséget így akarná magáról lemosni. Rachael törülközőt nyújtott felé.

- Borzasztóan sajnálom...

- Tényleg? - kérdezte Midge rekedten. Ellökte Rachaelt, és kirohant. Egy pillanat alatt fent volt szobájának csalóka biztonságában.

- Menj fel hozzá! - követelte Scottytól a nővére. - Ha nem is mondtad ki, de meggyanúsítottad.

- Ki gyanúsította? - dühöngött a fiú. - Te, én, anya? Hiszen még csak nem is tiltakozott! Nem mondta, hogy nem ő tette!

- Egészen megrendült. Nekem ebben az egész ügyben valami nagyon nem tetszik! Túlságosan jól illeszkednek egymáshoz az egyes részletek... - dűnnyögte Rachael.

- Csak nem én tehetek az egészből? - méltatlankodott Sonia.

- El kellett volna zárnod azt az átkozott gyűrűt! - Scott nyilvánvalóan meg volt győződve barátnője bűnösségéről. - Midge életében nem láthatott ilyen értékes ékszer!

Rachael szeme szikrázott.

- Hát ennyire nem bízol benne?!

- Te beszélsz nekem bizalomról? - Scottnak arcába futott a vér. - Miért nem Curttel vitatod ezt meg?

Ez talált! - bosszankodott magában a lány.

- Menj fel hozzá, Scotty. Lehet, hogy az igazság egészen más, mint a látszat.

A fiatalember kettésével vette a lépcsőfokokat. Néhány perc múlva visszajött.

- Nem válaszol. Bezárkózott a szobájába.

- Jobb is neki egyedül a szégyenével! - mormolta Sonia.

- Ez másvalakire is érvényes - vágott vissza Rachael.

Másnap reggelre Rachael elhatározta, hogy valamit tenni fog. Egész éjjel hallotta Midge zokogását a szomszédos szobából. Midge tiszteli Curtöt, és megbízik benne, tehát ebben az ügyben csak ő lehet a közvetítő!

A tegnapi balul sikerült találkozás után ez nem volt éppen Rachael ínyére. De ki más hívhatná fel a férfit? Megkérdezte Soniát, ám az asszony ellenezte az ötletet. Hamuszürke arccal, szeme alatt mély karikákkal, mégis határozottan szállt szembe Rachael elgondolásával. Az összeomlás határán álló Scott viszont helyeselte.

Carradine meghökkent, mikor a lány hangját meghallotta.

- Nem magam miatt hívlak, Curt. Midge-ről van szó. Nem tudom telefonon elmondani. Nekem... illetve nekünk... szükségünk lenne rád.

A férfi egy darabig hallgatott.

- Biztos vagy benne?

- Tökéletesen.

- Rendben van. Átmegyek.

Amikor Curt megérkezett, Sonia megjelent a verandán. Egyik kezét a szívére szorította.

- Sajnálom, hogy belevontak ebbe. Én elleneztem. A szobámban megtaláltok. Többet már egyszerűen nem bírok elviselni...

- Tehát miről is van szó? - érdeklődött a férfi, miután Sonia visszavonult. Rideg, éles tekintettel mérte végig Rachaelt. - Talán Midge és Scott veszett össze? Tegnap még nagyon boldognak látszottak. A Munróknál azonban sosem lehet tudni.

Rachael felsóhajtott, majd a lépcsőn felfelé menet mindent elmondott a férfinak.

Scott levert képpel kuksolt egy széken barátnője szobájának ajtaja előtt. Amikor Rachaelt és Curtöt megpillantotta, felpattant.

- Köszönöm, hogy eljöttél, Curt! Midge nem áll velem szóba. Azt mondja... szóval azt mondta nekem, hogy gyűlöl mindannyiunkat.

- Hát lehet, hogy nem alaptalanul - állapította meg szárazon Carradine, majd megkopogtatta az ajtót. - Midge, én vagyok az, Curt. Bemehetek?

A lány résnyire nyitotta az ajtót.

- Köszönöm, hogy eljött! - kiáltotta. - El akarok menni innen! Most rögtön!

Curt egy negyedórát töltött a szobában. A két testvér aggódva sietett hozzá, amikor kilépett.

- Megtudtál valamit? - kérdezte Scott visszafojtott lélegzettel.

- Hogyne. Nagyon csúnyán elbántatok ezzel a szegény kislánnyal, különösen te. Midge azt állítja, hogy semmi köze nem volt a gyűrű eltűnéséhez. Én hiszek neki. Való igaz, hogy meg sem próbált védekezni, de szinte megbénult már a pusztá feltételezéstől is. Az pedig szinte letaglózta, hogy éppen te kételkedtél benne.

- De Curt! Senki, de senki nem jöhetett szóba rajta kívül! - csóválta a fejét Scott.

- Olyan biztos vagy ebben? Egyszerűen belegázoltál a lelkébe. Midge úgy érzi, már nem tartoztok össze. El akar velem repülni. Most még a megrázkódtatás hatása alatt áll, teljesen magánkívül van. Az ünnepek további részét otthon szeretné tölteni a szüleinél. Nem, Scott, ne próbálj bemenni! - Carradine visszatartotta a fiút. - Egyelőre látni sem akar téged. Semmit sem érnél el. Talán később, az idő múltával másképp látja a dolgot.

- Azt mondd, el akar menni? - kérdezte Scott döbenten, és reszkető kézzel beletúrt a hajába.

Rachael elképedve meredt rá.

- Te maradnál, ha valaki tolvajnak nevezett volna?

- De én ezt nem állítottam! - tiltakozott a fiatalember. - Csak megkérdeztem, hogy hozzányúlt-e ahhoz az átkozott, vacakhoz.

- Ő ezt másképp látja - közölte hűvösen Curt. - Nos, nekem vendégeim vannak otthon. Vissza kell mennem. Azt tanácsolom, Rachael, segíts Midge-nek összecsomagolni a holmiját! Nem lesz ellene kifogása.

Midge mozdulatlanul feküdt az ágyon, csak a szemét fordította Rachael felé.

- Miért tette ezt velem az a nő? Nem gondoltam volna, hogy ennyire gyűlöl.

Rachael az ágyhoz lépett, és megfogta a lány kezét.

- Nem is gyűlöl, hidd el! Téged nem lehel gyűlölni. Sonia foggal-körömmel ragaszkodik mindenhez, amiről vagy akiről azt hiszi, csak az övé. Ráadásul most válságos napokat él át. Nem akarja Scottyt átengedni senkinek. Bocsásd meg, hogy közöm volt ehhez a szörnyűséghez! Akaratom ellenére keveredtem bele.

Midge nagyon komolyan nézett Rachael szemébe.

- Meglátod, veled is ezt fogja tenni. Elkövet majd valami aljasságot, hogy fájdalmat okozzon neked!

- Nem, erre már nincs lehetősége. És kérlek, ne ítélezz Scottyról túl szigorúan! Sonia rosszul nevelte.

- Emiatt majd a következő barátnőjének fájjon a feje! Én sosem bocsátok meg neki.

Rachael egy pillanatig sem kételkedett a másik lány szavainak komolyságában.

Ezután nagyon gyorsan követték egymást az események. Sonia és Scott továbbra is meg volt győződve Midge bűnösségéről. Abban is egyetértettek, hogy akkor cselekednek a legokosabban, ha eladják Miriwint.

Rachael kénytelen volt belátni, hogy kilátástalan harcot folytat Ha anya és fia egyet akar, a legcsekélyebb esélye sincs. Újabb seb az élettől, amit el kell viselnie.

És ami Midge-et illeti... soha nem fogja elhinni, hogy tolvaj. Őszinte rokonszenvet és teljes bizalmat érzett iránta az első perctől kezdve. Ezenfelül abban, amit Midge mondott, mielőtt elmenekült Miriwintről, sok igazság volt. Ami történt, az tökéletesen beleillett Sonia terveibe.

Azon a napon, amikor Sonia és Scott Sydneybe utazott, indulás előtt a fiú megkísérelte elmagyarázni nővérének összekuszálódott érzéseit.

- Ne haragudj, bocsáss meg! Megígértem, hogy megpróbálok alkalmazkodni az itteni körülményekhez, de anya meggyőződött, hogy ez nem az én világom.

Rachael igyekezett nyugodt fegyelmezett hangot használni.

- Eljöhetsz az az idő, amikor megbánod a döntésedet, Scotty, Gondoltál-e arra, hogy egyszer gyerekeid lesznek? Akadhat közöttük egy igazi Munro, akinek többet ér a föld, mint a pénz!

- Elképzelhető. - Scott rezzenéstelen arccal nézte a verandáról az előttük elterülő tájat. - Az én gyerekeim majd maguk harcolják ki, amit akarnak. Én nem tudom, igazából mit is akarok. Ostoba ötlet volt a New York-i út, bár nagyon szeretek utazni. Világjárónak születtem. Most végre van rá pénzem is.

- S mi lesz, ha elfogy a pénzed?

Scott halkán felnevetett.

- Anya nem hagyja, hogy odáig jussak. Ő részvényekbe fekteti a vagyonát. És ami az övé, az az enyém is. Olyan tartalék, amihez bármikor hozzányúlhatok.

- Talán mindig túl könnyű volt számodra az élet. Nagyon fiatalon megkaptál mindent. Még annál is többet.

Scotty egy pillanatra elgondolkodott.

- Ne ítéld el ezért! Te más vagy, erős és egyenes. De ígérem. Hogy kárpótollak az örökségemből.

- Köszönöm. A jelen körülmények között ez nagyon szép tőled...

- Anya persze ellenzi, mert apánk követte el a hibát. Viszont én sokkal jobba érzem majd magam, ha helyre tudom hozni a dolgot. Szerettem volna, ha te is velünk jössz Sydneybe. Anya szerint ott tárt karokkal fogadnak minket.

- Te nagyon jóképű vagy, és sok pénzed lesz - mondta szárazon Rachael. - Sonia barátainak csak ez fontos. - Megfogta öccse kezét. - Midge kudarcot vallott veled.

Scott némi ingerültséggel felelt:

- Ne kezd újra! Midge egyszerűen nem tudott ellenállni a kísértésnek. Csak szájalmat érzek iránta.

- Akkor ez nem volt szerelem?

- A jó ég tudja, hányszor leszek még szerelmes! Midge-dzsel remekül kijöttünk, de hogy ez kiderült... Meg sem próbált védekezni. Szóba sem állt velem. Ezt nem tudom megbocsátani. Te hogy viselkednél ilyen helyzetben? Ha téged vádolnának? Robbannál, mint egy rakéta!

- Midge nem volt egyenrangú ellenfele Soniának.

Scott elvörösödött. Látszott, hogy nem érzi jól magát a bőrében.

- Hagyd ezt... Nem tudom és nem is akarom elhinni, hogy anya képes lett volna ilyen csúnyán elintézni Midge-et. Nem bírnám elviselni. Tönkretenné a kapcsolatunkat. Én szeretem anyát. Soha nem vettem tőle semmit igazán rossz néven. Még azt sem hogy ki nem állhatta a barátnőmet.

- Hát persze, a fiú védi az anyját - sóhajtotta Rachael, és behunyta a szemét. - Ki hitte volna egy évvel ezelőtt, hogy mindez megtörténhet? Apa meghal. Miriwin a Carradine-ok kezére jut. A család kettészakad.

- A pokolba is! Curt nem teszi tönkre Miriwin! Ő kiváló üzletember. Ami pedig a családot illeti... minket semmi sem választ el egymástól. Én mindig a te kis öcsikéd maradok. Te meg az én szép, okos nővérem!

Milyen kedves szavak, - gondolta Rachael. De csak szavak... Lábujjhegyre állt, és pusztit nyomott testvére arcára.

Januárban visszaérkezett Miriwinre Wyn és Matt. Néhány nappal később Rachael kézhez kapta a könyvelő kimutatását. A lány fejszóvalva futotta át a számokat. Sonia és Scott nem zsebelheti be az áhított vételárat. A gazdaság valós értéke folyamatosan csökken.

Rachael a saját jövőjéről is elgondolkodott. Szeretne venni egy farmot... Matt és Wyn segítségével el is tudná igazgatni. A nagyváros nem neki való. A partvidéken olyan dús a növényzet! A tápanyagokban gazdag talajban minden megterem: ananász, banán, avokádó, citrom és narancs. Ő vállalkozó szellemű lány, biztosan képes lesz saját gazdaságot létrehozni.

Persze, sokat kell még tanulnia. Az első időkben felvesz majd egy intézőt, aki beavatja a legfontosabb tudnivalókba. Kezébe veszi a sorsát, akármekkora lesz is a kihívás!

Curttel egyszer sem találkozott, nem is hallott felőle. Az egyik embere szerint Melbourne-be utazott. Scott telefonált, őt is nyugtalanította, hogy semmi híruk Curtről.

- Mit gondolsz, visszaláphet a szerződéstől?

- Minden megtörténhet - felelte kurtán Rachael.

Az esőzés folytatódott. A nagy szárazságnak már nyoma sem látszott. A színpompás vadvirágok még a köves síkságot is ellepték. Rachael a néhány mérföldnyire fekvő Monka Gorge-hoz lovagolt. A pár hete még száraz, homokos meder helyét most szépséges tavacska foglalta el, amelybe szikrázó cseppeket szórva vízesés ömlött. A víz zubogásán és a madárcsicsergésen kívül más nem hallatszott. A varázslatos, rejtett kis zug fürdésre csábította a lányt.

Nem hozott magával fürdőruhát, de azt gondolta, úgysem jár erre senki. Az embereinek megmondta, hogy Miriwin eladásra kerül, jó néhányan már el is költöztek. A többiek meg várták, hogyan döntenek mások a sorsuk felől. Mindnyájan együtt éreztek Rachaellel, s ezt nyíltan meg is mondták neki.

A lány gondosan összehajtogatta és egy sziklára tette a ruháit, aztán beugrott a tiszta, átlátszó vízbe. Először csak lebegett, élvezte, hogy a víz selymesen körülöleli, simogatja meztelen bőrét. Aztán a zuhataghoz úszott, megkerülte az ezüstös függönyt, végül hagyta, hogy testén végigömöljenek a lezúduló vízsugarak.

Hirtelen úgy érezte, valaki nézi. Kisimította haját a szeméből, és kicsit indulatosan kiáltott a part felé.

- Van ott valaki?

Kérdésére magas, karcsú férfialak tűnt elő. Lovaglóruhát viselt, de lovát már távolabb kiköthette. Ez Curt! A lány szíve örült vágatába kezdett.

- Szia, Rachael! - A férfi mindkét kezét a magasba tartva közeledett. - Békés szándék hozott!

- Békés szándék ide vagy oda, tűnj el! Nincs rajtam fürdőruha.

- Nem tesz semmit.

Rachael megpróbált uralkodni izgalmán.

- Wyntől tudod, hogy ide jöttem?

- Wyn vakon hiszi, hogy úriember vagyok. Azt meg el sem bírja képzelni, hogy ha úszni akarsz, nem hozol magaddal fürdőruhát Na, kijössz a partra, vagy én ugorjak be? Igen csábító ez a kis tó. Nekünk ilyen nincs a Carrarán. – Azzal a férfi már gombolta is az ingét.

- Várj! Én megyek ki! És nagyon hálás lennék, ha elfordulnál.

- Természetesen. Különben is vigyáznom kell a vérnyomásomra. - Curt hátat fordított, és leült egy sziklára.

- Most már megfordulhatsz - mondta kis idő múlva Rachael.

- Elragadó! - A férfi szeme ragyogott. - Nagyon jól áll neked ez a piros fürdőlepedő. Megtörülhetem a hajad?

- Ne fáradj!

Curt nevetett.

- Örömmel tenném! - Óvatosan, mintha selyemszálakat érintene, kicsavarta a vizet a lány hajából. Aztán leoldotta nyakából a kendőt, és gondosan dörzsölgetni kezdte a csigás fürtök végét. - Gyere, üljünk egy kicsit a napra, nehogy megfázz!

- Rendben, de ez a meghitt együttlét nem fog soká tartani.

Rachael követte a férfit a part menti dús, puha pázsiton. Mézillatú virágok szirma rezzent a szellőben. Egy jégmadár kék szárnya villant a tó fölött, majd az állat lecsapott, s már emelkedett is, csőrében a zsákmánnyal. Csend volt, és béke, ám Rachael érezte, hogy a gyomra reszket.

- Melbourne-ben jártam üzleti úton, de pihentem is egy kicsit. Wyntől tudom, hogy Sonia és Scott már elköltözött.

A lány csodálkozva kapta föl a fejét.

- Azt hittem, ezt már régóta tudod.

- Csak most hallottam. Sonia kísérletet sem tett arra, hogy elérjen. Gondolom, kínos neki a Midge-féle eset.

Rachael a fejét rázta.

- Nem hiszem. Szerintem már rég elfelejtette.

- És Scott elfogadta Sonia változatát a történetekről?

- Az öcsém nagyon jól tudja, ki az, akitől számíthat valamire. Ennek ellenére azt mondta, fel akarja emelni a részemet harminc százalékra.

- Ez a legkevesebb, amit megtehet.

- Sonia ellenzi.

- De Scott tartani fogja magát a megállapodásunkhoz.

- Megállapodás?! - Rachael a szája elé kapta a kezét, szeme tágra nyílt. - Tehát te intézted így...?

- Én mindössze futólag megemlítettem, hogy ez bölcs dolog lenne tőle.

- Szóval te voltál...

- Igazságtalan vagy Scott-tal. Én csupán megvilágítottam előtte egy-két összefüggést. Jövő héten találkozunk Sydneyben, ahol megkötjük a szerződést.

- Tehát véget ér egy korszak - suttogta Rachael. - Az embernek meg kell próbálnia elfogadni a megváltoztathatatlant. És nekem már saját terveim is vannak.

- Hadd halljam!

- Arra gondoltam, veszek egy farmot, és gyümölcsöt termeszték - bökte ki a lány, anélkül hogy Curtre nézett volna. - Belőlem sosem lesz városlakó.

- Ezzel egyetérték. - A férfi letépett egy liliomot, és Rachael hajába tűzte. - De a mezőgazdasághoz nem sokat konyítasz.

- Majd beletanulok.

- Már látom is magam előtt... Milyen jól állnának neked tetőtől talpig a narancsvirágok! Leecsúszik a törülköződ, Rachael!

A lány gyorsan összekapta magán a fürdőlepedőt.

- Fel kell öltöznöm.

- Úgy van. Túl csábítóan nézel ki. Így nem lehet nekikezdeni egy üzleti tárgyalásnak.

- Mire célsz? Mit forgatsz a fejedben?

- Van egy ötletem. Talán neked is tetszik majd.

Rachael meglepődött.

- Nem kellene a többieknek is részt venniük ezen a tárgyaláson?

- No, azt már nem! Mit szólnál, ha társas viszonyba lépnénk, te meg én?

- Nem igazán értem, mire gondolsz...

- Egyszerű - magyarázta mosolyogva Curt. - Én Soniát és Scottot kifizetem. Te megtartod a részedet. Felhagyunk a régi viszályal. Miriwinből pedig közös Carradine-Munro vállalkozás lesz.

Egy pillanatig Rachael úgy érezte, kihagy a szívverése. Minden ízében reszketett.

- Mióta számolsz velem mint társal? - kérdezte magánkívül.

- Nem is tudom. Már évek óta.

- Micsoda? - A lány nem hitt a fülének.

- De miért vagy ilyen dühös?

- Mert elegendem van a részvétekből! - kiáltotta. - Semmi szükségem rá! Torkig vagyok azzal, hogy mindig jóságos nagybácsit alakítod! Boldogulok én egyedül is. Ne fájjon a fejed miattam!

- Még végig sem hallgattad az ajánlatomat.

- Nem is akarom! Elmegyek innen valahová, jó messzire, és ott mindent előlről kezdek!

- Szó sem lehet róla!

A lány ki akarta kerülni Curtöt, de a férfi elkapta, és átölelte.

- Nem akarok veled tovább háborúzni, Rachael! Csak azt mondom, amit érzek, amiben biztos vagyok.

Mi ketten társak leszünk.

Rachael a torkában érezte szíve lüktetését. A látóhatár felől viharfelhők közeledtek gomolyogva, s a közöttük átszűrődő napsugarak különös fénybe vonták a tájat.

- Nézd csak! - suttogta Curt. - Ez itt a mi világunk. Ebben hiszünk. A mi hazánk.

- Nagyon nehéz lesz itt hagyni. Több mint nehéz. Lehet, hogy belehalok...

A férfi megsimogatta Rachael haját, és a szemébe nézett.

- Ahová te mérsz, oda megyek én is.

- Ne zavarj össze...

- Akkor egyszerűbben fogalmazok! Szeretnék feleségül venni, Rachael Munro.

A lány úgy érezte, mintha meredek hegyoldalon zuhanna lefelé.

- Feleségül? - A hangja elcsuklott. - Soha nem adtad jelét annak, hogy szeretsz.

- Akkor nem látsz az orrod hegyéig! - jelentette ki Curt szárazon. - Soha senkit nem csókoltam annyi szerelemmel, mint téged. Úgy tűnik, mégsem vagy olyan éles eszű, mint amilyennek gondoltalak. A vonzalmamat rajtad kívül valószínűleg mindenki észrevette. Én évek óta elbűvölőnek, ellenállhatatlannak tartalak.

- Curt, le kell ülnöm! - nyögte Rachael, mielőtt a térde összecsukszott volna.

A férfi lehúzta őt a puha talajra, és magához ölelte.

- Megnémultál?

A lány a vízesést nézte. Szivárvány ragyogott a lehulló vízpermet csillogó függönyén.

- Én... nem is... nem is tudom, mit mondjak.

- Tíz percen belül tudni fogod. Édes szerelmem - súgta Curt. Könnyű, játékos csókokat lehelt a lány ajkára.

Rachael majd elájult a vágytól.

- Curt... - suttogta kérően, és befészkelte magát a férfi karjaiba.

- Tehát társak leszünk? - kérdezte Carradine. - Igazi társak? Míg a halál el nem választ?

- Igen, esküszöm - fogadta meg ünnepélyesen Rachael. - Egyetlen szerelmem! Megbocsátod, hogy olyan sokszor kételkedtem benned?

- Nem! - vágta rá azonnal Curt.

A lány megsimogatta választottja kezét. Curt elkapta az ujjait, és egyenként végigcsókolta a hegyüket.

- Hamarosan eljön az az éjszaka, amikor mindenért megfizetsz!

- Hogy mondd? - Rachael elpirult.

- Csak előbb házasságot kötünk. Két esküvőnk lesz. Egy Melbourne-ben, a másik Carrarán. Két esküvői vacsora. Megfelel?

- Tökéletesen! Mit várhat az ember egy Carradine-tól?! Szeretném, ha Matt lenne a vőfély. - A lány álmodozva nézte a felhőket.

Curt bólintott.

- Matt egyike a legelsőeknek a vendégek névsorában. És Wyn is. Ők ott lakhatnak Carrarán, amíg élnek. Wyn, ha akarja, átveheti a mostani házvezetőnőm munkáját. Grace úgyis azt mondogatja, hogy sok ez már neki. És gondoskodom róla, hogy Mattnek soha többé ne kelljen nehéz fizikai munkát végeznie.

- Te ezt már mind eltervezted? - kíváncsiskodott Rachael.

- Nagyon hálás vagyok Mattnek és Wynnek, mert törődtek veled. Ami a családodat illeti, nem ilyen egyszerű a helyzet...

- Soniára gondolsz? - kérdezte gyorsan a lány.

- Nem tudom, képes leszek-e megbocsátani neki valaha is a hazugságait. Különösen azt, hogy megpróbálta elhíttetni veled, hogy elcsábítottam.

- Úgy értesültem, a tengerentúlon kíván letelepedni - közölte Rachael.

- Semmi kifogásom ellene. - Curt lágyan megcsókolta a lány kezét. - Tehát, Rachael Munro, Miriwin az egyik gyermekünké lesz. Megfelel?

Rachael rámosolygott a férfira. Szemében ugyanannyi szerelem és szenvedély csillogott, mint társa tekintetében.

- Tökéletesen! Szébbet nem is mondhattál volna. - Magához húzta Curt fejét, és a fülébe súgta: - Most pedig csókolj meg!

- Ahogy parancsolod! - A férfi szorosan magához ölelte. - De felhívom a figyelmedet, ne fogj bele olyasmibe, amit nem fejezhetünk be most azonnal!

- Szeretlek - suttogta a lány. - Nem is tudom elmondani, mennyire... Te vagy az én hősöm. - Könnyek szöktek a szemébe.

- Ne, édes, ne sírj! - Curt hangjában gyengédség bujkált. Rachael érezte, soha többé nincs egyedül. - Amíg élek, itt a helyed a karomban és a szívemben.

Egy jégmadár ringott a szél hátán a tó fölött. A nap sugara felszikkasztott kiterjesztett, fényes szárnyán. De már sem Curt, sem Rachael nem látta a madár megragadóan szép röptét.